

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ζωή
Για την αγάπη της

№ 9 ΟΡΧ. 5

ΤΟ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΖΩΟ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ

Οι απευθυνόμενοι διά πάσαν συμβουλήν πρὸς τὸν Δ/ρα Κάμα, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γράφουν τὴν ἀκριβή ἡμέραν, μῆνα καὶ ἔτος τῆς γεννήσεώς των, εἰ δυνατόν δὲ καὶ τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ συνοδεύωνται μὲ γραμματόσημα ἀξίας 5 δραχ. διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδοτήσεις κατὰ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 23 μέχρι 29 φεβρουαρίου ἔχουν ὡς ἀκόλουθον:

Εὐνοϊκὰ ἰδιώματα: 10.15—11.30 μ.μ. τῆς Δευτέρας (26) καὶ 3—4.20 μ.μ. τῆς Πέμπτης (29).

Χρηματικὰ ὑποθέσεις: Αἱ πρώται ὅροι τοῦ Σαββάτου (24) καὶ ἡ 11—12.40 μεσημ. τῆς Τετάρτης (28).

Ἀγορὰ λαχείων: 2—3 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (25) καὶ 9.30—10.45 π.μ. τῆς Τετάρτης (28).

Τὰ τυχερὰ παιχνίδια δὲν εὐνοοῦνται.

Αἰσθητικὰ ὑποθέσεις: 6.30—7.30 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (23), 10—11.30 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (24), τὸ ἀπόγευμα τῆς Δευτέρας καὶ ἡ 12—4.45 μ.μ. τῆς Πέμπτης (29).

Γάμοι καὶ ἀφραδάδες: 4—5.45 μ.μ. τῆς Τετάρτης (28) διὰ τὴν σταδιοδρομίαν: 11—12.15 μεσημ. τῆς Παρασκευῆς (23).

Δυσμενεῖς ὥραι διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις κατὰ:

7—8 μ.μ. τῆς Δευτέρας (26), 9—10 π.μ. τῆς Πέμπτης (22), 8—9 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (25).

Αἱ ἀπαντήσεις ΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

121—122.—'Ο φίλος σας εἶναι εὐκαίως καὶ σκληρὸν χαρακτήρ. Κατὰ τὰς εὐνοϊκὰς, σὰς ἀγαπᾷ ἐλλειπρὶνὸς καὶ ἀνεπιδεικνύει νὰ σὰς κάμῃ εὐτυχισμένον. Εἰς τὴν ἐκδομὴν σας θὰ προέλθῃ πολλὰ ἐμπόδια. Ἰδίως οικονομικῆς φύσεως. Δὲν βλέπω περιττοῦσιν συντόμως γάμου. Αἱ σχέσεις σας ὅμως θὰ ἐξελοκωθῇσιν ἡμέρας, χωρὶς καὶ ἐνὶ κινήσει διακοπῆς.

Αἱ ΚΗΝ.—Τὰ στοιχεῖα σας εἶναι ἐλπίδι. Δὲν μοῖ ἀρκεῖ ἡ ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος. Χρεῖζομαι ἐπίσης νὰ μοῖ πῆτε σὲ τίς πόσας τοῦ μηνὸς Μαρτίου ἐγεννήθητε, καθὼς καὶ τὸ ἀκριβὲς ἔτος τῆς γεννήσεώς σας. Διὰ τὸ δεύτερον ζήτημα ποῦ μοῖ γράφετε δὲν θὰ μπορῶ νὰ σὰς ἱκανοποιήσω.

Τ. 243.—11.—1) Χαρακτήρ πολὺ ἀδύναμος καὶ ἱδιότροπος. Κλεῖν ὁρᾷς εἰς τὸν εαυτὸν του. Τὸν ἀποχωλεῖ τὸ προσωπικὸν του συμπεριφορὰ καὶ τίποτε ἄλλο. Πρόδοξος ἐραδία καὶ ἀσφαλής. Οἰκονομικὴ ἀσθενὴς θέλησις. Πολὺ τυχερός, ἀλλ' ἐλάχιστος δραστήριος. Ζωὴ περιωρισμένη καὶ χωρὶς ἀνωμαλίας. 3) Τυχερός καὶ ἀνεπιδεικνύει. Πολὺ ἐνθουσιώδης. Ὑγιεινὴ καλὴ. Καλὴ σταδιοδρομία. Τὰ αἰσθηματὰ του δὲν εἶναι πολὺ σταθερά, διότι ἐπηρεάζεται εὐκολὰ. Οἰκονομικὰ δυσχερεῖται.

Αἱ ΚΗΝ.—Σὰς συνιστᾷ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν πολυπλοκὴν αὐτὴν κατάστασιν, ποῦ δὲν προμηνύει τίποτε καλὸν διὰ τὸ μέλλον. Ἡ ζωὴ θὰ σὰς παραστήθῃ φραδύτερον πολλὰς ἱκανοποιήσεις καὶ θὰ σὰς ἀποζημιώσῃ δι' ὅλας τὰς σημερινὰς δυσκολίας. Ἀπὸ τῶν τοῦ ἀντικειμένου γάμου ἐνός τοῦ ἔτους. Αἱ ἱδικοί μου προβλέψεις τὸν τοποθετοῦν γύρω ἀπὸ τὸ 1945. Εἰσθε ἀλλοῦτε ἀρκετὰ μικρὰ ἀκόμη καὶ δὲν πρέπει νὰ θιάζεσθε. Ἡ ὕψις σας καλὴ. Δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρεῖτε.

Αἱ ΚΗΝ.—Σὰς εἶδω τὰς συμπληρωματικὰς διευκρινίσεις ποῦ μοῖ ζητεῖτε. Νὰ προτιμῆτε ἕνα ἐπαγγελματικὸν ἥμερον τὸν ὅτι οὐκ ἀλλοτρίως καὶ σταθερὸν. Τὸ ὑπαλλήλικον στάδιον ἐπὶ παραδειγματὶ—διότι αἱ παρόμοιαι ἐπιχειρήσεις δὲν σὰς παρῖαι—ζών—τὸ ἴδιον σὰς λέγω καὶ γὰρ τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα. Ἡ

ζωὴ θὰ σὰς εὐνοήσῃ πολὺ καὶ θὰ σὰς δώσῃ ἀργότερα ἀρκετὰς ἱκανοποιήσεις. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν βλέπω τίποτε τὸ ἀξιοσημειώτων. Αἱ σπουδαὶ σας θὰ τεματισθῶν καὶ νουκίως. Εἰς τὰ ζητήματα τοῦ ἔρωτος σὰς καθιστᾷ ἐπιφυλακτικὴν διότι δὲν εὐνοῖσθε ἀπολύτως. Δι' ἀπληροῦσιν οὐκ ἀρκετὰ περισσοτέρω τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς ζωῆς σας. Εἰς τὸ αἰσθηματὶ δὲν ὁποῖον μοῖ γράφετε νὰ μὴν δώσετε συνέχειαν, διότι δὲν βλέπω ὅτι μορεῖ νὰ προκύψῃ ἀπολύτως τίποτε ἀπ' αὐτό.

ΕΥΕΝΙΕΙΑΝ ΠΚΡΙΑΝΤΕ.—'Εφ' ὅσον ζητεῖτε συγκεκριμένας ἀπαντήσεις δι' ὠρισμένον πρόσωπον, δὲν μοῖ ἀρκεῖ ἡ ἡμερομηνία τῆς δικῆς σας γεννήσεως μόνον. Νὰ μοῖ στείλῃτε τὴν ἡμερομηνίαν καὶ τοῦ ἐν λόγῳ προσώπου.

Φ.Ο.Σ.Θ.Ν.—Εἰσθε χαρακτήρ ἀπολύτως καὶ πολὺ εὐδαίμων. Κατέχετε ἀπὸ μίαν ἐπικίνδυνον ἀπειλήν, διότι εἰσθε πολὺ νὰ ἀκούσῃ. Ἡ ζωὴ θὰ σὰς εὐνοήσῃ. Μὴν ἀνησυχεῖτε. Εἰς τὰ πρώτα σας ἔθιμα, τὰ ὅμως θὰ γνωρίσετε ἀρκετὰς δυσκολίας. Οἰκονομικὴ κατὰστασις εὐχάριτος, ἀλλ' ὅχι πολὺ σταθερὰ. Πρόωρα ἐρωτικὰ αἰσθηματὰ. Νὰ προσέχετε πολὺ διότι ὑπάρχει φόβος, νὰ παρασυρῇτε ἐπικινδύνως. Ἰδίως καλὸς καὶ εἰς νεανὶν ἡλικίαν. Νὰ μοῖ στείλῃτε ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ φίλου σας, ὑπενηθύνοντάς μου καὶ τὴν ἱδὴν σας συγχρόνως.

ΣΜΑΡΑΓΔΙΝΙΑΝ ΘΑΛΑΣ.—ΣΑΝ. Πειραιά.—Δὲν μπορῶ δυστυχῶς νὰ σὰς δώσω ψευδεῖς ἐλπίδας. Δὲν βλέπω περιττοῦσιν ἀποκαταστάσεως σας, ἐκτός ἀπὸ τὸν ὅτι οὐκ, ὡστόσο, δὲν θεωρῶ πιθανόν. Τὴν ζωὴν σας τὴν καταστρέψετε μόνον σας καὶ τώρα εἶναι κάπως ἀργὰ γὰρ νὰ τὴν δημιουργήσετε ἐκ νέου. Διὰ τὸ πρόσωπον ποῦ μοῖ γράφετε δὲν βλέπω τίποτε τὸ σφοδρὸν. Παρόμοιος γάμος δὲ ἦτο ὡστόσο τελείως ἀσυνεπὴς καὶ, πρὸς τὸ συμπέρασμα, σὰς συνιστᾷ νὰ παραιτηθῇτε ἀπὸ παρομοίαν ἰδέαν. Περιωρίστε εἰς τὰς ἀπολαύσεις, μὴ κρᾶς ἔστω, τὰς ὁποίας σὰς παρέχει ἡ φύσις καὶ διατηρήσατε τὴν γυναικίαν ἀξιοπρέπειάν σας. Μὲ ὅλας τὰς λόγους, χαρῆτε τὴν ζωὴν, ὅπως σὰς προσφέρεται, χωρὶς νὰ ἐπιζητήτε τὴν ἐπισημοποιήσιν ὠρισμένων δεσμῶν. Θὰ ζήσετε ἀρκετὰ ἀκόμη καὶ ἔχετε μίαν ἀρκετὴν πιθανότητα ἐκτείνσεως τῆς οικονομικῆς σας καταστάσεως, ἐξ ἧτις πρὸς αἰτίας, εἰς τὸ προσεχές μέλλον. Ἡμέρα Κυριακῆ. Κινητικὰ ἀποχρώσεις (προτιμῆτε πρὸς τὸ βαθύ ἐρυθρὸν ἢ τὸ καστανόν), πολυτιμὸς λίθος σμαράγδος. Προβλεπόμενος δὲ σὰς ἀπαντήσω εἰς ὅτι ὅποτε ὅλο ἐπιθυμῆτε.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ.—Περιωρίσω τὰς ἀπαντήσεις μου εἰς ὅτι ἀκριβῶς μὲ ἐρωτᾷτε. Ἡμέρα Σαββάτου, λίθος σμαράγδος, χρώμα βαθύ γκρίζον, ἀριθμὸς 3.

ΜΑΡΤΑΡΙΤΑ Χ.—'Αριθμὸς 5, χρώμα ἐρυθρὸν (ὅλαι αἱ σχετικὰ ἀποχρώσεις), ἡμέρα Παρασκευῆ, λίθος ἀμέθυστος. Πολλὰ ἐλπίδες ἐπιτυχίας εἰς τὸ ἐπάγγελμα διὰ τὸ ὅποσον μοῖ γράφετε. Σὰς συνιστᾷ νὰ ἀφιερωθῇτε περισσότερο. Χρῆμα ἀρκετὰ, ὡλὰ κατὰ τὸν ὅσον ἀπασθῇ.

ΔΟΞΑΝ.—Πολυτιμὸς λίθος σμαράγδος, χρώμα βαθύ κωανόν (πρὸς τὸ πρασινόν), ἡμέρα Κυριακῆ, ἀριθμὸς 5.

ΑΤΥΧΗ.—1) 'Εχετε μίαν πιθανότητα, μικρὰν ὅμως. Εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ εὐνοῖσθε πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸν σύζυγόν σας. Ἰαποκλείω σχεδὸν ἐντελῶς τὴν ἀπρόοπτον αἰτίαν. Θὰ κοπιάσετε πολὺ. 2) Ἡ ἐργασία τοῦ συζύγου σας παρουσιάζει γενικὴν μίαν μεγάλην ἀσάφειαν. Διακυμάνσεις καὶ διαρκεῖς ἐναλλαγαί. 3) Πρώτος υἱὸς δὲ δυσκολεῖται μέχρις οὗτου δημιουργήσῃ δικὸν του βρόμον εἰς τὴν ζωὴν. Θὰ σὰς συνιστῶσιν ὅτι σπαρακτικὸν ἢ παραπλησιακὸν ἐπάγγελμα. Ἐλπίδες νὰ ἀποκτήσῃ περιουσίαν * εἰς ὅριον ἡλικίαν. Δεύτερος. Καὶ εἰς αὐτὸν βλέπω πολλὰ ἐμπόδια καὶ δυσκολίας κατὰ τὴν νεανικὴν του ἡλικίαν. Βραδύτερον ἢ ζωὴ του θὰ καλυτερεύσῃ. Νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ἐμπόριον ἢ τὸ ὑπαλλήλικον στάδιον. Νὰ προ

σέχετε περισσότερο τὴν ὕγιαν καὶ τὸν δόλο.

ΠΙΚΡΑΜΕΝΗΝ Τ.Σ.ΙΓΓΑΝΑΝ.—Θὰ σὰς ἀπαντήσω προθύμως εἰς τὰ ἐρωτήματά σας. Ἐπειδὴ ὅμως περιστρέφονται κυρίως γύρω ἀπὸ τὸν φίλον σας σὰς παρακαλῶ νὰ μοῖ γράψετε καὶ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς δικῆς του γεννήσεως. ΓΥΦΑΚΙ.—'Η ζωὴ σας ὑπάρχει ἀρκετὰ δύσκολος καὶ ἀνησυχὸς μέχρι τοῦδε. Ἐνα μεγάλο μέρος τῶν ἀτυχιῶν σας ὀφείλεται εἰς τὴν μικροψυχίαν καὶ τὴν ἐλλειψὶν ἀποφασιστικότητος, ἡ ὅποια σὰς διακρίνει. Μία σοβαρὰ ὑποστήριξις θὰ σὰς βοηθῇ νὰ θυγῇ ἀπὸ τὰ σημερινὰ ἀδιέξοδα. Ἐνὰ ὅμως ἡ ὑποστήριξις αὐτὴ ἔρκεται εἰς τὸ περιβάλλον σας, ἀποφεύγετε νὰ τὴν χρησιμοποιήσετε. Τὴν ἀποκαταστήσιν σας βλέπω προσκορύναν εἰς πολλὰ ἐμπόδια. Γράφετέ μου τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ προσώπου μὲ τὸ ὅποιον συνδέεσθε.

ΒΙΛΕΛΜΙΝΑ.—Στερεῖσθε θάρρους καὶ εἰσθε πάντοτε ἀναποφασιστος. Ἐνὰ τὸ θάθος τοῦ χαρακτήρος σας εἶναι εὐθύμον κατωρθώσετε ὥστε νὰ πικραίνεσθε καὶ νὰ στενοχωρηθῇτε διαρκῶς. Σὰς συνιστᾷ νὰ ἀφήσετε αὐτὴν τὴν τακτικὴν καὶ μαζί μὲ αὐτὴν καὶ ὅλας τὰς μικρὰς ἱδιοτροπίας σας, ποῦ σὰς κάνουν δύστηνον καὶ ἐκτείνετε ἀσυνεπῶς. Ὁ γάμος σας δὲν φαίνεται δυστυχῶς πολὺ προσεχῆς. Θὰ εἶναι κατόπιν συνουκίου καὶ δὲν πραγματοποιηθῇ κατόπιν δυσχερείων, ἱδὴς οικονομικῆς φύσεως. Ἀπὸ τῆς αἰσθηματικῆς πλευρᾶς δὲν βλέπω τίποτε τὸ ἱδιαίτερον ἀξιοσημειώτων. Χρῶμα ἐρυθρὸν, ἡμέρα Κυριακῆ, λίθος ἀμέθυστος.

ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ.—'Η ἐπιστολὴ σας δὲν παρέσχε. Τὴν ἔχω ὅπ' ὅψιν μου καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσω. (ΚΑΙΕΙΣ, Πάτρως.—Πρὸς τὸ παρὸν δὲν βλέπω πιθανότητα γάμου. Περιωρίσατε τὰς πιθανότητας τοῦ μετὰ τὴν κατὰ τὸ παρελθόν σπασίν σας. Τυχρὴν σας ἡμέρα Παρασκευῆ, ἀριθμὸς 4. Λίθος ἀμέθυστος, χρώμα ἐρυθρὸν.

ΚΑΤΙΑΝ.—Θὰ ἤθελα πρωτίστως νὰ σὰς ὑπενθυμίσω ὅτι δὲν εὐνοῖσθε ἀπολύτως εἰς τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα. Διὰ τὸ πρόσωπον διὰ τὸ ὅποιον μοῖ γράφετε δὲν βλέπω πιθανότητα αἰτίας ἐκθέσεως τῶν σχεδόν σας. Θὰ ἀποκατασταθῇ ὅμως φραδύτερον καὶ μᾶλλον κατόπιν συνουκίου. Ἡ ζωὴ σας, παρὰ τὰς σημερινὰς ἐναντιότητες, θὰ κλησῇ ἀρκετὰ εὐτυχῆς. Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς δὲν θὰ ἐμπρὲς νὰ ἀνησυχῇτε. Θὰ ἔχετε ἐπίσης οικονομικὴν εὐμερίαν καὶ καλὴν κοινωνικὴν θέσιν. Ἡμέρα Τετάρτης, χρώμα κωανόν, ἀριθμὸς 5, λίθος σμαράγδος.

Μ. Ν. Α.—'Η ζωὴ σας ἐμφανίζει μεγάλην ἀσάφειαν, ἱδὴς ἀπὸ ἀπομεινῶν κοινωνικῆς θέσεως καὶ οικονομικῆς καταστάσεως. Θὰ ἔχετε πολλὰς διακυμάνσεις. Πιθανότητες ἀποκτήσεως χημείων, ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς ἐργασίας σας. Εἰς τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα δὲν εὐνοῖσθε. Μερικὰ οἰκονομικὰ ἀπυρρίκνυται. Ὑγιεινὴ καὶ σταθερὰ. Φιλικὰ μέτρια καὶ ὅχι σταθερὰ.

ΝΙΝΕΤΤΑΝ, Λάρινας Κύπρου.—Γάμος κατόπιν αἰσθηματικῆς ἀρκετὰ εὐτυχῆς. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις καὶ οικονομικὴ εὐμερία. Ἀμφίβολος ἡ ἀπόκτησις τέκνων. Ταξίς: ὅχι σημαντικὰ. Εἶναι ὀλίγον ἐπικίνδυνον γὰρ σας. Διὰ τὸ 1940 δὲν βλέπω τίποτε τὸ ἀξιοσημειώτων.

ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΑΝΘΟΣ Τ.—Πρὸς νὰ συμπεριλαμβανθῇ τὰ στοιχεῖα ποῦ ἔχω κρατήσει γὰρ σας. Γι' αὐτὸ ἡ ἀπάντησις μου θὰ φραδύνη κατὰ μίαν ἑβδομάδα. Διὰ τὴν ἀδελφὴν σας: ὅπως ράθυμος καὶ μᾶλλον μελαγχολικὴ. Πολλὰ περιδοκίμια ἀσθενεῖται, ὅλλ' ὅχι σοβαρὰ. Δὲν βλέπω πρὸς τὸ παρὸν περιπτώσιν ἀποκαταστάσεως.

ΚΙΡΚΙΝΗ Γ. Ρ.—Τὸ γράφω σὲ σας, γὰρ νὰ τὸ διαβάσῃτε καὶ ὅλοι ἀνεγνώστα ὅτι, ἐπὶ μὲν διδῶτε συμπληρωματικὰ στοιχεῖα, πρέπει νὰ ἀναφέρετε καὶ ἐκεῖνα τῆς πρώτης ἐπιστολῆς ἐκ νέου, διὰ νὰ μὴ μὲ θάζετε εἰς τὸν κόπον νὰ ἐρευνᾷ εἰς τὸ ἀρχεῖόν μου. Ἀναγκαστικὸς λοιπὸν καὶ ἡ δική σας ἀπάντησις θὰ φραδύνη κατὰ μίαν ἑβδομάδα.

ΔΕΚΤΩΡ ΚΑΜΑ

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 90

Εκδόται: Ἑταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου καὶ Σία»

Οἰκονομικὸς Διευθυντής: Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διευθυντὴς Συντάξεως: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεῖα: Σανταρόζα 5. Ἀθῆναι

Τηλέφωνον 29.967

Συνδρομαί: Ἑτησίαν ἐσῶτ' Δρ. 250. Ἑξάμ. 125

Εἰσῶτ. ἑξῶτ. Λ.Α. 1.10. Ἄμειρ Δ. 6

Οἰκία Οἶκον Διευθ. Σανταρόζα 5

Ὑπεύθυνος Συντάξεως: Ἀπ. Ν. Μαγγανάρης (κοιτικ. Βαρβάκη 10)

Προστ. τυπαγραφείον: Στέφ. Κατάνης (Δαμάρεως 4. Παγκράτι)

Κυριακή 25 Φεβρουαρίου 1940

ΛΟΓΙΚΗ

Βρέθηκα χωρὶς νὰ τὸ θέλω διαιτητῆς σ' ἕνα ζωηρὸ συζυγικὸ καυγάδι. Ἡ κυρία, νεαρὴ καὶ διψασμένη γιὰ ζωὴ, ζητοῦσε νὰ ἐτοιμάσῃ δυο-τρεις τουαλέττες. Ὁ σύζυγος δὲν ἤθελε. Κι' ἐκεῖνη ἐκλαίγει ἀπὸ νεύρα! Πῶς νὰ μὴν κλαίγῃ; Ἀποκρῆς, χορός, γλέντι! Νυχτὲς καμωμένες γιὰ τὰ θεότρελλα νεῖατα ποῦ λαχταροῦν ἕνα ποτήρι σαμπάνια καὶ βρῆσκουν τὴν εὐτυχίαν σ' ἕνα γλυκανάλατο διάλογον ποῦ γίνεσθαι ἀπάνω στὴ νυσταλέα ὑπόκρουσι κάποιου λικνιστικοῦ βάλς... Ἡ ἀθῶα περιπέτεια ποῦ σταματᾷ ἐπὶ τὰ λόγια καὶ στὴν ἐπιτετραμένη ἐπαφὴ τοῦ χοροῦ, γοητεύει τὴ χαμηλοβλεποῦσα τσαχπινιά τῆς νεαρῆς κυριούλας ποῦ ἀπιστεῖ διανοητικῶς στὸν ἄντρα τῆς πέντε φορὲς τῆς ἑβδομάδας, μὲ τὸν Σαρλ Μπουαγιέ, καὶ τὸ Ρόμπερτ Ταϊνλор!... Καὶ τὴν γοητεύει γιὰτ' εἶνε ἡ ἀπιστία «μασκέ!» Μόνον ἔτσι μπορεῖ μὴ σεμνὴ γυναῖκα νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς παρεκτροπῆς, ξεγελώντας καὶ τὴ συνείδησί της! Γι' αὐτὸ φοβεῖ γιὰ χορὸ!... Δὲν εἶνε μόνον ἡ ἐπίδειξις τῆς τουαλέττας κι' ἡ παρουσία της στὰ κοσμικὰ μέρη. Δὲν εἶνε ἀπλῶς ἡ ἱκανοποίησις τῆς κοκετταρίας καὶ τῆς μεταιοδοξίας. Αὐτὰ ἐρχονται σὲ δεύτερη μοῖρα. Ἐκεῖνο ποῦ πρὶν ἀπ' ὅλα τὴν συγκινεῖ, εἶνε ἡ καμουφλαρισμένη ἀμαρτία!... Τὸ σφιχτάγκάλισμα στὴν πνιγμένη ἀπὸ κόσμον πίστια κι' οἱ ἀτέλειωτες ἐκείνης διφορούμενες φρασούλες ποῦ ψιθυρίζονται σ' αὐτὴ, ἐνῶ ἡ κατὴ ἀναπνοὴ χαϊδεύει τὸ μάγουλο...

Κι' ἐκεῖς τῆς λέτε, κ. σύζυγοι, νὰ μὴν φτιάξῃ τουαλέττες γιὰ νὰ κἀνὸν οἰκονομία;... Σὰς σφάζει! Καὶ μὲ τὸ δίκον της!

ΙΑΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἱστορίας ΚΑΙ Θρύλου

ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ

Ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας τῶν Φαιάκων Ἀλκίνοος, ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔδινε σ' ἀνάκτορά του συμπόσιο, κι' ἐδοκίμασε ζωηρὴ ἐκπληξι, ὅταν εἶδε νὰ μπαίνει σ' ἀνάκτορά του καὶ νὰ πέφτῃ ἱκέτης στὰ πόδια τῆς Ἀρέτης, τῆς γυναίκας του, ἕνας ἀγνωστὸς ἄνδρας, ὅμοιος μὲ θεὸ στὴ μορφῇ καὶ ὑπερτέλειος στὸ κορμὶ του. Ζήτησε ἐξηγήσεις κι' αὐτὸς τοῦ τίς ἔδωκε.

Ἀνεκοίνωσε πῶς ἦταν ὁ Ὀδυσσεύς, ὁ πολυπαθὴς βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης, ποῦ περιεπλανᾶτο ἐπὶ δέκα χρόνια μετὰ τὴν ὥλωση τῆς Τροίας σ' ἄγρια κι' ἐπικίνδυνα μέρη κι' ὅτι, κατάκοπος ναυαγὸς τὸν εἶχαν βγάλει τὰ κύματα στὴν φιλόξενη χώρα του, ὅπου συνήγαγε τὴν κόρη του Ναυσικά, τὴν θελκτικὴ βασίλοπούλα, ποῦ καὶ φορέματα τοῦδωσε καὶ σ' ἀνάκτορά τους τὸν συνεδούλευσε καὶ ζήτησιν φιλοξενία.

Ὁ εὐγενικὸς βασιλεὺς ἔτρεξε κι' ἀνεσκήκωσε τὸν ἱκέτη του, ἐκφράζοντας χαρὰ γιὰ τὸν ἐρχομὸν του καὶ τὴν δυσἀρεσκεία του ποῦ ἡ Ναυσικά δὲν τὸν ἔφερε μαζί της, ἡ δὲν τὸν εἰδοποίησε ἀμέσως νὰ πάη νὰ τὸν παραλάβῃ αὐτός. Πρόστασε ἐπειτα νὰ τοῦ γίνουν οἱ τιμὲς ποῦ τοῦ ἀξίζουν κι' ἀνεκοίνωσε στοὺς εὐγενικοὺς προσκεκλημένους τὴν ἀπόφασίν του νὰ γίνουνη γιορτὲς κι' ἄγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ ἐπισήμου ξένου των. Γιατὶ ὁ Ἀλκίνοος, εἶχε κανεὶ τὴν σκέψιν, πῶς πιθανὸν ὁ Ὀδυσσεὺς νὰ γινόταν ἄνδρας τῆς κόρης του. Θαυμάσιος στὴν ἐμφάνειν, μεγαλοπρεπὴς στὴν κορμοστασιά κι' ὅμοιος μὲ θεὸ στὴν ἀρρενωπὴν ὁμορφίαν του ὁ περιπλανώμενος βασιλεὺς, θὰ ἦταν ὁ ἀντάξιος συζυγὸς τῆς θελκτικῆς Ναυσικᾶς, τὴς πῖο ὁμορφῆς κόρης ὀλοκλήρου τοῦ βασιλείου του. Γιατὶ τάχα νὰ μὴν τὴν ἐρωτεύθῃ ὁ βέλιος Ὀδυσσεὺς καὶ νὰ μὴ μείνῃ γιὰ πάν-

τα στὴ χώρα του, ἀγαπημένος γαμβρὸς του καὶ λατρευτὸς ἄνδρας τῆς θυγατέρας του;

Στὸ περίφημο συμπόσιο ποῦ δόθηκε πρὸς τιμὴν τοῦ ναυαγοῦ, ἔλαβαν μέρος ὅλοι οἱ ἐκλεκτοὶ Φαίακες, καὶ στοὺς ἀγῶνας ποῦ δόθηκαν, ἡ ἀλκιμὴ νεοαἰα τῆς νῆσου ἔδειξε τὴν ἐξαιρετικὴ τῆς ἐπιδοσὶν στὸ ἀκόντιον, στὸ τρέξιμον, στὴν πάλη καὶ στὰ διάφορα ἀγωνίσματα. Ὁ Ὀδυσσεὺς ἔβλεπε κι' ἐθαύμαζε τὴν νεότητά του διαγωνιζόμενος. Ἀλλ' ὅταν κάποιος ἀπ' τοὺς ἐπισήμους τὸν ἐθαύμαζε γιὰ τὸν ἀνδρῶν δὲν ἦτανε κατὰ ληλὸς γιὰ ἀγῶνες, πειραγμένους ἀρπάξε ἕνα δίσκο, βαρύτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ τὸν ἐκσφενδόνισε τόσο μακριά, ποῦ οἱ διαγωνιζόμενοι μέινανε θαυμάζοντας ἐκπληκτοί.

Δὲν θέλησε νὰ δείξῃ τὴν ἱκανότητά του στὸ τρέξιμον ὁ Ὀδυσσεὺς, ποῦ κέρδισε σ' αὐτὸ τὴν Πηνελόπην οὔτε στὴν πάλη, στὴν ὅποιαν ἦλθε ἰσοπαλὸς μὲ τὸν ἰσάθεο γίγαντα, τὸν Αἴαν τὸν Τελοχώνιον οὔτε στὸ τόξο, ὅπου μονάχα ὁ περίφημος Φιλοκτήτης τὸν προσπερνῶσε οὐδὲ σ' ὅλα τὰ ἄλλα, ὅπου κανεὶς δὲν τὸν ἐφθάνε, οὐτ' ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες, οὔτε ἀπὸ τοὺς Τρῶας. Τοῦ ζήτησε συγγνώμην γιὰ τὰ ἄπρεπα λόγια του αὐτοῦ ποῦ τὸν ἐπείραξε, καὶ τὸ γλέντι ἄρχισε.

Ὅταν ὁ αἰδοὺς τραγοῦδης τὴς ἡρωικῆς πράξεως ἐκείνων ποῦ ἀνασκάφανε τὸ βασίλειον τοῦ Πριάμου, ὁ Ὀδυσσεὺς ἐκλαίγει.

Ὅταν ἡ Ἀρέτη ἔφερε τὸ κιβώτιον νὰ ρίξουν οἱ καλεσμένοι τὰ δῶρα τους, γέμισε μὲ χρυσάφι κι' ἄλλα πολυτίμα ἀντικείμενα καὶ ὅταν ἀναζητήθησαν οἱ ναῦτες ποῦ θὰ τὸν πηγαῖνε στὴν πατρίδα του, τρέξανε πνιγνὰ δυο νέοι, οἱ καλύτεροι κι' εὐγενέστεροι, νὰ συνοδεύ-

ουν αὐτὸν.

τα στὴ χώρα του, ἀγαπημένος γαμβρὸς του καὶ λατρευτὸς ἄνδρας τῆς θυγατέρας του;

Στὸ περίφημο συμπόσιο ποῦ δόθηκε πρὸς τιμὴν τοῦ ναυαγοῦ, ἔλαβαν μέρος ὅλοι οἱ ἐκλεκτοὶ Φαίακες, καὶ στοὺς ἀγῶνας ποῦ δόθηκαν, ἡ ἀλκιμὴ νεοαἰα τῆς νῆσου ἔδειξε τὴν ἐξαιρετικὴ τῆς ἐπιδοσὶν στὸ ἀκόντιον, στὸ τρέξιμον, στὴν πάλη καὶ στὰ διάφορα ἀγωνίσματα. Ὁ Ὀδυσσεὺς ἔβλεπε κι' ἐθαύμαζε τὴν νεότητά του διαγωνιζόμενος. Ἀλλ' ὅταν κάποιος ἀπ' τοὺς ἐπισήμους τὸν ἐθαύμαζε γιὰ τὸν ἀνδρῶν δὲν ἦτανε κατὰ ληλὸς γιὰ ἀγῶνες, πειραγμένους ἀρπάξε ἕνα δίσκο, βαρύτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ τὸν ἐκσφενδόνισε τόσο μακριά, ποῦ οἱ διαγωνιζόμενοι μέινανε θαυμάζοντας ἐκπληκτοί.

Δὲν θέλησε νὰ δείξῃ τὴν ἱκανότητά του στὸ τρέξιμον ὁ Ὀδυσσεὺς, ποῦ κέρδισε σ' αὐτὸ τὴν Πηνελόπην οὔτε στὴν πάλη, στὴν ὅποιαν ἦλθε ἰσοπαλὸς μὲ τὸν ἰσάθεο γίγαντα, τὸν Αἴαν τὸν Τελοχώνιον οὔτε στὸ τόξο, ὅπου μονάχα ὁ περίφημος Φιλοκτήτης τὸν προσπερνῶσε οὐδὲ σ' ὅλα τὰ ἄλλα, ὅπου κανεὶς δ

συνε τον περίφημο βασιλιά κατά την επιπονη στην πατρίδα του.

Διηγήθηκε ο Όδυσσεύς όλες τις περιπέτειες, κι' ο Αλκίνοος δεν επιχείρησε να τον κρατήσει αθέλα στο νησί του. Επιδιδόσθηκε μ' όλες τις τιμές και κατόρθωσε από δωρά στο νεότευκτο πλοίο, κι' ξεκίνησε τέλος για την αγαπημένη Ίθακη του, ενώ τον προέπειναν οι επίσημοι δάοι, κι' από το παλάτι, τα γλυκά ανατενάγματα μιας βελκτικής παρθένας, που ένοιωσε για πρώτη φορά τ' αναπηδήματα της καρδιάς της...

Όταν το πλοίο έφθασε στην Ίθακη, ο πολυτάλας βασιλιάς έκαιε.

Ήταν εκεί κάποιο λιμάνι, το θαλασσινού θεού Φόρκου, και μέσα σ' αυτό προείχαν δυό απότομες άκτες που χαμηλώνανε κατά το μέρος της ξηράς. Αυτές έμποδίζανε το κύμα και προφυλάγανε το καράβι. Στην άκρη της παραλίας ύψωνόταν πλατύφυλλη έλλα, και κοντά της υπήρχε σκοτεινή σπηλιά, ιερών τών Ναϊάδων νυμφών, που είχε κρατήρες κι' άμφορείς πέτρινους. Εκεί φωλιάζανε μέλισσες, κι' έτρεχανε γάργαρα νερά. Δυό είσοδοι έφταναν σε πλευρές αντίθετες, κι' από πάνω μελωδούσανε τα πουλιά χαιρετώντας το ζεύγος...

Οι ναυτές άρρασαν σ' αυτό το λιμάνι και δεν έφυγαν στην Όδυσσέα. Τον άγαλαν, μ' όλο το στρώμα του και τον άφησαν στον άμμο. Έβαλαν όλα τα δώρα που του είχαν δώσει οι Φαίακες, κοντά στην έλλα, μπήκανε στο καράβι κι' έφυγαν, κι' όταν ο ήρωας έξύπνησε και δεν είδε τους ναυτές — που ναυαγήσανε γυρίζοντας στην πατρίδα τους — δρέθηκε σ' άπορία, μη ξέροντας σε ποιόν τόπο βρισκότανε. Πήγε κι' έκρυψε μέσ' στη σπηλιά τα δώρα και τ' άλλα του πράγματα, εκάθισε κοντά στην παραλία, κι' άπελπισμένος, άρχισε να σκέπτεται τις νέες περιπέτειες που τον έπερίμεναν.

Μιά όμορφη κόρη, που περιπλανήθηκε ως εκεί, τον έπληροφόρησε πως βρισκότανε στην Ίθακη, κι' εκείνος θέλησε να της ζητήσει πληροφορίες για το σπίτι και τους δικούς του. Δεν εκάθισε όμως αυτή να δώσει εξηγήσεις. Του έπτε μοναχά πως είχανε πλημμυρίσει κακοί ξένοι το σπίτι του, κι' έφυγε. Κι' ο Όδυσσεύς, άνησυχος για την πληροφορία, κατέληξε στην απόφαση να μην παη στο παλάτι του, πριν εξακριβώσει περί τίνος έπρόκειτο. Ξεσχίσε λοιπόν κι' έλέησε τα φορέματά του, μπερδευε τα μαλλιά του, έκύρτωσε το σώμα του, έχασε όσο μπορούσε το πρόσωπό του, κι' ξεκίνησε να πάη να δρη τον έμπιστο τον άρχιχοιροδοσκό, τον Εύμαιον, που είχε τα μαντριά του κοντά στον δρόμο του Κόρακα, δίπλα στη δρύσι της Άρεθαύρας.

Ακολουθώντας ένα απότομο μονοπάτι ανάμεσα σε ένα δασώδες βουνό, έφθασε στο μέρος όπου ο πιστός υπηρέτης έφύλαγε τριακόσιους εξήντα χοίρους, έχοντας δοηδύσε δυό πελώριους σκύλους και τρεις χοιροδοσκούς που είχανε φύγει με τις άλλες αγέλες. Στην προσέγγισή του τα σκυλιά του έπετέθησαν, άλλ' ο Εύμαιος τα συνεκράτησε και προσέφερε πρόθυμα φιλοξενία στον ξένο, ο οποίος του έπτε πως καταγόταν από την Κρήτη κι' είχε βρεθεί εκεί επειδή τον πλοίο του έναυαγήσε.

Έσφαξε δυό γουρουνόπουλα κι' έτόιμασε δείπνο. Κι' ο Όδυσσεύς, άπαντώντας στα παραπάνω του ότι οι θεοί δεν άφηνανε τον κυρίο του να γυρίση στο σπίτι του, του έπτε πως αυτός τον είχε ίδη στην Κρήτη και πως μία μέρα θα γυρίσει. Άλλ' ο θεός δεν τον έπιστεύε: Κι' άλλοι, πριν απ' αυτόν, είχανε παρουσιασθή στην Πηνελόπη κι' είχανε πη χίλια — δυό ψέματα, για να της πάρουν δώρα. Γιατί να έπιμνε λοιπόν να λήη κι' αυτός άνακρίβειες, αφού δεν του άρνήθηκε την φιλοξενία του;

— Τρώγε τώρα, ξένη, — τον συνεβούλευσε — τα όσα υπάρχουν για τους δούλους χοιρινά κρέατα. Άλλά τα διαλεγτά γουρουνόπουλα τα τρώνε οι μνηστήρες,

χωρίς να φοβούνται θεό. Έχουνε μαζευθή στ' ανάκτορα του καλού μου κυρίου τόσαι τεμπέληδες και γυρεύοντας να πάρουνε την γυναίκα του σύζυγ, δεν παίρνουνε να φάνε την περιουσία τους, αλλά καταβροχθίζουν μ' αθάδεια τα ύπαρχοντα του βασιλιά μου. Πίνουνε τα κρασιά και τρώνε τα φαγάτα του. Κι' αν δεν είχε μια τέτοια τεράστια περιουσία ο άφέντης μου — δώδεκα αγέλες από κάθε είδος, από χοίρους, πρόβατα και κασίκια — από πολύν καιρό δεν θα υπήρχε πιά τίποτα.

Ο Όδυσσεύς έτρωγε κι' άκουγε χωρίς να μιλήη. Κι' ο άγανακτισμένος άρχιχοιροδοσκός, του διηγήθηκε την έπιδρομή των μνηστήρων, τα βασανιστήρια της Πηνελόπης και τον κίνδυνο που διέτρεχε ο μικρός άφέντης του, ο θεόμορφος Τηλέμαχος, που είχε πάει στη Σπάρτη να ζητήσει πληροφορίες για τον πατέρα του. Είχε γίνει γνωστό πως οι μνηστήρες μ' ένα πλοίο παραμονεύανε κοντά στη Σάμη να του έπιτεθούνε και να τον σκοτώσουνε. Κι' ο πιστός Εύμαιος, θρηνώντας τον χαμένο του κύριο, άνησυχούσε για τον Τηλέμαχο και προσευχόταν στο θεό να τον σώση απ' την άτιμη ένδρα.

Ο Όδυσσεύς άκουγε και δεν μιλούσε. Άλλά η πατρική του καρδιά σκίρτούσε με πόνο στη σκέψη πως ήταν τόσο κοντά, και μ' όλον τούτο δεν μπορούσε να δώση βοήθεια στο άγατημένο παιδί του.

Το καλοβάλασσο πλοίο του νεαρού γιου του πολυμήχανου έκπορηθη της πλώρης του Πριάμου, έφθασε τέλος στην Πύλο. Κι' ο Τηλέμαχος, που ήταν στην όμορφη όμοιος σαν θεός, αφού φιλοξενήθηκε εκεί απ' τον βασιλιά Νέστορα, ο οποίος του διηγήθηκε πολλά για τη δράση του Όδυσσέως στην Τροία και για την επάνοδο των Έλλήνων, έφυγε με τον γιό του Νέστορος τον Πεισίστρατο και πήγε στην Σπάρτη. Εκεί τον υποδεχθήκανε με όλες τις τιμές που άρμόζανε στον περικαλλή γιό ενός ένδοξου πολεμιστή, ο Μενέλαος και η σαγηνευτική Έλένη, η έκπληκτη από την όμορφη του παιδιού, που ήταν άνωτερη κι' απ' αυτό του πατέρα του.

Ο βασιλιάς της Σπάρτης του έπτε πολλά για την ήρωική δράση του ισόθεου Όδυσσέως και για την άναχώρησή του από την Τροία, αλλά δεν μπορούσε να τον διαφοτίση σχετικώς μ' εκείνα που γίνηκαν έπειτα. Κι' ο Τηλέμαχος αφού έμεινε αρκετά εκεί, απέφασσε τέλος να ξαναγυρίση στην πατρίδα του για να είναι κοντά στη μητέρα του και να την προστατεύη από τις άναίδεις αξιώσεις των αλλίων εκείνων, που τρώγανε την περιουσία του πατέρα του και προσπαθούσανε με άπειλες να άναγκάσουνε την μητέρα του να διαλέξη μεταξύ των έναν και να τον πάρη άνδρα της!

Ο Μενέλαος, ο ήρωικός μαχητής που προκαλούσε τον τρόμο με την θαρρήχη πολεμική του κραυγή, δεν επιχείρησε να τον άποτρέψη. Τον έφόρτωσε κι' αυτός κι' η γυναίκα του με δώρα πολλά, τον προέπειψε με κάθε έπισημότητα, και το νεαρό βασιλόπουλο πήγε στην Πύλο. Πήρε μαζί του απ' εκεί τον μάντιν Θεοκλύμενον, κι' έφυγε να γυρίση στον τόπο του.

Οι μνηστήρες σ' όλο αυτό το διάστημα, εξακολουθούσανε να ένεδρεύονε περιμένοντας την έπιστροφή του. Άλλοι, άνεβασμένοι στις κορυφές των ψηλών βουνών έπισκοπούσαν νύχτα και μέρα τη θάλασσα, άναζητώντας να ιδούν το καράβι του νεαρού βασιλόπαιδους. Οι σύντροφοί του διατρέχανε τις παραγμένες ύγρες εκτάσεις, άποφασισμένοι ν' απαλλάγουνε με κάθε τρόπο από τον όληρο Τηλέμαχο.

Αν τον συναντούσανε, καμμία δύναμις δεν θα μπορούσε να τον σώση από το μίσος τους. Η θάλασσα, θα ήταν άπαντοτεινή κατοικία εκείνου που είχε τολμήσει ν' αντίσταθι στις θελήσεις των και να τους καταγγείλη στην συνέλευσι του λαού της Ίθακης.

Η τρικυμία όμως που έπικρατούσε κατά τις ημέρες της έπιστροφής του, και η όμιχλη που ήταν άπλωμένη στη θάλασσα, έβοήθησαν τον άραιο Τηλέμαχο να περάση το επικίνδυνο μέρος, χωρίς να τον ιδούν οι φρουροί οι άνεβασμένοι στις κορυφές των βουνών. Και ο άπελπισμένος γιός του χαμένου βασιλιά, αντί να πάη κατ' ευθείαν στην πόλη, όπου φοβόταν έπιβεί, προσήγγισε στο έρημο λιμάνι του Φόρκου, όπου είχαν άφήσει την προηγούμενη μέρα τον Όδυσσέα οι Φαίακες. Διέταξε τους ναυτές να πάν στην Ίθακη μαζί με τον μάντιν. Αυτός δέ, ακολουθώντας το ίδιο άπόκρημο μονοπάτι, έφθασε στις μεγάλες καλύδες, όπου έμανδρίζονταν τα πρόβατα και οι χοίροι τους.

Ο Εύμαιος φιλοξενούσε ακόμη τον ξένο του, ο οποίος με κόπο έκρυβε την άγανάκτησή του και μάταια παρακαλούσε να τον βοηθήση να μπη στ' άνάκτορα για να ίδη κι' αυτός τους μνηστήρες. Εκείνος άρνιόταν να το κάνη. Γιατί και τον φτωχο ναυαγό θα ζήμιανε έτσι, έπειδή θα τον έσκοτώναν, αλλά κι' ο ίδιος θα έκινδύνευε. Και συνμιλούσαν ακόμα, όταν έφθασε ο Τηλέμαχος.

Ο πιστός χοιροδοσκός τον άγκάλιασε κλαίγοντας, ενώ ο συγκινημένος πατέρας στεκόταν ακίνητος κι' έκύταζε άφωνος τον πανέμορφο γιό του, που τον άφησε βρέφος και τον έβρισκε άνδρα. Ο Τηλέμαχος πήγε κοντά του και τον χαιρέτησε. Άκουσε την επιθυμία του να μπη στ' άνάκτορα, αλλά δεν έτόλμησε να το ύποσχεθι: Ήταν πολύ νέος κι' άνισχυρος αυτός — έπρόσθεσε — δυνατό, πολυάριθμοι άλαζονικοί κι' αθάδεις οι μνηστήρες, έναντίον των οποίων δεν θα μπορούσε να τον προστατεύη. Του έξήγησε σε ποιά δύσκολη θέσι βρισκόταν η Πηνελόπη κι' αυτός, κι' έκρινε φρονιμώτερο να μην προκαλέσουνε τον θυμό τους.

Άλλ' όταν ο Εύμαιος έφυγε, κατά διαταγήν του νεαρού του κυρίου, για να πάη στην πόλη ν' άναγγείλη στη μητέρα του τον έρχομό του, — κρυφα για να μη το μάθουν οι άλλοι και τον δολοφονήσουν, — ο Όδυσσεύς φανερώθηκε στον Τηλέμαχο κι' εκείνος ρίχτηκε στην άγκαλιά του.

Μέσα σ' ένα δυνατό σφιχταγκάλισμα, πατέρας και γιός κλαίγανε από χαρά, και πρώτος άποτραβήχτηκε ο νέος για να ζητήσει πληροφορίες και ν' άκούση τις λεπτομέρειες ενός χαμού που διήρκεσε δέκα χρόνια. Ο Όδυσσεύς του έπτε με δυό λόγια πως δρέθηκε εκεί κι' έζητησε να μάθη τις λεπτομέρειες των όσων έγίνονταν στ' άνάκτορα του. Άκουσε με σφιγμένα τα δόντια την αφήγησι, και κατέστρωσε το τολμηρό όσο κι' επικίνδυνο σχέδιό του.

— Στην κρατερή μάχη που θ' άρχισή σε λίγο στ' άνάκτορα, μεταξύ ήμών και των 108 μνηστήρων, οι θεοί θα είναι μαζί μας! έπτε ο άκατάβλητος πολεμιστής. Άλλά εσύ, σαν ξημερώση, θα γυρίσεις στο σπίτι μας και να συναναστρεφείσαι τους άλαζονικούς μνηστήρες. Έμένα θα μ' οδηγήση ύστερα στην πόλη ο χοιροδοσκός, σαν έναν όξιολύπτο φτωχό γέρο. Άν μ' έξευτελίζουν, αν με σέρνουν έξω από το σπίτι τραβώντας με απ' τα πόδια ή με χτυπάνε ή άλλοιώς μ' έξευτελίζουν, δεν θα θυμώνης. Θα τους προτρέψης με μαλακά λόγια μονάχα, άλλ' αυτοί δεν θ' άκούνη, γιατί στέκει κοντά η μοiraία τους μέρα. Όταν σου κάνη νόημα, πάρε όλα τα όπλα, όσα είναι μέσα στ' άνάκτορα και βάλτα μέσα στον επάνω θάλαμο. Άν οι μνηστήρες σε ρωτήσουν γιατί, πές τους πως τα σκούρια σε ή ύγρασία και πως καλά θάταν να μη βρίσκωνται πρόχειρα, μήπως στο πιστό τους μαλώσουνε καμμία μέρα και κτυπηθούν μεταξύ τους. Άφισε δυό για μές μονάχα, κι' άς μη μάθη κανείς, ούτε ο πατέρας μου, ούτε η μητέρα σου, ότι είμαι έγώ ο Όδυσσεύς.

Ο Τηλέμαχος έβρισκε έξαιρετικά έπικίνδυνο εκείνο το σχέδιο, αλλά δεν μπορούσε να μεταπειση τον αδάμαστο ήρωα. Και συζητούσε μαζί του τις λεπτομέ-

ΤΕΧΝΗΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΕΚΤΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟ

ΕΠΑΝΩ ΑΠ' ΤΟ ΚΑΜΠΑΝΑΡΙΟ

Ο άγαθος έπιπλοποιός της Περούζης, ο πασίγνωστος για την τέχνη του μπάρμπα — Καρμέλλο, εις μάτην προσπαθούσε να καταλάβη τί του έλεγε τόσην ώρα ο νέος εκείνος πλουσιοντυμένος πελάτης. Έβγαλε ώστόσο τα γυαλιά του, τα σκούπισε δυό — τρεις φορές με την άκρη της ποδιάς του και πήρε μετά στα χέρια του το χαρτί με τα σχέδια που του δείχναν.

— Βλέπεις, λοιπόν, μπάρμπα — Καρμέλλο, του έπτε ο πελάτης σκύβοντας από πάνω του, θέλω να μου κάμης τα σχέδιά μου αυτά, όπως είναι, στο μέγεθος που σου γράφω, και από γερό μ' έλαφρό ξύλο...

Κι' επειδή ο έπιπλοποιός, αντί άλλης άπάντησεως, τον έκύτταζε διστακτικά και άπορώντας:

— Θα πληρωθής καλά, μπάρμπα — Καρμέλλο, τον διεδεβαίωσε ο πελάτης, και έχχωρα απ' αυτό, όλη η Περούζη, όλη η Βενετία, όλος ο κόσμος θα μιλά για σένα, έλα πές μου ότι άναλαμβάνεις...

— Καλά, σε νιόρ, θα τα κάμω!, μουρμούρισε ο έπιπλοποιός άφροντας το χαρτί με τα σχέδια επάνω στον μπγάκο του. — Θα τα κάμω όπως θές, άλλα...

Ξερω, ξέρο, δέκομε με φωτισμένο το πρόσωπο από χαρά ο πελάτης, θέλεις να μάθη τί θα τα κάμω αυτά, δεν είναι, μπάρμπα — Καρμέλλο; Έ, λοιπόν, δεν θα σου πώ, άλλα όταν θα μου τα παραδώσης, μονάχα σ' έσένα θα έπιτρέψω νάρης να δής τί θα κάμω.

Έβγαλε μετά από την τσέπη του μερικά χρυσά βενετσιάνικα νομίσματα, τα έπέταξε επάνω στον μπγάκο, συζησε με τον έπιπλοποιό για την ήμερα της παραλαβής της παραγγελίας του και έφυγε σφυρίζοντας έναν ευθυμο σκοπό...

Μιά δομοάδα άργότερα, ο πλουσιοντυμένος πελάτης παρουσιαζόταν και πάλι στο έπιπλοποιείο του μπάρμπα — Καρμέλλο. Το πρόσωπό του φανέρωνε άγωνία και με κάποιο φόβο άκολουθούσε το γέρο έπιπλοποιό σ' ένα ιδιαίτερο διαμέρισμα του μαγαζιού. Εκεί δεν πρόρεσε να μην άφήση ένα έπιφώνημα τρέλλης χαράς όταν άντίκρυσε δυό πελώριες φτερούγες άκουμπισμένες στον τοίχο. Πλησίασε, τις έγύρισε απ' τις δυό μεριές, τις έχάιψε και, όρμώντας μετά επάνω στον έπιπλοποιό, που στεκόταν δίπλα του, τον άγκάλιασε φωνάζοντας δρακυσμένος:

— Μπράβο! Μπράβισιμο!, μπάρμπα — Καρμέλλο! Είσαι μεγάλος. Αυτά είναι δικά σου!

Άδειασε τη γεμάτη από χρυσά νομίσματα φούχτα του, μέσα στα χέρια του Καρμέλλο, έμίλησε μαζί του για λίγη ώρα και έφυγε ευχαριστημένος, σφυρίζοντας πάντοτε τον ίδιο ευθυμο σκοπό.

Κατάπληκτος, το άλλο πρωινό, ο μπάρμπα — Καρμέλλο έβλεπε, μαζί με λίγους χωρικούς που τυχαία βρέθηκαν κει πέρα, έναν άνδρωπο με άπολύτως έφαρμοσμένα στο σώμα του

τα ξύλινα φτερά, που ο ίδιος είχε φτιάσει, ν' άνεβαίνη στην άπόκρημη όχθη της λίμνης Τρασίμηνης και, γλιστρώντας άπάνω απ' αυτήν, να φθάνη πετώντας στην άλλη όχθη.

Άφου μ' έδός και σεβασμό μαζί ο γέρο έπιπλοποιός παρακολούθησε τον περίεργο εκείνον άνδρωπο, στον οποίον δεν άργησε ν' άναυορίση τον πλουσιοντυμένο πελάτη του, να έπαναλαμβάνη δυό και τρεις φορές το ίδιο πήδημα επάνω από την λίμνη, έτοιμάσθη κε να φύγη, όποτε ξαφνικά άκουσε μία γνώριμη φωνή πίσω του:

— Μπάρμπα — Καρμέλλο! Έ, μπάρμπα — Καρμέλλο.

Έστράφηκε και είδε τον πελάτη του που τούκαμε νόημα να πλησιάση.

— Μπορείς να είσαι ευχαριστημένος για το έργο σου, μπάρμπα — Καρμέλλο, του έπτε, μόλις ο έπιπλοποιός έφθασε κοντά του. Αυτό όμως που έδεν δεν είναι τίποτε. Έλα μεθύριο Κυριακή στην πλατεία του Άγίου Μάρκου, την ώρα που θα γίνονται οι γάμοι του στρατηγού Μπαρτελεμέ Άλδιάνο, και τότε θα δής... Νά, πάρε κι' αυτή την κάρτα για να σ' άφήσουν να σταθής σε καλή θέσι.

Ο έπιπλοποιός πήρε την κάρτα, έχαιρέτησε, κι' όταν άπομακρύνθηκε λίγα βήματα, έβγαλε τα γυαλιά του κι' έδιάβασε με θαυμασμό: «Ντάντε ντε Περουζι, μαθηματικός, μηχανικός»...

...Δείχνοντας την πολύτιμη κάρτα ο Καρμέλλο το πρωινό εκείνης της Κυριακής, μπόρεσε πραγματικά να βρη μιάν απ' τις καλύτερες θέσεις της καταιμεστής από κόσμο πλατείας. Ο στρατηγός Μπαρτελεμέ Άλδιάνο, του οποίου οι γάμοι θα γίνονταν εκείνη την ήμερα, ήταν άγαπητός σε όλους, και ο λαός της Περούζης έτρεξε να θαυμάση την μεγαλειώδη παράταξι που θα γινόταν στην πλατεία του Άγίου Μάρκου. Ο γέρο — Καρμέλλο όμως ένδιαφερόταν περισσότερο για κάτι άλλο, γι' αυτό έωχνε διαρκώς με άγωνία τον ουρανό.

Ξαφικά και την ώρα ακριβώς που ο στρατηγός Άλδιάνο παρουσιαζόταν στην έξωπορτα της έκκλησίας, ύποθαυάζοντας την νεαρή όμορφη νύφη, μία κραυγή τρόμου έκαμε τον κόσμο να σηκώσει τα κεφάλια ψηλά.

Ένας άνδρωπος έφαδισμένος με φτερούγες, προσπαθούσε να ίσορροπήση εκείνη τη στιγμή επάνω από το καμπαναριό της έκκλησίας του Άγίου Μάρκου, το σιδερένιο όμως έργαλειό που κινούσε τη μία φτερούγα έσπασε ξαφνικά και ο άνδρωπος έπεσε βαρύν επάνω στη στέγη της έκκλησίας σπάζοντας το ένα του πόδι...

...Θέλησε κι' ο Ντάντε ντε Περουζι να δοκιμάση εκεί που άπέτυχεν τόσο έλλοι. Δεν το έπέτυχε κι' αυτός. Έπέτυχε όμως να πάρη την έδρα των Μαθηματικών στην Βενετία, που του την έδωσαν ως ανταμοιβή της άσπερας του και που την έκράτησε ως τον θάνατό του.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

οι θεοί, θα έλάμβανε μέρος σ' αυτή την δολοφονία.

Έμαθε η Πηνελόπη τις τρομερές άποφάσεις των, κι' έντρομη πήγε να τους συναντήση. Κατηγόρησε τον Άντίνοο με όριμεις έκφράσεις, για το έγκλημα που έτοιμάζε, άλλ' ούτ' αυτόν συνεκίνησε, ούτε τους άλλους. Ίκέτευσε η άπελπισμένη μητέρα τον Εύρμαχον, κι' εκείνος άπλήγησε:

— Κόρη του Ίκαρίου, γνωστική Πηνελόπη, έχε θάρρος. Όποιος τολμήση να σηκώση χέρι στον Τηλέμαχο, θα πέση άμέσως από μένα νεκρός. Όσο έγω ζώ, δεν θα τον θίξη κανένας!

Τον άντήμειψε με βλέμματα ευγνωμοσύνης η Πηνελόπη κι' άνέθηκε στα λαμπρά διαμερισμάτα της να κλάψη τον άεχάστον άνδρα της. Είχε πεποίθησι: στον Εύρμαχον, ο οποίος κατάρθωσε να την έξαπατήση. Γιατί αυτός ήταν ο πιδ κακός και πιδ αϊμοδόρος απ' όλους, κι' αυτός ήταν εκείνος που άνέλαβε να διοργανώση και να έκτελέση την δολοφονική άποπειρα.

Στο μεταξύ, εκεί κάτω στην δασώδη πλαγιά, πατέρας και γιός, εξακολουθούσανε να καταστρώνουνε τα σχέδιά τους. Όταν ο Εύμαιος ξαναγύρισε, ο Τηλέμαχος τον ρώτησε να μάθη τί είχανε στην πόλη, κι' αν οι μνηστήρες ήταν εκεί, η τον άναζητούσαν άλλοι.

Εκείνος δεν ήξερε να του πη τίποτε άλλο, παρά ότι γύρισε το πλοίο τους στο λιμάνι. Έπειδή ούτε τους σκοπούσε των έρωτα, ούτε τις προετοιμασίες τους για την δολοφονία του άντελήθη κανείς.

Ο Τηλέμαχος έδωσε τις άναγκαίες οδηγίες στον χοιροδοσκό κι' άνεχώρησε.

Κυρτωμένος στη θέσι του ο πατέρας, παρακολουθούσε τον όμορφο γιό του που έτρεχε χαρούμενος τώρα στην πόλη, εκεί όπου ένήδρευε το μίσος και τον άπειλούσε ο θάνατος. Κι' ενώ στη μορφή του καθεφτιζότανε η χαρά, από τα μάτια του κυλούσε ένα δάκρυ, σπονδή στο θεό που τον άξίωσε ν' άντίκρυση τον γιό του, Ένα τόσο όμορφο και τόσο στοργικό γιό.

Η άδάμαστη καρδιά του πολεμιστή, έπληρανε τώρα τον φόρο της στη στοργή του πατέρα...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Η άναδημοσίευσις άπαγορεύεται)

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΛΕΞΙ

— Βλέπεις αυτή την γυναίκα. Άν δύν έλεγαι μία λέξι θάταν τώρα σύζυγός μου. — Καί τόσο σπουδαία ήταν αυτή η λέξι:

— Ναι! Όταν την έζήτησα σε γάμο, μου άπάντησε: «Όχι»!...

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Ο δ α σ κ α λ ο ς: Τί ήλικίαν έχει σή μέρα, ένας που γεννήθηκε το 1910;

Ο μ α θ η τ η ς: Συγγνώμη, άνδρας η γυναίκα;

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Ο άφρονέμενος καθηγητής προς την νέα του υπηρέτρια:

— Πάρετέ κάτι άκόμη, Μαρία. Όταν σου ζητώ τα γυαλιά μου, πριν ψάξης έλλοι, να κυττάς πρώτα μήπως τα έχω...στη μύτη μου!

ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΟΤΑΝ

— Παιδί μου, έρωτά ο πατέρας σοβαρά τον γιό του, όταν δής ένα παιδί να γυρίζη όλη την ώρα στο δρόμο, τί γνώμη θα σχηματίσής για το μέλλον του;

— Ότι θα γίνη... πόλισμαν μπαμπά!

ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΘΕΛΗ Η ΝΥΦΗ ... ΚΑΙ ΘΕΛΗ Ο ΓΑΜΠΡΟΣ

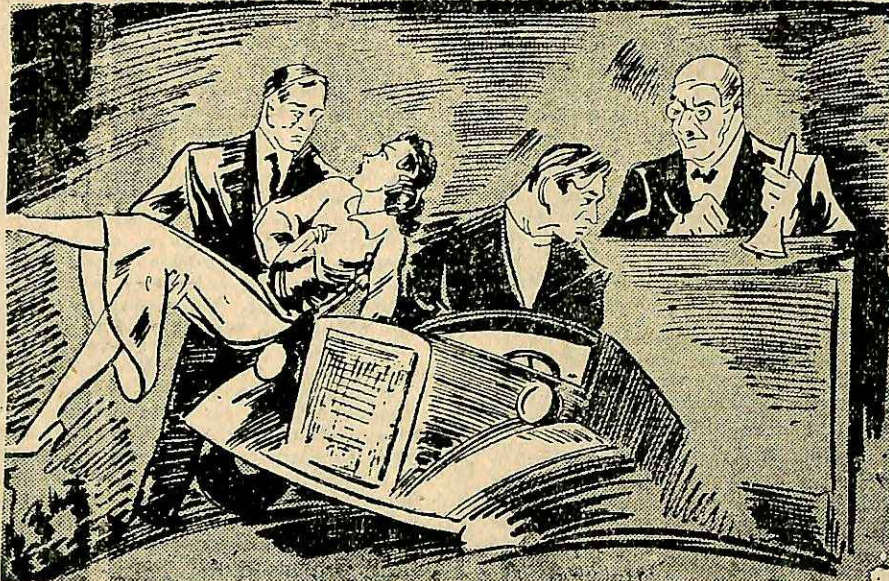
Τό αστυνομικό ρεπορτάζ της εβδομάδος

Νοικοκυρπαιδο από τα λίγα των Μεγάρων ο Δημήτρης ο Μπισταράκης. Τα κτήματά του σημαδιακά, διαλεχτά, φημισμένα. Η λεβεντιά του, πάλι, δεν είχε το ταίρι της: Θωριά γεμάτη αρρενωπές όμορφιες, παράστημα λυγρό και παλ-

τατο για μιά ροδογάουλη συγχωριανή του.

Η ΩΡΑΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΡΩΝ

Ένας ποιητής θα την έλεγε την Βαρβάρα, την κόρη του Θωμά Πιπέρου, «κρι-

ληκαρίσιο. Με δυο λόγια, γαμπρός απ' τους περιζήτητους του χωριού.

Οι προεניות του πήγαιναν ή μιά πάνω στην άλλη. Οι προενητρες τὸ είχαν βάλει πεισμα να τον τυλίζουν στο τέλος στα δίχτυα τους.

Ο Δημήτρης όμως δεν πιανόταν εύκολα. Ήξερε καλά τη δύναμή του, όπως ήξερε και να γλυστράει μέσα απ' τα δρόχια που του στήνανε κάθε στιγμή.

Δεκαοκτώ χρονών είχε βγῆ στο κλαρί, που λέει ο λόγος, κι όμως έφθασε τὰ τριάντα τρία κι' ακόμα δεν έλεγε να παντρευτῆ. Στο μεταξύ είχε κάψει καρδιές και καρδιές. Πολλές που είχαν όρκοι πῶς θα τον έκαναν άντρα τους, όταν τώρα παντρεμένες από χρόνια.

Ο ΛΕΒΕΝΤΗΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Μερικές τὸν είχαν δεχάσει με τὸν καιρό. Οι περισσότερες όμως ένοιωθαν και τώρα ακόμη να χτυπά δυνατὰ ἡ καρδιά τους, όταν τὸν έβλεπαν να περνά περήφανος και λεβέντης από τῆ στρατά του σπιτιού τους.

Ἀφήστε πιά τις λεύτερες! Ζούσαν όλες με τὸ όνειρό τους: «Τὸ Δημήτρη, κι' ἄς πεθάνω μακάρι τὴν ἴδια ὥρα». Που νὰ δώση όμως εκείνος σημασία σ' όλους αυτούς τὸς πόθους που ἄναβε στις κοριτσιώτικες καρδιές. Ἀλλὰς τε δεν τὸν κάνανε και πολλή έντύπωσι ἀφού χρόνια ολόκληρα δεν ήταν συνηθισμένος παρὰ νὰ τὸν ἀγαπούν και νὰ τὸν ποθοῦνε.

Ἐρωτας όμως εἶνε ένας θεός περήφανος κι' ἐκδικητικός. Ἀφού ένδεκα ολόκληρα χρόνια χρησιμοποίησε τὸν Δημήτρη για νὰ βασανίση τις κοπελλίες του χωριού, στο τέλος θέλησε νὰ παίξη και σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο ἕνα σκληρότατο παιχνίδι. Τὸ ένεφύσησε πάθος φλογερῶ-

νο τῶν Μεγάρων ἢ κάτι παρόμοιο. Ἐμεῖς όμως συγκρατοῦμε τὸς ένθουσιασμούς μας και τὴν ἀποκαλοῦμε ἀπλῶς: ἡ ὡραιότερη τῶν Μεγάρων.

Αὐτὴν τὴν Βαρβάρα Πιπέρου ἀγάπησε με πάθος ὁ ἀκατανίκητος χωρικός Καζανόδας. Ὁ έρωτας φούντασε ξαφνικός και ἄγριος μέσα στην καρδιά του Δημήτρη.

Αὐτὴ εἶνε ἡ γυναίκα που ζητούσα τόσα χρόνια! Ἐκμυστηρεύθηκε σὺς φίλους του. Αὐτὴ θα γίνη ἡ γυναίκα μου, αὐτὴν θα πάρω!

Τότε φανερά και τὸ διέδωσε με τρόπο, γιατί ἤθελε νὰ μάθη ἡ κόρη τὸς σκοπούς του πρὶν ἀκούη ὁ ἴδιος παρουσιασθῆ στὸν πατέρα της.

Ὅποιαδήποτε ἄλλη Μεγαριτοπούλα δὲν ἄκουγε τὸ χαρμόσυνο αὐτὸ ἄγγελμα, θὰ έπεφτε λιπόθυμη ἀπὸ τὴν χαρά της. Ἡ Βαρβάρα έκανε δῶας διόλου τὸ αντίθετο. Ἐμεινε τελείως ἀδιάφορη. Και τὸ χειρότερο ἀκόμη, τὸ μῆνυσε με ανθρώπους: Νὰ μὴ τολμήση νὰ με ζητήση ἀπὸ τὸν πατέρα μου, γιατί ἡ προσβολή θὰ εἶνε μεγάλη.

ΜΙΑ ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΠΡΟΣΒΟΛΗ

Τὸ χωριὸ έδούριζε. Ἀλλοι γελοῦσαν με τὸ πάθημα του Δημήτρη κι' ἄλλοι θαυμάζανε τὴν ἀδυσφορία της Βαρβάρας. Πῶς, μόνη αὐτὴ ἀπ' τὸ χωριό, μπόρεσε νὰ ἀντισταθῇ στὴν γοητεία του λεβέντη; Ἀκόμα σήμερα μένει μυστήριο!

Ὁ Δημήτρης ἄφρισε ἀπ' τὸ κακό του όταν ἄκουσε τὰ προσβλητικά λόγια. Τὸ αἰσθημα του ήταν πολὺ φλογερὸ για νὰ βρῇ τὴν δύναμη νὰ περιφρονήση τὴν ἀγέροχη νοικοκυρπούλα. Ἐξ ἄλλου τὸ φιλότιμό του εἶδε δεχθῆ θανάσιμο χτύπημα. Για πρώτη φορά τὸ κλείνανε κατόμωρα τὴν πόρτα!

Δοκίμασε δὺς - τρεῖς φορές ἀκόμα νὰ

διορθώση τὰ πράγματα, ἡ στάσις όμως της Βαρβάρας δεν ἄλλαξε. Καὶ τότε ὁ προσβεβλημένος ἄλλὰ και έρωτευμένος συγχρόνως Δὸν Ζουάν τῶν Μεγάρων ἀπεφάσισε νὰ πάρη με τὸ σταθί του ἕκείνο που δεν τὸν εἶναν με τὸ καλό.

Ἐνα βράδυ, ἀρματωμένος και δοηθούμενος ἀπὸ τέσσερις ἐμπιστοὺς του, ξεκίνησε ν' ἀρπάξη τὴν Βαρβάρα. Θὰ τὴν έκανε γυναίκα του με τὸ ζόρι!

Ἡ ἀπαγωγή έλαβε μυθιστορηματικὸ χαρακτήρα. Τὸ βράδυ έκείνο ὁ πατέρας της Βαρβάρας, μαζί μ' αὐτὴν τὴν ἴδια και τὴν ἀδελφὴ της τὴν Ἀσπασία, είχαν πάει ἀπὸ νωρίς στο ἐξοχικὸ σπίτι τους, όπου θὰ διανυκτέρευαν, γιατί τὴν αὐγὴ της έπομένης θάρχιζε ὁ τρύγος.

ΕΝΑ ΕΞΥΠΝΟ ΚΟΛΠΟ

Κατὰ τις δέκα τὴ νύχτα, όταν πατέρας και κόρες κοιμόντανε πιά, ἕνας ἀπ' τὸς συντρόφους του Δημήτρη πήγε και χτύπησε τὴν πόρτα τους. Σηκώθηκε ὁ γέρος ξαφνιασμένος και τότε ὁ συνένοχος του ἀπαγωγέως τὸ εἶπε ὅτι ἐκεῖ κοντὰ εἶχε ἀναποδογυρισθῇ τὸ κάρρο του κι' ἤθελε κάποιον νὰ τὸ δώση δοῦλεια.

Πίστεψε τὸ παραμῦθι ὁ γέρο - Πιπέρης, ντύθηκε διαστικὰ και τὸν ἀκολούθησε. Μόλις δῶας ἀπομακρύνθηκαν λίγο ἀπ' τὴν κατοικία, ὁ έρωτευμένος ὤρμησε μέσα στο σπίτι, ἄρπαξε στὰ χέρια του τὴν Βαρβάρα, ἔτσι μισόγυμνη καθὼς ήταν, και τούδωσε δρόμο.

Ἡ κοπέλλα, τρομαγμένη, έβαλε τις φωνές, ὁ Δημήτρης όμως της έκλεισε με τὸ χέρι τὸ στόμα και δρασσελώντας θάμνους και φράχτες, έφθασε γρήγορα στὴν ἀντικρυνή δημοσίᾳ, όπου τὸν έπεριμενε ἕνα αὐτοκίνητο και οἱ ἀνθρώποι του.

Μακριὰ ἀπ' τὸ χωριό, σ' ἕνα δάσος πυκνὸ, θέλησε νὰ στήση τὴν έρωτικὴ φωλιά του ὁ έρωτευμένος χωρικός. Ἐκεῖ μετέφερε τὴν Βαρβάρα, πανευτυχῆς και ἱκανοποιημένος θεατὰ γιατί εἶχε πραγματοποιήσει τὸν πόθο του και εἶχε κρατήσει τὴν ὑπόσχεσι ἐκείνη που έδωσε λίγον καιρὸ πρὶν μπροστὰ σ' ὅλο τὸ χωριό.

Τὰ εἶδατε; εἶπε σὺς συνενόχους του με καμάρι. Τῶπα πῶς θὰ γίνη γυναίκα μου και τῶκανα!

ΘΡΗΝΟΣ ΚΑΙ ΚΟΠΕΤΟΣ!...

Ἡ Βαρβάρα, ἀν κρατούσε μαχαίρι τὴν ὥρα ἐκείνη, θὰ τὸ κάρφωνε στὰ στήθη της - τόση ήταν ἡ ἀπελπίσια και ἡ ἀπογνώσις που τὴν εἶχε κυριεύσει!

Σὲ συχαίνομαι!, φώναζε κατάμουτρα στὸν ἀπαγωγέα της και με τὰ νύχια της ὤρμησε νὰ τὸν βγάλῃ τὰ μάτια.

Κοπέλλα ψυχραμένη, θορακὰς και ἀποφασιστική, δεν ήταν δυνατόν νὰ ὑποκύνη ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή. Πάλαψε και κατόρθωσε τὴ νύχτα ἐκείνη νὰ σώση τὴν ἀγνόνητά της. Στὸ τέλος όμως κατὰλαβε ὅτι δεν θὰ μπορούσε ἐπ' ἀπειρὸν νὰ ἀμύνεται με ἀποτελεσματικότητά, κι' ἄρχισε νὰ οδύρεται με σπαραγμό.

Ὅτε κλάματα όμως, οὔτε παρακλήσεις μπορούσαν νὰ λυγίσουν τὸν Δημήτρη. Τώρα πιά ἄλλη λύσις δεν ὑπῆρχε γι' αὐτὸν παρὰ νὰ υποτάξη τὴν Βαρβάρα. Ἀλλοίως, θὰ έπρεπε νὰ πάρη τὰ μάτια του και νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπὸ τὰ Μέγαρά, ντροπισμένος και ἀξιολύπητος.

ΟΤΑΝ Η ΓΥΝΑΙΚΑ... ΔΕΝ ΘΕΛΗ

Ἡ κόρη κατὰλαβε τὸν κίνδυνο. Καὶ στὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμή έβαλε εἰς ἐνέργειαν τὰ μεγάλα γυναικεῖα μέσα: Τὴν πονηρία. Σὰν ἄλλη Δαλιδᾳ, βρῆκε τὸν τρόπο νὰ ρίξη στᾶχτη στὰ μάτια του ἀπαγωγέως της.

Ἀκουσε δὲ, τὸ εἶπε. Ἐτσι, με τὸ ἄγριο που προσπαθεῖς, καλὸ ἀποτέλεσμα δεν θὰ φέρῃς, οὔτε για μένα οὔτε για σένα. Θαρρῶ πῶς κατὰλαβες τί σοῖ γυναίκα εἶμαι. Λοιπόν, ξέρε το καλά. Γιὰ παιδί ἀκόμα ἀν ἀποκτήσω ἀπὸ σένα, γυναίκα σου με στεφάνι δεν θὰ γίνω. Ἐνῶ ἀν γυρίσωμε τώρα ἀμέσως στο χωριό, σ' ὀρκίζομαι πῶς θὰ σὲ πάρω άντρα μου.

(ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΣΤΗ ΣΕΛ. 43)

ΤΕΪΟΝ ΜΠΡΙΤΖ

Πολλές κυρίες είχαν πάρει τὴν πρόσκλησι αὐτῆ:

«Ἡ κυρία Σούζυ Παναετ' έχει τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρακαλέσῃ νὰ προσέλθετε εἰς τὸ σπῆτι της για ἕνα τεῖον - μπριτζ».

Και οἱ ἐξ αὐτοῦ συζητήσεις ἦσαν πολλές:

—Θὰ πῆτε;

—Ἀστείεύσαι σερί!

—Γιατί;

—Μὰ εἶνε νὰ ρωτᾶς; Πρόκειται περὶ αἰσχους! Αὐτὴ ἡ περίφημη μαντάμ Σουσου που μᾶς κατέπληξε εἶνε ἕνα νούμερο χρυσὴ μου!

—Σὰν μᾶγκ;

—Μὰ δουί!

—Δηλαδή;

—Εἶνε μιά γυναικούλα, σερί, που δεν ἤλθε οὔτε ἀπ' τὸ Λονδῖον ὅπως λέει, οὔτε ἀπὸ πουθενά ἄλλο. Καθόταν σὲ μιά συνοικία τῶν Ἀθηνῶν, Βυθουλᾳ, Μπυθουλᾳ, κι' ἔπηρε τελευταίως μιά κληρονομία. Αὐτὴ εἶνε ὅλη ἡ ἱστορία.

—Μὲν ντιέ!

—Ἀλλά;

—Σ' ἰννοῦ!

—Ἀπίστευτο, βέβαια. Τὸ φοβερό δὲ εἶνε ὅτι έκανε τόση έντύπωσι σὲ πολλές ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ὥστε παρ' ὅλγο νὰ μᾶς λανσάρῃ και τὴν μόδα! Ξέρω μερικές φίλες που ἄρχισαν κι' ὅλας νὰ τὴν κοπιάρουν!

—Εἶνε τρομερό.

—Δὲν ἐβιάσθηκαν καθόλου νὰ τὴν ἐστειλάσουν, σερί, ἔχει τόση πόζα και μεγαλοπρέπεια, λὰ τσούλι!

Ἀπεκαλύφθη, λοιπόν, ἡ Σουσου. Καὶ γρήγορα μάλιστα. Τὸ κουσομπιλιό δεν εἶνε προνόμιον τῶν λαϊκῶν τάσεων. Ὁ εἶνε προνόμιον και τις γυναίκες καλῶς Θεὸς ἐπροκίσε και τις γυναίκες τοῦ καλοῦ κόσμου με ἀκούραστη γλώσσαν, που διεισδύει διαβρωτικὰ εἰς τὴν ζωὴ του ὅποιουδήποτε. Καὶ ἔτσι ἡ Σουσου δεν μπόρεσε νὰ παραμῆνῃ ἐπ' ἀπειρὸν περιβεβλημένη ἀπὸ τὸ μυστήριο. Δυὸ ἢ τρεῖς κοσμικές συγκεντρώσεις έφθασαν για νὰ μάθουν ὅλοι λεπτομερῶς τὰ του παρελθόντος της Σουσους και νὰ γελοῦν εἰς βάρος τῶν κυριῶν που έντύνοντο και μιλοῦσαν ἤδη α-λᾳ - Μπυθουλᾳ.

Ὅπωςδήποτε όμως μερικές ἐπέμεναν ὅτι θὰπρεπε νὰ πᾶνε σ' αὐτὸ τὸ «τεῖον - μπριτζ» για νὰ σπάσουν κέφι.

Σ'αὶ λὲ γκαφάρ, σερί, αὐτὲς τις τε-

λευταίες μέρες. Θάθελα πολὺ νὰ ξεσκᾶσω λιγάκι. Τί λές;

—Νὰ πάρω;

—Μάλλον.

—Σ' ἔ'ν ἰντέ.

—Λοιπόν;

—Ντ' ἄκκόρ!

Συμφώνησαν μερικές κυρίες. πρὸ του διακόψουν έντελῶς τις σχέσεις με τὴν πυργοδέποινα του Μπυθουλα νὰ πάρουν τὴν ρεβάν, για τὴν γκάφα τους.

Ἡ Σουσου ἐν τῷ μεταξύ εἶχε τις ἐτοιμσίες της. Δηλαδή τις ἐτοιμσίες τις εἶχε ἡ ὑπηρεσία. Ἡ ἴδια εἶχε ἐλαφρὴ ἡ μικρανία — ὡς συνήθως — και ἐκαθόταν σὲ μιά βαθεῖα κόκκινη δελουδινὴ πολυθρόνα. Πόδι ἐπάνω στο πόδι. Τσιγάρο στο στόμα. Ὑφός μεταξὺ ἀκεφιάς και μπλαζεδισμού. Κεφάλι ψηλά, μάτια οδυνηρῶς ἀνειροπόλα.

—Τί σκέπτεσθε Σούζυ;

—Ὀνειροπολῶς!

—Δὲν ἔχετε κέφι;

—Νό!

—Καθόλου...

—Μπρί! Ἀλλὰ πάλι μπορεῖς νὰ κάνῃς και ἄλλοιως; Εἶπα νὰ δώσω ἕνα τεῖον - μπριτζ ἀπὸ ὑποχρέωσι. Οἱ καυμένες αὐτὲς οἱ κυρίες που γνώρισα τελευταίως σκοτώνονται νὰ με περιποιηθοῦν. Πολὺ εἶνε νὰ τὸς δώσω ἕνα τσάι.

—Σούζυ...

—Μπαρδόν;

—Ἦθελα νὰ σοῦ μιλήσω.

—Ελεύθερα...

—Ξέρεις ὅτι σὲ ἀγάπᾳ.

Ἐνα γλυκὸ μείδισμα συγκαταβάσας και ἀνοχῆς διεγράφη στὰ χεῖλη της Σουσους. Ἐτίναξε τὴν στᾶχτη του τσιγάρου της στο ἀσημένιο τασάκι που βρισκόταν μπροστὰ της κι' ἐκύτταξε τὸ συμπαθὲς και ἀπένταρον γεροντοπαλῆκαρον που ἐτοιμαζόταν νὰ της τραβήξῃ τὴν ἑκατοστήν έρωτικὴν ἐξομολόγησιν:

—Πτωχὲ ἄνθρωπε!

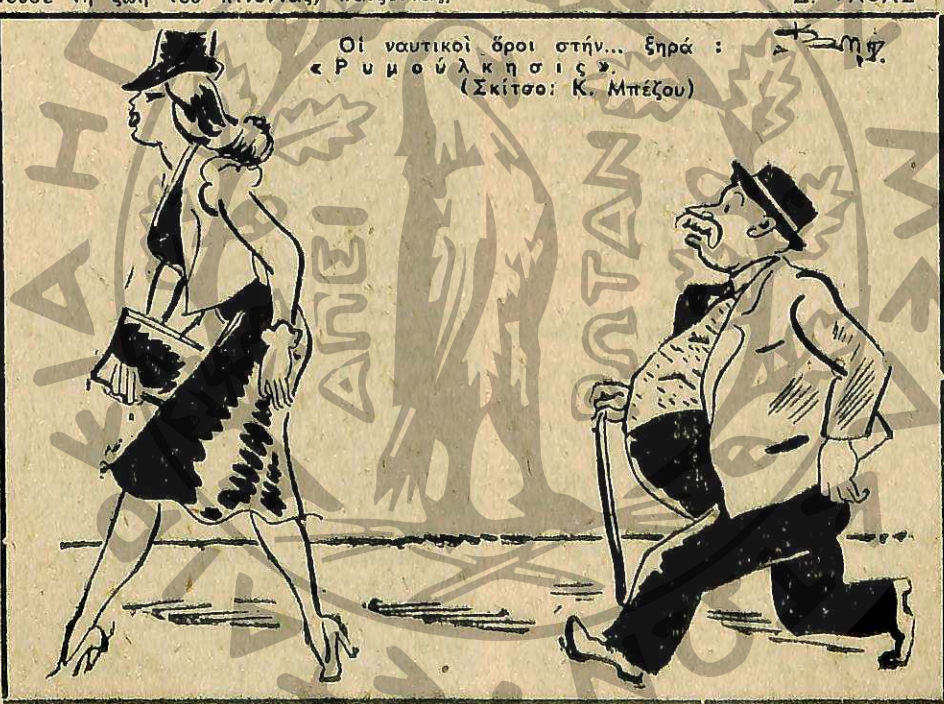
—Σ' ἀγαπᾶ, Σούζυ.

—Σὲ οἰκτεῖρω, Τόμυ!

—Εἶσαι σκληρὴ!...

—Πορῶς! Ἀλλὰ σοῦ εἶπα ὅτι δεν ἐπιθυμῶ νὰ παντρευτῶ. Ὁ πρῶτος σύζυγός μου ήταν λάρδος και ὁ δεύτερος δεν μπορεῖ νὰ εἶνε ἕνας πτωχὸς διωπαλιστῆς ὅπως εἶσαι ἐσύ, Τόμυ. Ἀλλὰ μὴ στενοχωρεῖσαι! Μείνε κοντὰ μου! Θὰ τρᾶς, θὰ πίνῃς και θὰ παίρνῃς και τὸ χαρτζιλίκι σου. Ἀλλὰ περὶ γάμο, πρὸς Θεοῦ! Ἐσένα θὰ παντρευτῶ, τώρα, Ἀστεῖο πράγμα!...

Ὁ ἐπιλεγόμενος Τόμυ ήταν ἕνα καθαρομάτι, που γέραςε δὲ ἀμαρτίαι, που έφαγε τὰ λεφτὰ του, ήταν πνιγμένος στὰ χρέη, δεν έκανε καμμία δουλειά, και έπερνούσε τὴ ζωὴ του πίνοντας, παίζοντας,

καυδεντιάζοντας, κουσομπολεύοντας και χορευόντας. Ἦταν εὐπρόδεκτος σὲ ὅλα τὰ σαλόνια, ἀλλὰ ὅσες ἀπόπειρες έκανε ν' ἀναστηλώσῃ τὰ οικονομικά του με κανένα γάμο της προκοπῆς, ἀπέτυχαν πανταγῶς. Ἐτσι μόλις ἐγγνώρισε τὴν Σουσου ἐκόλλησε πλάι της, βέβαιος ὅτι μόλις τὴν ἔπαιρνε θὰ μπορούσε νὰ τὴν μεταμορφώσῃ, νὰ τὴν κάνῃ κυρία καθὼς πρέπει και με τὰ καθῶς πρέπει λεφτὰ της νὰ ξελασπώσῃ ἐπὶ τέλους. Ἀλλὰ και ἐδὼ ὁ δυστυχῆς συναντοῦσε τὴν συμπαθεῖα συνωδευμένη ἀπὸ τὴν φοβερὴ ὑπερφία, ἔτσι που δύσκολα πλέον κρατοῦσε τὸν ἑαυτὸ του.

Πέντε κυρίες ἦρθαν στὸ τεῖον της κυρίας Σουσου. Με πολλὴ εὐγένειαν ἐμπήκαν. Με πολλὴ εὐγένειαν ἐκάθισαν. Με πολλὴ εὐγένειαν ἐμίλησαν. Με πολλὴ εὐγένειαν ἄρχισαν νὰ πίνουν τὸ τσάι. Ὑστερα μιά κυρία ἐρώτησε:

—Τὰ χαρτιά;

—Ἡ οἰκοδέσποινα ἀπόρησε:

—Ποῖα χαρτιά;

—Για τὸ μπριτζ.

—Μπαρδόν;

—Για τὸ μπριτζ, μαντάμ Σούζυ.

Ἡ Σουσου ἄκουε τεῖον - μπριτζ ἀλλὰ ποτὲ δεν έκατσε νὰ σκεφθῇ τί εἶνε ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ πράγμα. Ὑπέθετε, δηλαδή, πῶς τεῖον εἶνε τὸ τσάι και μπριτζ... τὰ βουτήγματα! Ἐξ οὗ και με τὸ φυσικότερο ὕφος του κόσμου ἐγύρισε στις κυρίες:

—Μὰ τὸ φάγατε τὸ μπριτζ! Ἀλλὰ δεν πειράζει! Κίττυ! Φέρε κι' ἄλλα μπριτζ στις κυρίες!

Οἱ κυρίες ἐξέσπασαν σὲ ἀκράτητα γέλια. Ὅπου ἡ Σουσου ἐσηκώθηκε ἐπάνω:

—Πρὸς τί αὐτὰ τὰ γέλια παρακαλῶ;

—Ἐτσι μαντάμ. Κάτι θυμηθήκαμε.

Ἀλλὰ ἡ Σουσου δεν ἐκρατίετο πλέον και ἐξεσφενδόνισε ἕνα φοβερό:

—Σαχλές!

Ὅπου ἐσηκώθηκαν ἐπάνω οἱ κυρίες:

—Μαντάμ Σούζυ θὰ εἶχα νὰ σᾶς συστήσω νὰ μεταβάλετε λιγάκι αὐτὸ τὸ ἱδιόρρυθμο πρωτόκολλον του Βυθουλα!

Δὲν στέκεται σὲ μιά κυρία καθὼς πρέπει...

Και οἱ κυρίες ἔφυγαν με ὁμηρικὰ γέλια ἐνῶ ἡ οἰκοδέσποινα τις συνάδευε ἕως τὴν πόρτα μαινομένη:

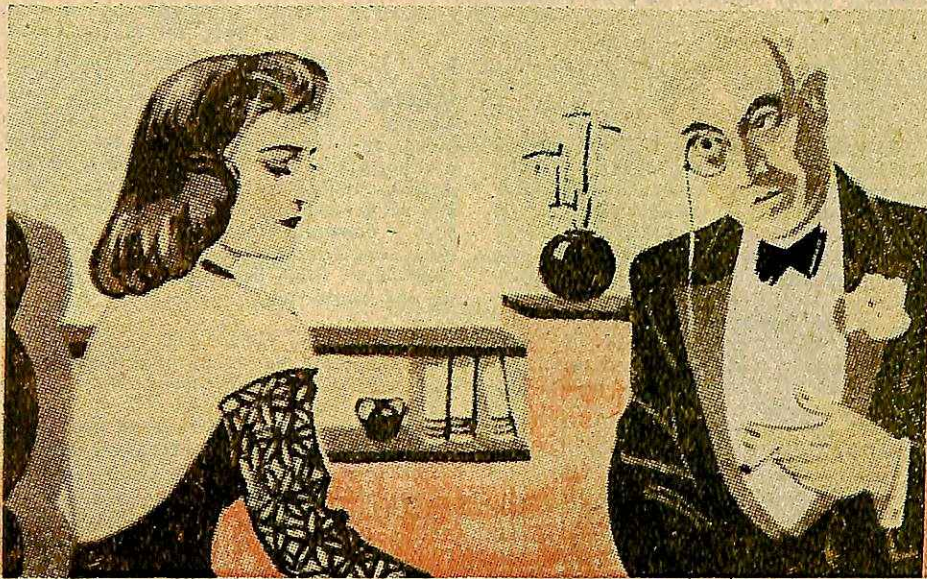
—Παλητοσοκαρίε!

Κι' ὕστερα ἐγύρισε στὸν κ. Τόμυ, που παρακολουθοῦσε κατὰπληκτος:

—Τόμυ... συγκαταλέγομαι νὰ γίνω σύζυγός σου. Ἐσύ ξέρεις και τις κανόνες αὐτὲς τις σαχλές!...

Καὶ τὸ ἀπένταρον καθαρομάτι του καλοῦ κόσμου ἐδέχθη ἀμέσως...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Αποκρηάτικο βράδυ

Τού Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΔΙΑΝΟΜΗ

Πρόσωπα
ΕΚΕΙΝΗ—26 ΧΡΟΝΩΝ
ΕΚΕΙΝΟΣ—55 ΧΡΟΝΩΝ

Υποθετικοί εκτελεσται
ΜΙΡΑΝΤΑ ΜΥΡΑΤ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΣ

(Στο χάλι ενός κομψού αππαρτμέν. Τέσσερις η ώρα το πρωί. Έκείνος ανοίγει την πόρτα με το κλειδί κι' ανάδει το φως. Φορέι φράκο. Πίσω του μπαίνει Έκείνη με τουαλέττα χορού).

ΕΚΕΙΝΟΣ (μπαίνοντας): "Επίνα διαρκώς για να διασκεδάσω την πλήξη μου... Και την ένιωθα περισσότερο.

ΕΚΕΙΝΗ (προχωρεί μ' αδέξιο δῆμα): Κι' εγώ ήπια πολύ. Αλλά δεν έπληξα καθόλου. (Πέφτει σ' ένα φωτέιγ).

ΕΚΕΙΝΟΣ (κάθεται απέναντί της): "Ε, φυσικά! Έσύ πώς να πλήξης! Είχες τόση απασχόλησι με τους νεαρούς που σε φλερτάρizαν.

ΕΚΕΙΝΗ: "Α, το πρόσεξες; ΕΚΕΙΝΟΣ: Αναγκαστικώς. Μου τὸ ὑπεδίκνυνε συνεχώς ὁ Παυλίδης! Δὲν ἔκα- νε κι' ἄλλη δουλειά ὡς τὴν ὥρα πούφυγε!

ΕΚΕΙΝΗ: Τί σουλεγε δηλαδή; ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ετούτος φλερτάρει τὴ Μπιάνκα, ἐκεῖνος κυττάζει τὴ Μπιάνκα, ὁ ἄλλος τὴς σφίγγει τὴ μέση τολμηρά...

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸ δάκα! ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποῖον; Αὐτὸν πού σου σφίγγε τὴ μέση;

ΕΚΕΙΝΗ: "Οχι, τὸν Παυλίδη. ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί; Ἐπειδὴ τὸ εἶδε;

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ γι' αὐτὸ ἀκόμη. ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ γιὰ τί ἄλλο;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί τίποτα! ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ εἶπες «καὶ γι' αὐτό».

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀρα ἐννοοῦσες πὼς εἶνε δάκακς καὶ γιὰ καὶ ἄλλο.

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν ἐννοοῦσα τίποτα! Εἰ- σαι σχολαστικὸς ἀκόμη καὶ στὸ μεθύσι σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πιθανόν. Έσύ συνήθως ἔ- χεις δίκην. Πάντως, ὁ Παυλίδης ἐννοοῦ- σε νὰ μὲ πείθῃ πὼς πρέπει... νὰ ἐπα- γρυπνῶ καὶ νὰ μὴ σ' ἀφήνω τόση ἐλευ- θερία. Ὁλόκληρο μάθηκα μούκανε!

ΕΚΕΙΝΗ: Λέει, τὴν ἰδέα πὼς μιά ὁμορφὴ γυ- ναίκα ἔῃ μέσα στὴ συζυγικὴ ἐστία ὅπως κι' ἓνα καναρίνι στὸ κλουβί.

ΕΚΕΙΝΗ: Τί κουτό! Καναρίνι στὸ κλουβί!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι. Λοιπόν, λέει, πρέ- ζει νὰ κάνῃ ἀκόμη καὶ μιά τέτοια προ- στυχιά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τόσο μεγάλη, ὄχι!... (μικρὴ σιγή). Κι' ὅμως ἦταν σωστὸ αὐτὸ πού εἶπες... ἢ μάλλον αὐτὸ πού ἀπόρησες πὼς δὲν εἶπε ὁ Παυλίδης!... Ὁ ἄνθρωπος πραγματικῶς νὰ προσέχω περισσώτερο!

Εἶμαι τόσο ἀφηρημένος, πού διαρκῶς ξε- χνάω ὅτ' εἶμαι γέρος. Κι' ἐσύ μου τὸ ὑπενθυμίζεις τόσο σπάνια!

ΕΚΕΙΝΗ: Σημειώνε το στὸ καρνέ σου κάθε πρωί!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Περιττό! Τῶχει σημειώ- σει ὁ χρόνος στὸν καθρέφτη. Ἀλλά ἐγὼ συνηθίσει νὰ τὸ βλέπω καὶ δὲ μου κάνει ἐντύπωση. Ἐλπίζω καὶ σὲ σένα νὰ συμ- βαίνει τὸ ἴδιο.

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν πᾶμε νὰ πῶσμε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὅπως θέλεις. Κι' ἐγὼ τὸ προτιμῶ. Ἀπόψε εἶσαι πολὺ εὐκρινής κι' ἡ εὐκρινεία... εἶνε ὁ ἐχθρὸς τῆς συ- ζυγικῆς μας εὐτυχίας!

ΕΚΕΙΝΗ: Πὼς μ' ἐκνευρίζει αὐτὴ... ἢ φιλοσοφημένη εἰρωνεία σου, δὲ λέγεται!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ καταλαβαίνω.

ΕΚΕΙΝΗ: Πήγαινε νὰ κοιμηθῇς. Ἐγὼ θὰ κάτσω λίγο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μόνη σου;

ΕΚΕΙΝΗ: Φυσικά!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐχεις ἀνάγκη ἀπὸ λίγη... ὄνειροπόλησι; Κλείσιμο τῶν ματιῶν, σι- γαρέττο, κι' αἰσθηματικὸς ἀπολογισμὸς τῆς ἀποφινῆς βραδυᾶς... ἔ;

ΕΚΕΙΝΗ: Ζηλεύεις μ' ἓναν τρόπο πού ἐνοχλεῖ ἀφόρητα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πιθανόν. Έσύ συνήθως ἔ- χεις δίκην.

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ὁ Παυλίδης ἐπίσης!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί ἐννοεῖς;

ΕΚΕΙΝΗ: Πού λέει πὼς εἶμαι «ποντί- κι μέσα στὴ φάκα».

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν εἶπε ἀκριβῶς αὐτό. Εἶπε «καναρίνι μέσα στὸ κλουβί». Τὸ «ποντίκι μέσα στὴ φάκα» εἶνε μία φρά- σις τοῦ Γκάλγουορθ στὸν «Ἀγὼνα γιὰ τὸ τομᾶρι».

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸ ἴδιο εἶνε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ καναρίνι μ' ἀρέσει πε- ρισσότερο προκειμένου γιὰ σένα.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐγὼ προτιμῶ τὸ ποντίκι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲ θὰ μαλώσωμε τώρα γι' αὐτό, ἔ;

ΕΚΕΙΝΗ: Ὁ ἴθελαι νὰ μαλώσωμε ἔ- στα καὶ γι' αὐτό!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Για νὰ κατοχυρώσω ἀπόψε τὴν ἡσυχία μου ἀπ' τὴς τρυφερότητες σου!... Για ν' ἀπαλλαγῶ ἀπ' τὰ σαχλά σου χάδια!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ δὲν εἶπαμε... πὼς πρέ- πει νὰ φυλαγῶμαστε ἀπὸ τὸν κίνδυνο τῆς εὐκρινείας;

ΕΚΕΙΝΗ: ...Πᾶς νὰ μὲ φιλήσῃς καὶ σου φεύγ' ἡ μασέλα!... Εἶνε τρομερὸ νὰ τὴν ἀκούω νὰ κροταλίζῃ μεσ' στὸ στόμα σου ὥσπου νὰ ξαναδρῇ τὴ θέσι της. Μὲ συγχωρεῖς πού σου μιλάω ἔτσι, ἀλλά πρέ- πει νὰ πεισθῇς ὅτι δὲ σου πᾶει καθό- λου ὁ ρόλος τοῦ ἑραστοῦ! Ὁ πῆς γιὰτί σὲ παντρεύτηκα. Έσύ ἐπέμενες. Ἐγὼ δὲ φταίω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲ δρίσκω τί νὰ σοῦ πῶ. Ὁ ἄ σουλεγα «πιθανόν, ἐσύ συνήθως ἔχεις δίκην»...

ΕΚΕΙΝΗ: Εὐτυχῶς πού δὲν τὸ εἶπες. Ὁ ἄ μὲ νευρίζεις τρομερά!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνεται): Καληνύχτα... Καί...

ΕΚΕΙΝΗ: Τί «καί»;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τίποτα (κάνει τρία δῆ- ματα). Λὲς λοιπὸν πὼς θὰ φύγῃ τὸ κα- ναρίνι... ἂν δὲν τὸν κλείσω τὴν πόρτα!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀφῆσέ με, νὰ χαρῆς! Ἀ- φῆσέ με!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Οχι, θέλω νὰ μοῦ πῆς τὴ γνῶμη σου. (Καρφώνει τὸ δάκτυλό του στὸ «κροσάζ» της). Τί εἶν' αὐτὸ πού φουσκώνει στὸ ντεκολτέ σου;

ΕΚΕΙΝΗ (κάτω ταραγμένη): Τίπο- τα. Ὁ ἄ τσαλακώθηκε τὸ «ντεζαμπιγιέ» μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μοιάζει σὰ χαρτί. Για νὰ δῶ... (πλησιάζει).

ΕΚΕΙΝΗ: (Σηκώνεται ὀρθια). Σοῦ ἄ-

παγορεύω νὰ μ' ἀγγίξεις!

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αρα, εἶνε καὶ ὑποπτο.

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλιστα! Ἐνα ἐρωτικὸ μπιλλιέτο.

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ φαινομενικὴ ἀταρα- ξία): Για ἓνα ραντεβού;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀκριβῶς.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐσκόπευες νὰ πᾶς;

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν ξέρω! Ἴσως! (σιγή).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποῖος στὸ ἔδωσε;

ΕΚΕΙΝΗ: Ὁ Παυλίδης!

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Α, ἔτσι!... Εἶνε ἡ πρώτη ἀπόπειρά του;

ΕΚΕΙΝΗ: "Οχι.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐχει προχωρήσει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι!

ΕΚΕΙΝΗ: Ὡς τὸ τέλος;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀκόμη, ὄχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὐριο ἴσως εἶνε «ναί».

Ἐτσι;

ΕΚΕΙΝΗ: Μπορεῖ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ γιὰτί θέλησε νὰ μ' ἀνοίξῃ τὰ μάτια;

ΕΚΕΙΝΗ: Ζηλεύει!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐμέναν;

ΕΚΕΙΝΗ: Τους ἄλλους.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Α, ναί! Φυσικά! Ζηλεύει τοὺς ἄλλους πού σὲ πολιορκοῦν. Κι' ἡ- θελε νὰ ἐξασφαλισθῇ περισσώτερο μὲ τὸ νὰ μὲ κάνῃ νὰ σὲ φυλάω!... Ἐξυπνο αὐτό! "Ε;

ΕΚΕΙΝΗ: Μιλᾶς σὰ νᾶχωμε τὴν πιὸ ἀδιάφορη συζήτηση!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ μήπως δὲν εἶν' ἔτσι;

...Ἡ συζήτησις δὲν ἔχει κανένα ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον (μὲ φωνὴ πού κοπιάζει νὰ τὴν κάνῃ σταθερὴ). Ἡ πόρτα εἶν' ἀνοι- χτή. Τὸ καναρίνι θὰ φύγῃ!... Δὲν τὸ κρατᾷ τίποτα πιά! Ψέματα;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἴσως!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μόνον ἴσως... "Οχι «ἀ- σφαλῶς»;

ΕΚΕΙΝΗ (δακρύζει): Μοῦ κάνει τόσο κακὸ ἡ σαμπάνια!... Ὁ ἄ πετοῦσα τὸ μπιλλιέτο τοῦ Παυλίδη! Δὲν ἐσκέφθηκα οὔτε μιά στιγμὴ νὰ πᾶω στὸ ραντεβού.

Σοῦ εἶπα κουταμάρες. Ἀνεχόμενα τὸ κόρτε του, ἔτσι, ἀπὸ φιλαρέσκεια... ἀπὸ ἀνοησία. Ὅπως κάνω καὶ μὲ τὸς αὐ- τοὺς!... Μὰ ποτὲ δὲ θάφηναι κανένα νὰ προχωρήσῃ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπράβο! Τώρα λὲς πάλι ψέματα! Ὅπως πάντα! Εἶδες; Ξαναγυ- ρίζεις... στὴν «εὐθεία ὁδὸ»!

ΕΚΕΙΝΗ: Σ' ὀρκίζομαι, τζών! Δὲ λέω ψέματα! Σοῦ εἶπα μερικὰ σκληρὰ λο- γία, ἐπιτήδες, γιὰ νὰ σὲ πειράξω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σὲ πιστεύω! Ἀλλοίμονο ἂν ἀρχίσω νὰ μὴ σὲ πιστεύω ὅταν μοῦ λὲς ψέματα, καὶ νὰ σὲ πιστεύω ὅταν μοῦ λὲς ἀλήθεια! Δὲ θὰ μπορέσωμε νὰ ζήσω- με οὔτε τρεῖς ὥρες μαζί!

ΕΚΕΙΝΗ: Φίλησέ με!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ἡ μασέλα!...

ΕΚΕΙΝΗ: Εἰσαι σκληρός!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ πικρὸ χαμόγελο): Πι- θανόν! Έσύ... συνήθως ἔχεις δίκην!... (τὴ φιλεῖ).

Ρι ν τ ὠ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Γιὰ τὴν ΔΙΑΙΤΑ ΣΑΣ

ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΤΡΩΤΕ ΚΡΕΑΣ...

Ὅσοι, γιὰ λόγους ὑγείας, εἰσθε ὑπο- χρεωμένοι ν' ἀποφεύγετε τὸ κρέας, ἔχετε ὑπ' ὀφει σας ὅτι μπορεῖτε νὰ τ' ἀντικα- ταστήσετε μὲ τροφές, πού εἶνε ἐπίσης πλούσιες σὲ λεῦκωμα, ὅπως τὰ αὐγά, τὸ γάλα, τὰ ὀσπρία, οἱ ἕηροι καρποὶ κλπ. Μιά λίτρα γάλακτος ἀντικαθιστᾷ μισή λίτρα κρέατος. Μεταξὺ τῶν ὀσπρίων τὰ φασόλια, τὰ μπιζέλια, ἡ φάβα, ἡ φακὴ, εἶνε τόσο θρεπτικὰ ὅσο καὶ τὸ κρέας, ἀρ- κὺ νὰ τρώγονται καλὰ θρασμένα. Ἐπι- σὴς ἔχουν ἀφθονὸς θρεπτικὲς ἰδιότητες οἱ ἕηροι καρποὶ καὶ ἰδίως τὰ καρύδια, τὰ φουντούκια καὶ τ' ἀμύγδαλα. Τέλος τὰ ψάρια, τὸ ρύζι, τὰ τυριά, εἶνε περισσό- τερο θρεπτικὰ ἀπὸ τὸ ἄσπρο κρέας.

Οσο μακριὰ φθάνουν οἱ ἀναμνήσεις μου, ἀκούω πάντα αὐτὴ τὴ λέξι, πού μιά δροσερὴ καὶ μελωδικὴ φωνὴ ἔρχεται κάθε πρωὶ νὰ τραγουδήσῃ κα- τὰ ἀπὸ τὰ παράθυρά μου.

Καὶ ξαναβλέπω τότε τὸν ὁλόλευκο καὶ σιωπηλὸ δρόμο, στὸ βάθος μιᾶς ἡρεμῆς γυναικίας, πού, τὴ μακρινὴ ἐκείνη ἐπο- χή, ἔκλεινε γιὰ μένα ἓνα ἀνοιξιάνικο ὄ- νειρο εὐτυχίας...

—Μενεξέδες!... Ὁραῖοι μενεξέδες!...

Τὴν πρώτη φορὰ πού ἀκούσα αὐτὴ τὴ φωνή, ἀνοίξα τὸ παράθυρό μου καὶ εἶδα, καθὼς ἀπομακρυνόταν, μιάν ἀδύνατη σι- λουέττα, πού ἐκρατοῦσε ἐπάνω στὸ κεφά- λι της ἓνα βαρὺ κάνιστρο μὲ λουλούδια.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐπείμενα στὴν ἴδια θέ- σι. Μέσα στὸ ἀδύνατο φῶς ἐνός, ποινίου ἀπριλιάνικου ἡλίου, ἀντίκρυσα τότε μιά νέα ὡς εἴκοσι χρόνων, μὲ τὰ πόδια γυ- μνά καὶ μὲ τὴν ἀπλὴ ἐκείνη ὁμορφιά, πού ἔχουν τὰ κορίτσια τῆς ἐξοχῆς. Εἶχε γάλα φωτεινὰ μάτια καὶ οἱ ἄκρες τῶν λουλουδιῶν ἔπεφταν ἐπάνω στὰ λυτὰ μαλ- λιά της.

Θὰ εἶχε ἀσφαλῶς βγῇ, ποῶ-πρωί, νιὰ νὰ μαζέψῃ αὐτὰ τὰ λουλούδια στὴν ἐξο- χή καὶ προσπαθοῦσε τώρα νὰ προσελκύ- σῃ τοὺς ἀγοραστὰς μὲ τὴ μελωδικὴ φωνή της.

Τὸ κορίττι— αὐτὸ ἦταν τόσο χαριτωμέ- νο, κάτω ἀπὸ τὰ φτωχικὰ ρούχα του! Ἐβάδιζε μ' ἓνα λικνιστικὸ βᾶσιμα, σπηρίζοντας τὰ χέρια στὴ μέση της καὶ ἡ κίνησις της αὐτὴ, ἡ τόσο ἀπλὴ, εἶχε μιά γοητεία, πού δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ.

Κάθε φορὰ πού ἐπουλοῦσε ἓνα μπουκέ- το, ξανάδαζε τὸ κάνιστρο στὸ κεφάλι της καὶ ξεκινούσε ἔπειτα καὶ πάλι, φωνάζον- τας μὲ τὴν τραγουδιστὴ φωνή της:

—Μενεξέδες!... Ὁραῖοι μενεξέδες!...

—Καλημέρα, μικρή!... εἶπα. Πόσο τὰ λουλούδια σου;

—Ἐνα φράγκο τὸ ματσάκι!

—Δώσε μου πέντε! Εἶνε γιὰ τὴ φίλη μου!

—Γιὰ τὴ φίλη σας;

—Ναί, μιά μεγάλη ἀγάπη πού ἔχω στὴν καρδιά!

—Τότε, ἡ τιμὴ εἶνε διαφορετικὴ. Που- λᾶω πιὸ φθηνὰ τὰ λουλούδια μου γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους!

Ἀνέβηκα τὰ πέτρινα σκαλοπάτια καὶ ἀνοίξα τὴν πόρτα μου.

Θυμάμαι πάντοτε τὴν ἀνοιξιάνικη αὐ- τὴ ἐμφάνισι στὸ κατώφλι μου.

Αὐτὴ ἡ νέα εἶχε γιὰ περίεργη ὁμορ- φία καὶ τὰ μάτια της ἦταν βαθειὰ καὶ τρυφερά.

Μοῦ εἶπε χαμνοελάντας:

—Ὅριστε, γιὰ τὴ φίλη σας!

Ἐπῆρα ἓνα χρυσὸ νόμισμα καὶ τῆς τὸ ἔβαλα στὸ χέρι.

—Αὐτὸ εἶνε γιὰ σᾶς...

—Τόσο πολλά!...

—Κρατᾶτε τα!... Ἄν ἔξερατε πόση χαρὰ μοῦ ἐδώσατε!... Εἶνε τὸ πρῶτο ἐ- ρωτικὸ μπουκέτο πού θὰ στείλω!

Τὸ πρόσωπό της ἐφωτίσθηκε.

Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάῃ τότε, εἶπε.

Ἐπειτα ἐφυγε ἀνάλαφρη.

Κάθε πρωί, ἀπὸ τότε, μοῦ ἔφερνε δρο- υερούς μενεξέδες γιὰ τὴ φίλη μου, κι' ἐκείνη, μόλις τοὺς ἔβλεπε, γινόταν χα- ρούμενη σὰν παιδί κι' ἔχανε τὸ μικρὸ της προσωπάκι μέσα στὸ μπουκέτο:

—Ἀναπνέω τὴν ἀνοιξὶ μέσα σ' αὐτὰ τὰ λουλούδια! μοῦ ἔλεγε.

Τῆς μιλοῦσα τότε γιὰ τὴ μικρὴ ἀν- θωπώδη, μὲ τὴν τραγουδιστὴ φωνή, πού, μὲ τὰ λουλούδια της, ἐσκόρπιζε ἓνα με- θυστικὸ ἄρωμα στὴν ἀγάπη μας...

Ἐτσι ἐπέρασε ὅλη ἡ ἀνοιξις.

Ὅταν ὁ Ἀπρίλιος ξαναῆλθε καὶ πᾶ- λι, τὸν ἐπόμενον χρόνον, ἡ μικρὴ ἀνθοπώ- λης ξαναγύρισε στὴν ἡσυχία κι' ἀπόμειν συναικία.

Ἀλλὰ τὰ παράθυρά μου ἦταν κλειστά.

Ἡ νέα σταμάτησε ἐμπρὸς στὸ σπίτι μου καὶ ἡ φωνή της ἔγινε πιὸ μελωδική, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὴν κάμῃ νὰ φθάσῃ ὡς

αυτιά μου.

Τό άλλο πρωί, Εκπληκτική γιατί δεν με είχε ιδεί, ήλθε να χτυπήσει στην πόρτα μου.

Ήταν πάντα ή ίδια, με τα φωτεινά μάτια της και το κινιστρό με τα λουλούδια στο κεφάλι.

—Η φίλη σας; έρώτησε.

—Εσκυψα το κεφάλι και απήντησα σι-

νά :

—Η φίλη μου επέθανε.

—Η ανθοπώλις με έκτυπαξε με ένα θλι-

μένο δέμμα.

Για μία στιγμή, θέλησε να μιλήσει, έπειτα όμως έφυγε, χωρίς να ειπεί τίποτα και, όταν την άκουσα να ξαναλέει το τραγούδι της, η φωνή της έτρεμε ελαφρά...

Την άλλη ημέρα, θρήκα έμπρός στην πόρτα μου ολοκλήρω το κινιστρό της γεμάτο δολοφονικές μενεξέδες. Ένα μικρό χαρτάκι επάνω σ' αυτούς έγραφε:

«Για τον τάφο της φίλης σας!»

—Αλλοίμονο! Δεν είχε καταλάβει την απάντησή, που της είχα δώσει την προηγούμενη.

—Όταν την ξαναείδα το άλλο πρωί, της είπα:

—Σ' ευχαριστώ, με όλη μου την καρδιά, αλλά η φίλη μου έπεθανε μόνο για μένα!...

—Η μικρή ανθοπώλις—δεν εμφανίστηκε ποτέ πιά. Ποτέ άλλοτε δεν άκουσα τη χαρούμενη φωνή της κάτω από τα παράθυρά μου. Δεν θέλησε ασφαλώς να ξαναπεράσει από το δρόμο, όπου ήταν το σπίτι μου, για να μη με κάμει να πονέσω.

Κι' όμως, παρ' όλα τα χρόνια που έπερασαν από τότε, παρ' όλα τα γεγονότα που συνέβησαν στη ζωή και στην καρδιά μου, μου φαίνεται, όταν προχωρώ στο δρόμο, τα άπριλιάτικα πρωινά, ότι ακούω ακόμη, μακρινή και γλυκειά, τη φωνή της μικρής ανθοπώλιδος:

—Μενεξέδες!... Ωραίοι μενεξέδες!...

ΜΑΞ ΒΙΛΛΕΝΕΒ

Πολλά έν όλίγοις

Το πετρέλαιο παίζει σήμερα σπουδαιότατο ρόλο. Ίδου, κατά τάξιν παραγωγής, οι πλουσιώτερες σε πετρέλαιο χώρες του κόσμου: Αί Ηνωμένες Πολιτείες παράγουν 155.700.000 τόνους, ή Ρωσία 26.700.000 τόνους, ή Βενεζουέλα 22.800.000, ή Ρουμανία 8.800.000, ή Περία 8.200.000, οι Όλλανδικές Ίνδίες 6.400.000, το Μεξικό 5.800.000, το Ιράκ 4.100.000, ή Κολομβία 2.600.000, το Περού 2.200.000, ή Αργεντινή 2.100.000.

Η Αγγλική σημαία με τους διαφόρους σταυρούς της συμβολίζει τρία βασίλεια: Έπ'αυτά σε μπλε φόντο διακρίνεται ένας λευκός σταυρός του 'Αγίου 'Ανδρέου: Είναι το έμβλημα της Σκωτίας, της οποίας ο 'Αγιος Ανδρέας είναι ο προστάτης 'Αγιος. Έπ'αυτά στον λευκό αυτό σταυρό διακρίνεται ένας άλλος κόκκινος, ο σταυρός του 'Αγίου Πατρικίου, προστάτου 'Αγίου της Ίρλανδίας. Και τέλος επάνω στους δύο τούτους σταυρούς διακρίνεται ένας τρίτος με λευκό περίγραμμα: ο σταυρός του 'Αγίου Γεωργίου, προστάτου της Αγγλίας.

Στο άγριο περιβάλλον της Ζουλούανδης ένας κτηματίας επιδιώκει στην... κροκοδείλια φάση! Προς το παρόν περιέφραξε ένα κατάλληλο μέρος του ποταμού Ούμφουλός. Στην περιοχή που περιέφραξε ευρίσκονται υπέρ τους τριακοσίους κροκοδείλιοι. Οι κροκοδείλιοι αυτοί γεννούν τ' αυγά τους στην άμμοδη όχθη του ποταμού όπου τα μαζεύει κάθε τόσο ο κτηματίας. Με τον σκοπό της εξοντώσεως των κροκοδείλων οι αρχές πληρώνουν μια όρισμένη αμοιβή για κάθε κροκοδείλιο που τους παραδίδεται κι' έτσι ο κτηματίας, μαζί με τ' αυγά που πωλεί σε διαφόρους φυσιοδίφες, σ' όλα τα μέρη της γής, κάνει χρυσές δουλειές.

10

ΧΑΜΚΩ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

ΤΡΥΦΕΡΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΛΩΝ ΚΑΙ ΚΛΕΦΤΩΝ

Υπό ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥ-ΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

δεν είπες πριν πως παθείς το θάνατο; Τα παλληκάρια σου θα παραπονέθουν αν τα όνιγες σε επικίνδυνες έπιχειρήσεις. Η καταστροφή σου θάρρη από κεί που δεν την περιμένεις. Λοιπόν, αποχαιρέτησε με, και όρκίσου πως δε θα ξαναθρής.

Την έκτυπαξε κάμποση ώρα στα μάτια. Η φυσιογνωμία της ήταν τώρα πάλι ένα αίνιγμα.

—Εσφίξε τις γροθιές του και με χείλη στεγνά της έφώναξε:

—Θά ξαναρθώ αύριο!

—Έφυγε τρικυμισμένος κι' ή Τσιγγάνα σήκωσε τους ώμους της και έξαπλώθηκε πα' λι στην άχυροστρωμένη της.

ΜΙΑ ΔΕΙΛΗ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Την άλλη αυγή, ή Μπουκουβάλα στρι φογύριζε χλωμή στο μεγάλο ανώγειο δωμάτιο. Δεν είχε κοιμηθί καθόλου εκείνη τη νύχτα. Όταν έγυρσε ο Λάμπρος από την επικίνδυνη έκστρατεία του, το δράδυ, τον είχε υποδεχθί με λαχτάρα, μαζί με την Άρετη. Τους είχε διηγηθί με λίγα λόγια ό καπετάνιος πως σώθηκαν μ' ένα θαύμα από θεβαία καταστροφή. Κι' ό γέρο—Δήρος κι' άλλα παλληκάρια, που είχαν συνοδέψει τον αρχηγό στο σπίτι του, περιέγραφαν με λόγια γεμάτα θαυμασμό και λατρεία πως τους είχε σώσει τη στιγμή που όλοι τους περιέμεναν μοναχά το θάνατο.

Ο Λάμπρος φαινόταν κουρασμένος κι' ούτε έδινε προσοχή στα θαυμαστικά λόγια των συντρόφων του. Νομίζοντας πως είχε εξαντλημένος από τη δύσκολη ημέρα, ή μητέρα του δεν έβλεπε την ώρα να φύγουν οι ξένοι, για να τον αφήσουν να ήσυχάση. Όταν σε λίγο έφυγαν όλοι οι ξένοι, είπτε ή αρχόντισσα γελαστή στην Άρετη:

—Τώρα, κορούλα μου, καθήστε λιγάκι να τ'απτή και να μ'ήν άργήσης κι' έσύ να φύγης, γιατί, δές, ό Λάμπρος είναι κατάκοπος.

Δεν είπτε λέξι το παλληκάρι. Τους άφησε ή μάνα λίγο μόνους και σε λίγο ή Άρετη έφυγε. Τα μάτια της δεν είχαν της χαράς τη λάμψη. Χαμογέλασε ή μάνα και συλλογίστηκε πως κουρασμένος ό γυιός της δεν είχε όρεξι για πολλές κουβέντες, όπως θάθελε ή μικρή αρραβωνιασμένη.

Όταν όμως σε λίγο, αντί να τον βλέπει να πλαγιάζει, είδε το Λάμπρο να έτοιμάζεται να φύγει, έμεινε κοκκαλωμένη.

Με δυσφορία, νευρικός, ανήσυχος ό Μπουκουβάλας να της δικαιολογήσει τη νυκτερινή του αυτή πάλι αναχώρησι. Δεν επέμεινε κι' ή μάνα, γιατί καταλάβαινε πως ποτέ δε θα της μαρτυρούσε ό Λάμπρος της το μυστικό του.

Τό πρωί, λοιπόν, έτοιμαζόταν να φωνάξει το γέρο—Δήμο και να τον ρωτήση αν ήξερε τίποτα. Μα δεν ήξερε πως ν' αρχίσει, τί να πη. Δεν ήθελε να ρίξει άδικες υποψίες για το γυιό της. Πάλι όμως έπρεπε να μάθι, έπρεπε...

—Έκει που βασανίζονταν μ' αυτή τη σκέψη, ήρθε μία υπηρέτρια και της είπτε:

—Κυρά, σε γυρεύει ή Μαντώ του Ζαχα-

—Η Μαντώ; Έκανε ή Μπουκουβάλα να μέ έκπληξι. Καλώς να όρίσει.

—Όμορφη, ψηλή, καλοντυμένη, μπήκε κόρη του Ζαχαριά. Φίλησε το χέρι της γερώντισσας, και στην έρώτησή της:

—Πώς αυτό, και με θυμήθηκες, παιδί μου;

—Έμεινε ή κοπέλλα ασπασμένη, αλλά ζώντας χίλια χρώματα.

—Επί τέλους, άκούστηκε ή φωνή της σιγανή:

—Κυρά—Ευγενία... ήρθα να σου πω για το Λάμπρο...

—Τί τρέχει; Έκανε ή μάνα ανήσυχη...

Τό στήθος της Μαντώς άνεδοκατέβαινε φουρτουμισμένο.

—Νά... αρχισε και κόμπιασε...

—Έπαθε τίποτα; ρώτησε ή μάνα χλωμή.

—Όχι, όχι, φώναξε ή κοπέλλα δραχνά.

—Τότε;

Σώπασε ή Μαντώ. Τώρα καταλάβαινε τί δύσκολο ήταν αυτό που είχε να πη.

Τώρα, κάτω από την ανήσυχη, άσποντη ματιά της Μπουκουβάλας καταλάβαινε πως δεν ήταν εύκολο να φωνάξει:

—Αγαπάω το γυιό σου, κι' αυτός αγαπάει μ'ήν αλλόφυλη, μιά Τσιγγάνα. Σώσε τον, για να με σώσης κι' έμένα.

Κι' όμως μ' αυτή την απόφασι είχε ξεκινήσει από το σπίτι της ή περήφανη κόρη του πλουσιου Ζαχαριά. Τώρα στεκόταν σε μικρό κοριτσάκι, ασπασμένη, και βασάνιζε το μυαλό της να βρη μία δικαιολογία. —Επί τέλους, είπτε ό,τι της ήρθε πιο πρόσχειρο στη σκέψη.

—Νά... είνε για το Λάμπρο και για το Θάνο... Δεν χωρούνται...

—Γιατί; ρώτησε με άπορία ή κυρά—Ευγενία.

—Νά, γιατί ό Θάνος νομίζει πως δεν τον αγαπάω εγώ, έπειδή αγαπάω το Λάμπρο.

—Αγαπάς το Λάμπρο; Έκανε άνοιγοντας τα μάτια της ή γερώντισσα.

—Ο Θάνος το νομίζει, έφώναξε ή κοπέλλα κοκκινίζοντας ως τις ρίζες των μαλλιών της.

—Πώς το πέραςε αυτή ή ιδέα; ρώτησε ή μάνα κυττώντας το κορίτσι μέσ' στα μάτια.

—Ξέρω κι' εγώ; Έκανε κατεβάζοντας τα μάτια της ή Μαντώ. Μά... ήρθα να σου πω... να ξέρης κι' έσύ...

—Παιδί μου, την διέκοψε ή αρχόντισσα ευγενικά, έμεις οι γυναίκες δεν μπορούμε να κάμωμε τίποτε σε τέτοιες περιστάσεις. Μα σε λίγο θα πάψι ή ζήλεια του Θάνου, γιατί θα μάθι πως ή καρδιά του Λάμπρου είνε δομένη άλλοι.

Τό αίμα ανέθηκε στα μάγουλα της κοπέλλας. Γρήγορα της έβγαλαν τα λόγια:

—Όστε το ξέρεις; Το ξέρεις κι' έσύ; Χαμογέλασε ή γερώντισσα.

—Εγώ όλα τα ξέρω, είπτε ήσυχα. Ο Λάμπρος μου δεν έχει μυστικό από μένα.

—Μά είνε φοβερό, έφώναξε ή Μαντώ τρέμοντας από την ταραχή. Είνε φοβερό, κι' έσύ το λές έτσι ψυχραίμα, σά να είνε το φυσικότερο πράγμα του κόσμου.

—Είνε φοβερό να είνε έρωτευμένο ένα παλληκάρι είκοσι χρονών...

—Νά, μά με μιά τιποτένια... με μ'ήν αλλόφυλη...

—Από την έκφρασι του τρόμου της γερώντισσας, κατάλαβε ή Μαντώ πως είχε πη πολλά, πως είχε προδώσει το μυστικό που ίσως να μ'ήν το ήξερε καθόλου ή μοναχά να το μάντευε άόριστα ή καπετάνισσα. Έδάγκωσε τα χείλη της, μά ήταν άργά.

—Τί είνε αυτά που λές, παιδί μου; ψιθύρισε ή μάνα χλωμή.

—Ω, τίποτα! έφώναξε ή κοπέλλα μετανιωμένη. Τίποτα, έχασέ το. Είνε τρέλα μου, είνε φαντασία μου...

—Όχι, την διέκοψε με δύναμη ή κυρά—Ευγενία. Κάτι θα ξέρης έσύ. Είσαι κοπέλλα σοδαρή, μετρήμενη. Για νάρθης έτσι, τα ραγυμένα, θα ξέρης κάτι φοβερό...

—Αναστένανε ή Μαντώ κι' αρχισε σιγά:

—Νά, ένα βράδυ, τυχαία, τον είδα να βγαίνει από μιά καλύβα, κοντά στο Κα-στρί. Ζή μιά Τσιγγάνα μάγισσα με την κόρη της εκεί!...

—Επειτα, τον είδα κάνα-δυό φορές να παίρνι το μονοπάτι προς τα εκεί. Αυτό, τίποτε άλλο.

—Εσφίξε ή κυρά—Ευγενία τα χλωμά της χέρια επάνω στο στήθος της, σά να πονούσε ή καρδιά της.

—Συχώρα με, έφώναξε ή Μαντώ. Ήταν τρέλλα μου νάρθω να σου πω τέτοια κουδέντα χωρίς να είμαι σίγουρη.

—Ω, δεν πειράζει, κόρη μου, είπτε ή

μάνα με άχνό χαμόγελο. Σ' ευχαριστώ που ήρθες να μου άνοιξης τα μάτια. Μα ήσυχασε, το Λάμπρο μου τον ξέρω καλά, ποτέ δε θα κάνει κάτι άτακτο. Κι' αν πραγματικά πηγαίνει στις μάγισσας την καλύβα, δεν πιστεύω να πηγαίνει για τα μαύρα μάτια της κόρης της. Θάχη άλλο σκοπό, που έμεις δεν είνε ανάγκη να τον ξέρουμε.

—Νά, έξεις δίκη άποκρίθηκε ή κοπέλλα και κατέβασε το κεφάλι ντροπιασμένη. —Επ'εμε μ'ήν τη ρωτήση ή καπετάνισσα πως είχε βρεθί νύχτα στο δάσος αυτή.

Μά ή κυρά—Ευγενία δεν φαινόταν νάχη σκοπό για άλλες κουβέντες.

Σηκώθηκε λοιπόν ή κοπέλλα, της φίλησε πάλι το χέρι κι' έφυγε, μόλις κρατώντας τα δάκρυα της μετανόιας και της ντροπής.

Την παρακολούθησε ή Μπουκουβάλα να πούφευε. Κι' όταν έμεινε μόνι, έγειρε το άσπρο της κεφάλι στα χέρια της κι' έκλαψε όπως δεν είχε κλάψει ποτέ, από το θάνατο του άντρός της.

—Ετσι την βρήκε ό Λάμπρος, με μάτια προσημένα από το κλάμα, όταν ήρθε σπίτι του εκείνο το μεσημέρι.

ΙΚΕΣΙΕΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Κάτι έρράγισε μέσα στην καρδιά του παλληκαριού. Ένα προαίσθημα του είπτε άμέσως πως αυτός, έμμεσα ή άμεσα, θα ήταν ό υπαίτιος της λήθης της μητέρας του. —Ήξερε καλά πως ή γερώντισσα ζούσε μοναχά γι' αυτόν, από αυτόν περίμενε και λύπη και χαρά. Η φυσιογνωμία του σκυτείνισε καθώς ήρθε κοντά της και τη ρώτησε:

—Τί έχεις, μάνα, έκλαιγες;

—Όχι, δεν έχω τίποτα, άποκρίθηκε ή Μπουκουβάλα με άχνό χαμόγελο. Κάθισε να φάμε κι' έπειτα θά σου πω.

—Έφαγαν σιωπηλοί. Ο Λάμπρος έριχνε κάθε τόσο κλεφτές ματιές στη μητέρα του και προσπαθούσε από τη φυσιογνωμία της να μαντέψι τις σκέψεις της. Μά ή κυρά—Ευγενία απέφυγε να τον κυττάει. Μόνο άναστένανε ποτε-ποτε και φαινόταν πως με κόπο κατέβασε λίγες μπουκιές φαί.

Μόλις σηκώθηκαν από το τραπέζι, έκτύταξε ή γερώντισσα το γυιό της στα μάτια. Κι' άλλες φορές είχε τύχει να τον κάνει παρηγορητή για νεανικές άσθιας. Κάι πάντα, σε τέτοιες περιστάσεις, ό Λάμπρος έόχονταν κοντά της και τη ρωτούσε, χαμογελώντας της παιδιάτικα και πονηρά:

—Τί τρέχει;

Γιατί ήξερε πάντα από πριν την αίτια του θυμού της μητέρας του κι' έβρισκε χίλιους τρόπους να την κάνει να γελάσει και να ξεχάσει τη δυσάρεστη της.

Τώρα όμως έπείρενε ό νέος σοδαρός, με σφιγμένα χείλη, κι' ή φυσιογνωμία του δεν έδειχνε καμμία διάθεσι για άστεία.

—Λάμπρο, ρώτησε ή κυρά—Ευγενία, ζσο πιο φυσικά μπορούσε. Σήμερα δεκαπέντε είνε ή μέρα που όρίσαμε για να στεφαινωθής.

—Έχεις καμμιάν αντίρρηση;

—Αναστένανε άθελα το παλληκάρι και άποκρίθηκε μουρμουριστά:

—Ας γίνι όπως το θέλεις, μάνα.

—Όστε δεν έχεις αντίρρηση; ρώτησε ή Μπουκουβάλα να στήλνοντάς τον έπίμονα.

Τον είδε που κοκκινισε λιγάκι. Μά πάλι της άποκρίθηκε βαρύθυμα:

—Εσύ κανόνισε τα όλα.

—Εσάπασαν μ'ήν στιγμή, νοιώθοντας πως άνάμεσά τους, πυργος δολοκλήρος, στεκόταν κάτι ανεπαρόρωτο.

—Πολύ καλά, είπτε ή κυρά—Ευγενία κρύα. —Όστε αφοι μου λές έτσι, φαίνεται πως δεν συμβαίνει τίποτα σοδαρό με την κόρη της μάγισσας.

Και να της είχε μείνει κάποια άμφιβολία στην ψυχή της, από την ταραχή του γυιού της, κατάλαβε πως δεν είχε γελαστή ή Μαντώ.

—Μάνα! έφώναξε ό Λάμπρος. Τί θέλεις να πής; Πού ξέρεις έσύ;...

—Τί σε μέλλει που ξέρω; άποκρίθηκε άυστηρά ή γερώντισσα. Ξέρω πως κάθε βράδυ π'ήν στην καλύβα κάποιες μάγισσες. Ξέρω πως κάθε βράδυ φεύγεις από δω την ώρα που θάπρεπε να είσαι κοντά στην αρραβωνιαστική σου. Ξέρω πως παντρεύσαι σε λίγες μέρες και πως ή Άρετη όλο και λιγώτερο τόπο πιάνει στην καρδιά σου. Τί έχεις να μου πής σ' αυτά;

—Εδίστασε κάμποση ώρα ό Μπουκουβάλας. —Επειτα προσπάθησε να πάρη ύφος πειστωμένο.

—Ποιός έκάθησε και σ'α είπτε όλα αυτά; έφώναξε. Δεν είνε τίποτα σοδαρό...

—Λάμπρο, τον διέκοψε ή μάνα κυττώντας τον στα μάτια. Δεν πιστεύω να καταδεχτής να πής ψέματα της μάνας σου:

Τον είδε γινόνταν δαδικοκκίνιος. Για μία στιγμή, τα όμορφα γαλανά του μάτια σπληώθηκαν παρακλητικά στα δικά της. Κι' έπειτα, με μιάς, το παλληκάρι σωρίστηκε σε μιά καρέκλα, και κρύβοντας το πρόσωπό του στα χέρια του, έδόγγηξε:

—Μάνα, είμαι πολύ δυστυχισμένος... μη με βασανίσης τώρα κι' έσύ.

Με μάτι συγκινημένο μά και άυστηρό, τον έκτύταξε κάμποση ώρα ή καπετάνισσα.

—Παιδί μου, είπτε σε λίγο, είσαι νέος, το καταλαβαίνω πως μπορεί να άμάρτησες. Μα εύτυχώς που τόμαθα εγώ έγκαιρα, για να σε φυλάξω από μεγαλύτερο κακό.

—Τώρα πιά; Έκανε ό Λάμπρος με πικρό γέλιο. Τώρα είνε άργά.

—Τί είπες; Έκαμε ή γερώντισσα με τρεμουλιαστά χείλη.

—Την αγαπάω τρελλά, έφώναξε το παλληκάρι... Δεν ξέρω αν μορής να το καταλάβής; έσύ αυτό, μάνα. Πώς κοντα της ξεχνά την άγάπη μου, για την Άρετη, τον όρκο που της έδωσα, κι' έσένα ακόμα, μητέρα. Κοντά της δε βλέπω παρά αυτήν. Και μακριά της, δεν ποθώ τίποτε άλλο παρά να πεθάνω.

—Εσύ μιλάς έτσι; Έκαμε ή μάνα με μάτια μεγαλωμένα από τον τρόπο. —Εσύ, ό αρχηγός, το καμάρι του τόπου, ό άνθρωπος που πρέπει να δίνι σ' όλους το παράδειγμα της φρονιμάδας;

—Τί σημασία έχουν όλα αυτά, μάνα, είπτε με ύφος κουρασμένο ό Λάμπρος. —Αφοι σου λέω πως την αγαπάω τρελλά;

Καθόταν κι' έκρυβε το πρόσωπό του με τα χέρια του, σά να μ'ήν ήθελε να ιδή ή μάνα του την ταραχή του. Μά ή κυρά—Ευγενία είπτε άυστηρά:

—Δεν σε αναγνωρίζω, Λάμπρο! Δεν είνε δυνατόν να μιλάς έτσι έσύ. Θά σούκανε μάγια ή μάνα της.

—Ίσως, άναστένανε ό Μπουκουβάλας.

—Αν όμως έσύ είσαι δυνατός, έφώναξε ή καπετάνισσα, δεν θ' αφήσης να σε νικήσι μιά καταραμένη αλλόφυλη. Έδώ οι άγιοι ένίκησαν τους πειρασμούς του διαβόλου.

—Δεν είμαι άγιος, είμαι ένας άπλός άνθρωπος, και δεν φταίω εγώ αν άγάπησα έτσι.

—Από τότε την αγαπάς;

—Από την πρώτη στιγμή που την είδα... πριν την ιδώ... Όταν αντίκρισα τη λευκή σκεπασμένη σκιά της... Έκείνο το βράδυ της μάχης, στην πρώτη μου νίκη...

—Ενοίωσα άμέσως έναν πόθο άκατανίκητο να σηκώνω το πέπλο της και να την ιδώ...

—Όταν μ'ήν μιλησε για την Άρετη, αίσθανθηκα πως κάτι μ' έμποδίζει να χαρώ, μά κι' ό ίδιος δεν καταλάβαινα τί ήταν. Τώρα ξέρω.

—Δε μπορείς να μου πής τα προτερήματά της;

—Τί έχει λοιπόν τόσο εξαιρετικό αυτή ή γυναίκα, για να σε κάνει άλλω ανώτερο; Είνε καλύτερη από την Άρετη; Πιο όμορφη; Πιο φρονιμή; Η πιο έξυπνη από τη Μαντώ του Ζαχαριά;

—Είνε ή μόνη γυναίκα που μ'ήν ταιριάζει, άποκρίθηκε ό Λάμπρος κυττώντας για πρώτη φορά τη μητέρα του στα μάτια.

—Τί να σου πω; Έκαμε το παλληκάρι με άμηνάια. Νά, είνε άγρια και περήφανη.

—Δεν είνε προτερήματα αυτά για μιά γυναίκα, τον διέκοψε ή Μπουκουβάλα.

Κι' ένας άντρας σαν κι' έσένα, συνηθισμένος να διατάσσι, πρέπει νάχη μιά γυναίκα που γλυκεία, υπάκουη, σαν την Άρετη...

Τί έλασε ή Άρετη τώρα στα μάτια σου, σε τί άλλαξε και δεν την αγαπάς πιά;

—Ω, μάνα, άποκρίθηκε άνησυχός ό Λάμπρος. Πώς γυρεύεις ν' αναλύω την άγάπη μου; Αυτά είνε πράγματα που έρχονται και φεύγουν από την καρδιά, χωρίς να νοιώθης πως. Την Άρετη την αγαπούσα χρόνια, πέσει τέτοιος καιρός π'ήν γλυκεία χαρά δεν θα μπορούσε να μ'ήν δώσει παρά να μ'ήν πής να την πάρω. Τώρα όμως γνώρισα τη Χαμκώ... Και να άφοι θέλεις να σου ξηγήσω γιατί την αγαπάω πιο πολύ από την Άρετη, μ'ήν φαίνεται πως βοη-κα την αίτια. Η Άρετη δεν μ'ήν αντιστά-

11

θηκε καθόλου, ενώ η Χάμκω...
—'Η Χάμκω; Έκανε η κυρά-Ευγένια, κυτώντας τον στα μάτια.
—Εδίστασε κάμποση ώρα ο Μπουκουβάλας κι' έπειτα ψιθύρισε:
—'Η Χάμκω δε δέχεται την αγάπη μου.
—Έμεινε η μάνα έμβρόντητη.
—Τί μου λές; μουρμούρισε, χλωμή. Αυτή η φτωχική Τσιγγάνα.

—Βλέπεις; εφώνασε με έξαψι ο Λάμπρος, ναι, αυτή η φτωχική Τσιγγάνα είναι η μόνη γυναίκα που μου είπε όχι.

—Κι' αυτό σ' εύχαιριστεί; ρώτησε ειρωνικά η καπετάνισσα.

—Ω, μη με ρωτάς έτσι, εφώνασε νευριασμένος ο νέος. Δεν ξέρω. Ένα μονάχα ξέρω, πως κουράστηκα να βλέπω τις γυναίκες να μου χρομεύανε και να μου ρίχνουν ταπεινές ματιές γεμάτες πόθο. Αυτήνης εινε φωτιά τα μάτια.

—Φωτιά που θα σε κάψει.

—Μά όταν πότε-πότε μαλακώνουν, δεν παραδραίνουν τότε μαζί τους όλων των κοριτσιών της 'Αρετής; Τη συλλογίστηκες αυτήν;

—Είσαι τρελλός!; τόν δέικομε η μάνα. Κι' εγώ τρελλή, που κάθομαι και σ' ακούω.

—Ναι, έχεις δίκιο, είμαι τρελλός, αποκρίθηκε ο Μπουκουβάλας αφήνοντας τα χέρια του να πέσουν με απελπισία.

—Τρελλός κι' ανανδρός. 'Αν όχι τίποτε άλλο, πρίν πάρος το στραβά δρόμο, έπρεπε να σε συγκατέστη ο οικός σου για την 'Αρετή. Τη συλλογίστηκες αυτήν; Τι θα γίνει η έρημη, που σε αγαπάει;

—'Η 'Αρετή!; ψιθύρισε ο Λάμπρος κι' έκρυψε πάλι το πρόσωπό του στις παλάμες του. 'Ω, μάνα, μη μου το θυμίζεις, γιατί θα τρελλαθώ.

—Να μη σου την θυμίσω; εφώνασε με αγανάκτηση η κυρά-Ευγένια. Πώς το φαντάζεσαι αυτό; Κάθε στιγμή της ημέρας θα στην θυμίζω. 'Όσο ζω, δε θ' αφήσω να γίνει δυστυχισμένη εξ αιτίας σου η κοπέλα που σου δίδει τόσο αγνή, τόσο αγγελική αγάπη, η γυναίκα που ξέρω πως μία μέρα, όταν σου περάση η τρέλλα, θα σε κάνει εύτυχισμένο.

—Κι' ως τότε; Τι θα γίνει;

—Θα την παντρευτείς!; είπε η Μπουκουβάλα σιωπηλά.

Μιλούσαν κι' οι δυο με έξαψι, δυνατά. Στην ταραχή τους δεν παρετήρησαν πως μια πόρτα άνοιξε για μια στιγμή, σιγά-σιγά, και πως ένα κοριτσιότικο κεφάλι έπροβάλε κι' ένα χαμόγελο εφώτισε για ένα λεπτό το δωμάτιο. Μά αμέσως το χαμόγελο έσβησε, σαν μαρμαρωμένο, και το κεφάλι έχάθηκε πίσω από την πόρτα, που ξανάκλεισε σιγά.

—Θα την παντρευτείς!; ξανάπε με δύναμη η καπετάνισσα.

—Κι' ως μη την αγαπάω; ρώτησε με έξαψι το παλληκάρι.

—Θα την αγαπήσεις. 'Εδώ παντρεύονται με κοπέλλες που βλέπουν πρώτη φορά στη ζωή τους.

—Ναι, μα δεν αγαπούν άλλη.

—Αγάπη!; εφώνασε η μάνα ειρωνικά. Μια Τσιγγάνα, που σου κάνει και τη δυσκολη. 'Όταν πάσης την 'Αρετή, όταν ίδης από κοντά τις χάρες της, θα συχαθής γρήγορα την έλλοπιστη.

—Όχι, όχι, εφώνασε νευρικός ο Λάμπρος. Αυτό βγάλε το από το νου σου. Τη Χάμκω την αγαπώ πιο πολύ κι' από τη ζωή μου. Κι' αν ήξερα πως απόψε που θα πάω να την ιδώ, με περιμένει μ' ένα μαχαίρι, πάλι θα πήγαινα.

—Τα τρελλά σου λόγια δεν τα λαβαίνω υπ' όψιν, εφώνασε με την ίδια έξαψι η μάνα. Την 'Αρετή θα την παντρευτείς. Τίποτα δεν θ' άλλαξεί από ό,τι είπαμε. Και θα προσπαθήσεις να συνέλθεις.

—Κι' αν δεν θέλω να την παντρευθώ;

Κυτάχτηκαν για μια στιγμή στα μάτια, μάνα και γιοις, κι' ήταν η μόνη φορά που οι ματιές τους ανταμώνονταν έχθρικές.

—'Αν δε θέλεις να την παντρευτείς; Έκανε η καπετάνισσα και τα χείλη της έτρεμαν. Τότε θάχης την κατάρτα μου. Τότε θα τ'ω και στο Δήμο, να ξέρη πως ο άρχηγός τους δεν εινε πια άξιος.

Κάτω από τις φοβέρες της μάνας του, το αίμα ανεβοκατέβαινε στα μαγουλά του

παλληκαριού. Στο τέλος, με μάτια σκοτεινά, με ύφος πεινιωμένο, εφώνασε σφίγγοντας τα δόντια:

—Κι' αν σου πώ, ότι δε με τρομάζουν όλα αυτά; 'Ότι προτιμώ την κατάρτα σου, παρά να χάσω τη Χάμκω;

Τα μάτια της έγιναν πελώρια. Πήγε να αποκριθί με θυμό, με περηφάνεια. Μά έξαφνα την επνίξαν οι λυγμοί. Γέροντας το λευκό της κεφάλι στα χέρια της, άρχισε να κλαίει σιγά, βασανισμένα.

Ο Λάμπρος κοκκάλωσε. Το θυμό της μάνας του, τον είχε άψηφσει. Μά τα δακρυά της τώρα του παρέλυαν την ψυχή. Στάθηκε χλωμός, σασιτισμένος μπροστά της. 'Επειτα με μιάς γονάτισε και πιάνοντας τα παγωμένα της χέρια στις φούχτες του που έκαιγαν, ψιθύρισε:

—Συχώρα με, μάνα! Συχώρα με! 'Όταν πέθανε ο πατέρας, ώρκιστηκα στόν έαυτό μου να σ' έχω πάντα την πιο εύτυχη σμένη μάνα του κόσμου. Μά νά, τώρα, που σε κάνω και κλαίς.

—Έχωσε το κεφάλι του στα γόνατα της γερόντισσας, και για λίγη ώρα έκρυψε κι αυτός τα δακρυά που τον επνίξαν. 'Επειτα, σηκώθηκε και είπε αποφασιστικά:

—Μάνα, θα γίνω όπως λές. Την 'Αρετή

θα τη στεφανώθω, όπως είχαμε κανονίσει, σήμερα δεκαπέντε.

Τον έκύτταξε με μάτια δακρυσμένα με εύτυχισμένα.

—Κι' η Τσιγγάνα; έρώτησε σιγά.

—Μάνα, παρακάλεσε ο Μπουκουβάλας. Μη με βασανίζεις πια σήμερα. Νά είσαι ευχαριστημένη μ' αυτό που κατάφερες. 'Ασε μου καιρό να πνίξω την αγάπη μου. Πρέπει να τη σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια. Δεν εινε εύκολο, και μη διαδέσαι. Πρέπει να κάνης υπομονή. 'Η 'Αρετή δε θα ξέρη τίποτα. Εινε καλή κι' αν βλέπη και τίποτα παράξενο, θα μου το συχωρνάει ώσπου να γιάτρευτώ.

Συγκινημένη, η μάνα ακούμπησε τα χέρια της που έτρεμαν στα δυνατά χέρια του γιου της.

—Λάμπρο μου, ψιθύρισε, η ευχή μου ζε σε βοήθησε. Παρακάλα το Θεό.

—Έμειναν κάμποση ώρα άγκαλιασμένοι, κι' έπειτα ο Λάμπρος άφησε τη μητέρα του, και τράβηξε κατά την πόρτα να φύγει.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ...

Υπό Σ. Α. ΓΚΟΝΝΕ

Μια σφαίρα τον βρήκε στο στήθος και τον έριξε νεκρό στη ρίζα ενός ελάτου.

Ήταν ένας καλός στρατιώτης, νέο παλληκάρι, από τα παιδιά εκείνα του Παρισιού που έχουν περισσότερα νύερα παρά μύς. Σκεπτόμασταν σκυμμένοι επάνω του, ξέροντας πως η ζωή του έσβυσε, χωρίς και να μπορούμε να το πάρουμε απόφασι. Ένα νέο παλληκάρι νεκρό, τόσο άδικα, στις αρχές του πολέμου, ήταν αληθινά έγκλημα.

«Δεν θα διαδόσης πια τα γράμματά του», μουρμούρισε κάποιος, που μόλις συγκατούσε τα δακρυά του.

Και πράγματι, εκείνο που έκανε έντυπωσι σ' όλους τους συναδέλφους του ήταν τα πολυριθμά γράμματα που ελάβαινε κάθε μέρα από την αρχή του πολέμου ο Γκασπάρ. Και ήταν όλα από γυναίκες.

Λίγο — πολύ όλοι τον ζήτησαν για την τύχη του αυτή. Τόσα πολλά γράμματα κάθε μέρα! 'Όλος ο λόγος δεν είχε ούτε ένα γράμμα, ενώ τα χέρια

του Γκασπάρ ήταν πάντα γεμάτα...

Ο Γκασπάρ είχε παντρευτεί λίγων καιρό πρίν πάη στον πόλεμο. Μολονότι ήξεραν πως ήταν παντρεμένος, οι παλιές του φίλες δεν εδίσταζαν ν' άλλα-λογραφούν μαζί του. Αντιθέτως, βρήκαν την ευκαιρία που βρισκόταν στο μέτωπο, για να του θυμίσουν την παλιά τους αγάπη και να επιχειρήσουν να τον ξανακερδίσουν. Και ο καλός μας Γκασπάρ εδίδασκε όλα τα γράμματα που τουστέλναν και απαντούσε σ' όλες, μέχρι της στιγμής που τον ξάπλωσε χαμα νεκρό εκείνη η καταραμένη έχθρη σφαίρα.

Τον έβγαψαν τον δυστυχί επί τόπου, εκεί όπου έπιεσε μέσα στο δάσος. 'Εξαφνα επλησίασε ο έπιλοχίας της υπηρεσίας κομίζοντας το ταχυδρομείο της ημέρας. 'Ανάμεσα στα γράμματα που κρατούσε, ήταν και τ' ένα για τον Γκασπάρ. Σαν είδε τον μοιγμένο τάφο είπε: «Θα τα κρατήσω τα γράμματα για να τα επιστρέψω σπίτι του. 'Όχι συγγενείς ή γυναίκα το δυστυχισμένο παλληκάρι!»

Ένας λοχίας βγήκε τότε από τη γραμμή και είπε στον συνάδελφό του: «Τό ήξερα το παιδί. Τόν συγκατέωσαν οι γυναίκες. Λοιπόν, μη στείλεις τα γράμματα σπίτι του... Καταλαβαίνεις; Πρέπει να σεβασθούμε τη μνήμη του νεκρού».

Οι στρατιώτες που στέκονταν ύλογυρα στον νεοκαμμένο τάφο, συγκατένευσαν σιωπηλά. Ναι, δεν έπρεπε να θυγή η μνήμη ενός παλληκαριού που έπεσε στο πεδίο της τιμής.

Τότε, μπροστά στον παρατεταγμένο λόχο, ο έπιλοχίας άργα — άργα — έσχεσε επάνω στον τάφο τα τέσσερα γράμματα. Ήταν σαν μία βροχή από άσπρα ροδοπέταλα. 'Ο άνεμος, που έρχονταν από τον Ρήνο, έσκρόπισε αυτά τα φτωχά και τρυφερά λόγια, αυτά τα λουλούδια, που κανείς πια δεν θ' ανέπνεε το άρωμά τους. Και καθώς κυτάζαμε με δακρυσμένα μάτια, και πονεμένη καρδιά, μάς φαινόταν πως στο βάθος του τάφου ο νεκρός στρατιώτης που έπεσε για την πατρίδα του, ένοιωθε εκείνη τη στιγμή μίαν ύστατη ίκανοποίησι και παρηγορία.

Σ. Α. ΓΚΟΝΝΕ

ΘΥΜΑ

ΤΗΣ ΕΥΠΙΣΤΙΑΣ

Από κοριτσάκι έφτα χρονών ξενοδούλευε. Ήταν από τα συμπαθητικά πλασματάκια που έρχονται στον κόσμο φορτωμένα με υποχρεώσεις. 'Η Χρυσούλα έπρεπε να διαβρέψη τον έαυτό της και τη μάνα της που ήταν γρηά κι' άρρωστη.

Ήταν οι δυο τους στον κόσμο. Περιουσία δεν είχαν. Μονάχα ένα μικρό σπιτάκι σε έπαρχιακή κομόπολη. 'Εκεί έζούσαν. 'Η γρηά έδινε σιγά-σιγά από την άρρωσטיα. Και η μικρή τσακίζονταν όλη μέρα για να τ' αφέρη δόλια.

Έτσι έρρεε η ζωή της. Μίζερη και δυστυχισμένη. Μά η Χρυσούλα δεχόταν άγογγυστα τη μοίρα της. 'Αντιμετώπιζε τη φτώχεια και τη σκληρή βιοπάλη με την καλωσύνη της καρδιάς της. Ήταν πάντα πρόσχαρη και καλόδοξη. Και όλοι στη μικρή κομόπολη την αγαπούσαν. Και η δουλειά δεν της έλειπε.

Ο καιρός περνούσε. Έγινε πια σωστή κοπέλλα. Και τότε έδειξε ότι αν η ζωή την άδικησε ή φύσις όμως την είχε προικίσει με ανεκτίμητα πλούτη όμορφιάς. Ήταν δεκαέξι χρονών, όταν πέθανε η μητέρα της. Την έθαψε κι' άφου εστράγγισε τα δακρυά της επάνω στον τάφο της, είδε ότι τίποτε πια δεν την κρατούσε στη μικρή κομόπολη.

Έσκέφθηκε να φύγει, να έλθη στην 'Αθήνα, να ζητήσει μια καλύτερη τύχη. Οι φίλες της και οι γνωστοί της, που την έκτιμούσαν και την αγαπούσαν, την ένίσχυσαν οικονομικά και την κατευώδωσαν με τις θερμότερες των εύχες.

ΑΓΝΟΙ ΠΟΘΟΙ

Ήλθε στην 'Αθήνα, έπιασε ένα δωμάτιό κι' έκύτταξε για έξι μήνες. 'Εμπήκε μαθήτρια σ' ένα μεγάλο μοδιστράδικο. 'Η φιλοδοξία της ή-ταν να γίνει μια καλή μοδίστρα. Αυτό της ελχεν πη και οι φίλες της στην πατρίδα:

—Κύτταζε να μάθης μια τέχνη. Για τα φτωχά κορίτσια, ή τέχνη εινε η προικα τους.

—Έδειξε πολλήν εργατικότητα και καί πολλή προθυμία και γρήγορα επήρε καλή θέσι στο μοδιστράδικο. Δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο εκτός από τη δουλειά της. Οι άλλες μοδιστρώλες μιλούσαν όλη την ώρα για έρωτες και για ραντεβού. 'Η Χρυσούλα δεν έδινε σημασία.

Μά η νεότης δεν μπορεί να μείνει για πολύ ναρκωμένη. Έρχεται η ώρα, που η νεανική καρδιά αισθάνεται την ανά-

γκη ν' άνθιση. Λαχταρά λίγη μωραμένη θαλπωρή αγάπης. Έτσι και η Χρυσούλα. Πνοή αισθήματος άρχισε να χαιδεύη την ψυχή της. Τρυφερά όνειρα άρχισαν να πολιορκούν τον ύπνο της.

Ο έρωας την καλούσε στον μεγάλο πανηγύρι του. 'Απήντησε «ναι, θάρθω» και το άραιο πρόσωπό της έλαμπε από το γλυκό φώς της αισθηματικής προσδοκίας. Ζητούσε ν' αγαπήση και ν' αγαπηθή. Ρόδινα όνειρα τρυφερής αγάπης έπλωσε ακούραστα ο νους της. Και δεν έλειπε παρά έ-κείνος, που θα έζωνότανε αύ-τά τα όνειρα.

Ενόμισε πως τον βρήκε στο πρόσωπο ενός νέου, καλοντυμένου κυρίου, που ήλθε μία μέρα στο μοδιστράδικο. Συνώδεσε μια σπουδαία κυρία, η οποία είχε παραγγείλει μια τουαλέττα. 'Επρόκειτο να γίνουν πρόβες και η Χρυσούλα έτοιμάσε όλα τ' απαραίτητα. Σ' όλο αυτό το διάστημα, που η γυναικοερχόταν, ένοιωσε τα μάτια του κυρίου επάνω της. Την έκύτταξε από την πρώτη στιγμή μ' ένα παράξενο βλέμμα. Και εξακολουθούσε να την κυτάζει. Και ένα γλυκό σάστισμα την έβασάνισε.

Επειτα, η κυρία «μαζί με την προϊσταμένη άπεσούρησαν στο δωμάτιο, που θα γινόταν η πρόβα. Και ο κύριος επερίμενε έξω, στο σαλονάκι. 'Η Χρυσούλα επέρασε για δουλειά δυο φορές από μπροστά του. Το βλέμμα του τόν ένοιωσε κολλημένο επάνω της. Τη δεύτερη φορά άκουσε τη φωνή του.

—Μήπως υπάρχει κανένα περιοδικό να περάσω την ώρα, δεσποινίς;

—'Η νέα επήρε ένα έντυπο, που βρισκόταν σ' ένα άλλο τραπέζακι και τού το έδωσε. 'Εκείνος άπλωσε το χέρι του να τ' πάρη και άγγιξε επί-τηδες το χέρι της. 'Ανατρίχιασε. Και βγήκε κατακόκκινη...

—'Η πρόβα έτελειώσε. Και ο κύριος με την κυρία έφυγαν. 'Η Χρυσούλα όλη την υπόλοιπη ημέρα φαινόταν πολύ άφηρημένη. Τη σκέψη της την είχε σκαλώσει η στιγμή που έ-κείνος άπλωσε να πάρη το περιοδικό και την άγγιξε. Και την έκύτταξε τόσο φλογερά!

Το βράδυ, όταν έσκόλασε και βγήκε από το κατάστημα, στην πρώτη γωνία του δρόμου τόν είδε μπροστά της:

—Καλησπέρα, δεσποινίς, της ελπε, βγάζοντας το καπέλλο του.

Η ΠΛΑΝΗ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Χρυσούλα εινε έρωτευμένη. 'Η ζωή έγινε γι' αυτήν ξαφνικά τόσο άμορφη! Τόσην εύτυχία ποτέ δεν είχε τολμήσει να την όνειρευθί. Τα περισσότερα βράδια ο αγαπημένος της την επερίμενε έξω ά-

πό το μοδιστράδικο. Τού έλεγε «καλησπέρα» και η φωνή της έτρεμε, πνιγόταν στην εύδαιμονία.

Τόν ακολουθούσε χωρίς να τόν ρωτήση ποτέ που θα επή-γαιναν. Στην αρχή, περιέφεραν το ειδύλλιο τους στα πάρκα. Κάποιο παγκάκι βαστούσε την εύτυχία τους. 'Επειτα έ-κείνος την παρέσυρε σε άλλα, πιο ένοχα μέρη. Δεν έφερε καμμιάν αντίρρηση.

Το «όχι» δεν έδωγανε ποτέ από τα χείλη της. Κανένας ύπολογισμός, καμιά πονηρία δεν επέρασε ποτέ από το νου της. Διατηρούσε άκέραιη την έπαρχιακή εύπιστία της. Δεν είχε σκεφθή ούτε να τόν ρωτήση ποιά ήταν η κυρία εκείνη, που συνώδεε, όταν πρωτοήρθε στο μοδιστράδικο. Μόνος του έ-κείνος της εσήγησε:

—Ήταν μια εξαδέλφη μου, της είπε.

Τό πιστέψε άμέσως. Τού είχε άπέραντη εμπιστοσύνη. 'Ενόμισε πως βρήκε σ' αυτόν τον νέο έναν τρυφερό προστάτη. Και η μικρή όρφανή είχε τόσην άνάγκη από προστασία και τρυφερότητα! 'Ενόμισε πως τ' ά-χε βρή και τα δυο αυτά και δεν είχε τίποτε άλλο να ποθήση στη ζωή. 'Η εύτυχία της ήταν ολοκληρωμένη.

Μια μέρα, εκείνος της είπε: —Φύγε από το μοδιστρά-δικο.

—Έφυγε, χωρίς να τ' συζητήση.

Έγκαταστάθηκαν μαζί σ' ένα άλλο δωμάτιο. 'Η Χρυσούλα δεν τόν ρώτησε ούτε πως θα ζούσαν, ούτε καν τι δουλειά κά-νει. Μόνος του έ-κείνος, ύστερα από λίγες μέρες, της είπε:

—Ξέρεις, Χρυσά — έτσι την έλεγε — οι δουλειές μου δεν πάνε τόσο καλά. Είχα άναλάβει κάτι παραγγελιοδοχικές δουλειές, οι όποιες όμως δεν έδωσαν φωνή. Τις άφησα. Και τώρα, ξέρεις, είμαστε ά-σχημα.

Αυτό ήταν το πρώτο νέφος της εύτυχίας της. Μά δεν άπεί-πιστοίχε. 'Η διοπάλη δεν την έ-τρομάζε.

—Θα πάω να δουλέψω εγώ, είπε στον φίλο της.

—Πού; Στο μοδιστράδικο;

—Ναι.

—Και πόσο θα παίρνης;

—Τριάντα με σαράντα δρα-χμές την ημέρα.

—'Αστεία πράματα! Λεφτά είν' αυτά.

ΜΟΙΡΑΙΟ ΚΑΤΑΝΤΗΜΑ

Κάθε ημέρα, που περνούσε, γινόταν πιο νευρικός, φα-ινοτόμος πόνος στενοχωρημένος. 'Η Χρυσούλα υπέφερε, και κάθε τόσο τού έλεγε ότι θα έ-κανε το πάν για να τόν βοη-θήση.

—'Ορα!; της ελπε κι' αυ-τός μία μέρα. 'Αποδ είμαστε τόσο αγαπημένοι, κάπως θα τα δουλέψωμε. Δεν θα πεθάνωμε.

Και την έφίλησε. 'Η νέα ξα-ναβόηκε άνεφελη την εύτυχία της.

—Το βράδυ, της ελπε, θα

δωούμε. Θα πάμε να ξεσκάσω-με λιγάκι.

—Μά δεν πρέπει να κάνωμε έξοδα.

—Δεν πειράζει.

Το βράδυ έβγαλαν και πη-γαν σ' ένα σπίτι.

—Εινε φιλικό μου σπίτι, της ελπε ο νέος.

Εκεί ήταν κι' άλλες γυναί-κες και μερικοί κύριοι. 'Η Χρυ-σούλα ήταν λίγο σασιτισμένη. Μά επικρατούσε μια έγκαρδια ατμόσφαιρα σ' αυτήν την συ-γκέντρωσι και επήρε σιγά-σιγά θάρρος. Παρετέθη πλούσιο γεύ-μα. Ήταν καθισμένη μεταξύ του φίλου της και ενός μεσοκό-που κυρίου, που της έκανε δι-αρκώς κολλημένα για την ό-μορφιά της.

Ήταν τόσο εύτυχισμένη! 'Ε-λαμπε από χαρά. 'Ο μεσοκόπος κύριος της προσέφερε κάθε τό-σο κρασί. Και ο φίλος της την έσυμνούλευε:

—Πιές.

—'Υστερα από λίγη ώρα, οι άτμοι της μέθης απλώθηκαν γύ-ρω της. 'Η γλώσσα της είχε λυθή. Γελούσε, ξεφώνιζε από χαρά. Σιγά-σιγά έχανε την αισθητική εύπιστία της. Σέ λίγο δεν ήξερε ούτε που, ούτε με ποιους βρισκόταν, ούτε τί έ-κανε...

Όταν συνήλθε κι' άνοιξε σιγά-σιγά τα μάτια, είδε ότι βρισκόταν σ' ένα όρασι έ-πιπλωμένο δωμάτιο. 'Εταράχθη-κε. 'Εκύτταξε με άνησυχία γύρω της, να ιδί τον αγαπημένο της, μα το βλέμμα της συνήνησε τόν μεσοκόπο κύριο της περα-σμένης βραδιάς.

Την επλησίασε γελαστός, την άγκάλιασε και την έφίλη-σε. 'Η εύτυχία της ήταν ολο-κληρωμένη.

—Πού είμαι; ρώτησε σασι-σμένη.

—'Εδώ, μαζί μου, της άπήν-τησε ο κύριος. 'Απόψε έμεινα-με μαζί. 'Ελπίζω να μη σ'άς δυσανεστή αυτό. 'Ε, μικρή μου;

Και της έχάιδεψε το πρόσω-πο. Γι' αυτό λοιπόν την έφερε εκεί ο άνθρωπος, που τόσο ά-γάπησε και που τού είχε τόσην εμπιστοσύνη! Την έφερε για να δεχθή πληρωμένα χάρδια! Ήταν άνικανη ν' αντισταθή. 'Υποτάχθηκε στη μοίρα της, που έτσι θέλησε: Να την κάμη μια γυναίκα της διαφθοράς—αυτήν, την άγνη έπαρχιωτο-πούλα, που αγαπήσε τόσο ά-γνά!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

*—'Όταν δεν μπορεί κα-νείς να δαγκάση, δεν πρέπει να γαυγίση.

*—'Η μέν χίμαιρα μάς ά-ποπλανά, η δε πραγματικότητα μάς λυπεί.

*—'Όπως η φλόγα, έτσι και το πνεύμα δεν λιγουτέ-ουν μεταδιδόμενα.

*—Μέσα στον κόσμο δεν υπάρχει τέλειος εκτός από το τέλειος κακό.

*—Τό συμφέρον μεταμφιέ-ζεται ως γνώμη.

*—Τό να δώσης εινε άγα-θή πράξις, τό να δανείσης δ-μως εινε κακή υπόθεσις.

*—Για τόν άνόητο ή επί-δειξις τού πλούτου εινε από-λαυσις.

ΓΛΕΝΤΖΕΔΕΣ

Μ' ένα γράμμα της πολύ εύγλωττο, μιά αναγνώστριά μου έκθετε το ψυχικό και σωματικό της μαρτύριο, το όποιον της δημιουργεί η υπερεωτικότητα του άνδρός της. Δεν προφθαίνει ν' αναπνεύσει απ' τα πολλά γλέντια. Με πραγματικό δε τρόπο σκέπτεται τον έρχομό της αποκρήας.

«Η κυριώτερή του απασχόλησις, μου γράφει, είναι το γλέντι. Για τίποτε άλλο δεν κουράζει τόσο το μυαλό του, όσο για το πώς θα γλεντήσει. Τρεις φορές την εβδομάδα απαραιτήτως πρέπει να πάμε στην ταβέρνα με φίλους και να πιούμε εκεί ως τις δύο - τρεις τη νύχτα. Τις υπόλοιπες τις περνάμε στην «Αρτζεντίνα», στη «Φέμινα» και σε άλλα μέρη σχετικά ή στο σπίτι μας, αλλά πάλι με συντροφίες, με χαρτιά, πιστό κτλ. Κουράζομαι. Αναγκάζομαι να τον παρακολουθώ σε όλα αυτά για να μην τον χάσω...»

Όσο και αν πρόκειται να σε πειράξω, αγαπητή αναγνώστριά, θα σου πω τη γνώμη μου: Μη φοβάσαι μην τον χάσεις τον άνδρα σου, γιατί τον έχασες ήδη. Το ότι τον έχεις κοντά σου; Τι σημασία έχει; Η ψυχή του είναι ξένη προς έσένα. Γιατί αλλιώς δεν θα επιζητούσε να ζή αυτή τη ζωή, που δεν παρέχει τον τρόπο να σε νοιώθω πραγματικά κοντά του, χωρίς τη συνεχή παρεμβολή των τρίτων.

Μην αγωνίζεσαι, λοιπόν, να τον παρακολουθής στην τρελή ζωή που του αρέσει να ζή, αφού κουράζεσαι ψυχικά και σωματικά. Ξεκουράσου.

Αλλά η περίπτωση της αναγνώστριάς μου βίγει ένα ζήτημα, που ενδιαφέρει γενικότερα έμάς τις γυναίκες. Πρόκειται για τους τύπους εκείνους των ανδρών που ζουν πραγματικά μόνον όταν είν' έξω από το σπίτι τους ή όταν στο σπίτι τους υπάρχει απαραιτήτως και ολόκληρος κύκλος τρίτων.

Η ψυχική μοναξιά της γυναίκας δεν είνε λιγώτερη από εκείνην που ανέφερα στο προηγούμενο μου σημείωμα. Βέβαια χρειάζεται και λίγη μεταβολή.

Όταν ένας άνδρας δεν νοιώθω την ανάγκη να καθήση το δράδυ τέτ - α - τέτ με την γυναίκα του, να κουβεντιάσει, ν' ακούση λίγη μουσική, να διαβάση, αυτό θα πη, κατά τη γνώμη μου φυσικά, ότι ο άνδρας αυτός είναι ξένος προς τη γυναίκα του και δρισκεται ακόμη κοντά της τυχαία και μοιραία.

Μά, κυρία μου, μούλεγε κάποιος από τους γλεντζέδες αυτούς, αν εγώ παντρευτώ αύριο, έννω να μην αλλάξω τις συνήθειές μου και τις ευχαριστίες μου. «Αν η γυναίκα μου δεν με παρακολουθή, θα πρέπει να χωρίσω».

Τότε θα κάμετε καλύτερα να μην παντρευτήτε διόλου, του απήντησα. Γιατί και αν ακόμη η γυναίκα σας καταρβώση να σας παρακολουθή στη ζωή του γλεντιού και του ξενυχτιού, δεν θα λεγόσαστε ασφαλώς ανδρόγυνο υπό την πραγματική έννοια της λέξεως.

Ετσι είνε: το σπίτι μπορεί να παράσχη τόσες πραγματικές ψυχικές απολαύσεις, για εκείνους που ξέρουν να τις αναζητήσουν...

Κι' εσύ, καλή μου αναγνώστριά, μην τρομάξεις με τον έρχομό της αποκρήας. Δεν είν' ανάγκη η κνήης και τον παλιό σου για να ευχαριστήσης τον άνδρα σου. «Αν πρόκειται να ζητήσει μιά μέρα την ευχαρίστησι σε μιά πιο ήρεμη ζωή, θα το επιτύχεις καλύτερα χωρίς να κινής τον παλιό σου».

ΕΥΑ

ΣΠΕΝΣΕΡ ΤΡΕΙΣΥ

«Ο καλύτερος ήθοποιός του Χόλλυγουντ! Μη σας φανή παράξενο το έπιθετον αυτό, μη νομίζετε ότι το έδωσε στον Σπένσερ Τρέισυ ένας κριτικός του Χόλλυγουντ, ο οποίος ίσως να είνε θαυμαστής του. «Οχι, ο ίδιος, ο Μπάρρυμωρ, ο περίφημος Λιονέλ Μπάρρυμωρ τον ώνόμασεν έτσι, απαντώντας στην ερώτησι ενός δημοσιογράφου. «Εσήκωσε τους ώμους και είπε:»

«Ο καλύτερος ήθοποιός του Χόλλυγουντ... Μα φυσικά είνε ο Σπένσερ Τρέισυ!»

Είδαμε τον Σπένσερ Τρέισυ σε πολλά φιλμ, «Μαννέκέν», «Νύκτες μεγαλοπόλεων», «Δαίμονες των κυμάτων», στο τελευταίο του φιλμ όμως «Αδέσποτα νεάτα» ήταν άφθαστος. Και όμως νομίζω ότι δεν υπάρχει πιο δύσκολος ρόλος από τον ρόλο του ήρωος «Πάτερ Φαναγκάν», τον δημιουργό της θαυμασίας εκείνης πόλεως των νέων στην «Ομάχα».

ΜΙΑ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ

«Ο πατέρας μου, ο Τζων Τρέισυ, ήταν διευθυντής του τμήματος πωλήσεων της «Εταιρείας Στερόλιγκ». Μότορ στο Μιλγουόκι. Έγεννήθηκα λοιπόν εκεί κάποια 5η Απριλίου, σε μιά μεγάλη πολυκατοικία της Λεωφόρου Πρόσπεκτ. Ο πατέρας μου ήταν Ιρλανδικής καταγωγής, όπως και η μητέρα μου, πέθανε δε το 1930.

Η μητέρα μου μένει τώρα μαζί μου στο Χόλλυγουντ και πολλές φορές συζητούμε μαζί τα περασμένα.

Οι σχολικές μου αναμνήσεις δεν είνε και τόσο ευχάριστες. Ίσως να ήταν το Ιρλανδικό αίμα που μου μετέδωσε το πνεύμα της περιπλανήσεως. Δεν ήμπορώ να είπω ότι αγαπούσα το σχολείο εφ' όσον με δυσκόλια πάντα επέτυχαινα στις εξετάσεις. Όταν ήμουν επτά ετών, τον έσκασα κάπριο πρωί από το σπίτι. Αυτή ήταν η πρώτη εκδήλωσις της πλανητικής μου ζωής. Έπειτα από μερικές αναζητήσεις, με ανέκαλψαν το δράδυ της ημέρας εκείνης σε ένα μακρινό χωράφι. Όταν με πήγαν σπίτι μου, η μητέρα μου που ήταν τρελή από την αγωνία της, έρεξε να με αγκαλιάση εσπώντας σε ακράτητους λυγμούς.

Η λύπη που ένιωσα τη στιγμή εκείνη για την αγωνία που έπροκάλεσα στη μητέρα μου έπρεπε να μου θεραπεύση ριζικά το ακατανίκητο αίσθημά μου να ξενητευθώ. Τού κάκου όμως, σε λίγον καιρό επρόκειτο και πάλι να εκδηλωθώ ζωηρότερα. Ένοιωσα την ακατανίκητη μανία να περιπλανηθώ, να ιδώ ξένους τόπους, να ζήσω μόνος, χωρίς καμμίαν επίβλεψη. Έπειδη όμως αγαπούσα πολύ την μητέρα μου, προσπάθησα να ένδιαφερω για τα μαθήματα, και, πράγματι, έπειτα από πολλούς κόπους και δα-

σανα, κατώρθωσα να πάρω το απολυτήριό μου από το σχολαρχείο της Σάντα Ρόζας.

Ήμουν 16 ετών όταν η οικογένειά μου εγκαταστάθηκε στο Κάνσας Σίτυ, όπου είχε μετατεθεί ο πατέρας μου. Εκεί με έστειλαν οικότροφο στο Κολέγιο της Αγίας Μαρίας και έπειτα στο Ρόκχαρτ όπου έμεινα μόνο 6 μήνες, γιατί γυρίσαμε κατόπιν στο Μιλγουόκι. Εκεί, στο κολλέγιο του Γουέστ Σάιντ, τα μαθήματα ήταν πιο δύσκολα. Πολλές φορές παρεκάλεσε τον πατέρα μου να μου επιτρέψη να φύγω από το σχολείο και να εργασθώ άλλ' εκείνος δεν ήθελε να με άκουση. Έπειτα έπηγα στην Άνωτέρα Σχολή του Μάρκουρτ με την ίδια πάντοτε απροθυμία. Εκεί εύρισκόμενι όταν εξέσπασεν ο Παγκόσμιος Πόλεμος. Στην αρχή κανείς δεν επρόσχε τί συνέβαινε στην άλλη ακρη του κόσμου. Όταν όμως η Αμερική προσχώρησε σ' αυτόν, μιά φιλοπόλεμος διάθεσις άρχισε τότε να εκδηλώνεται παντού, οι δρόμοι εσημαιοστολίζοντο, ο ένθουσιασμός έγενικευέτο και ένα αίσθημα παραληρηματός καταλάμβανε τους ανθρώπους.

Ο πόλεμος αυτός δεν με ένθουσίασε έμένα υπό την πραγματική του μορφή, αλλά ως μιά ευκαιρία για περιπλανήσεις. Τότε λοιπόν απέφασα να εγκαταλείψω τα μαθήματα και να καταταχθώ στο Ναυτικό.

Φαντασθήτε όμως την άτελεισία μου όταν ένα βράδυ ήλθε στο σπίτι μου ο φίλος μου Πάτ Ο' Μπρίεν και μου είπε ένθουσιασμένος:

«Άκουσε, Σπένζ, κατατάχθηκα κι' εγώ στο Ναυτικό. Έμαθα δε ότι πρόκειται να μάς στείλουν στη ναυτική σχολή του Κρέϊτ Λάικς.

Το άλλο πρωί έπηγα μόνος μου στο στρατολογικό γραφείο, εύτυχώς βρισκόταν εκεί ένας άλλος αξιωματικός της υπηρεσίας, και του έδωσα ηλικίαν 20 ετών αντί 17, κατ' αυτόν τον τρόπο έγράφηκα άμέσως στους ένθελοντικούς καταλόγους. «Όταν η μητέρα μου έμαθε το διάβημά μου, εξέσπασε σε φοβερούς λυγμούς, ο πατέρας μου με έξυλοκόπησε και δυο μέρες αργότερα έφευγα με τον Πάτ για την εκπαιδευτική Ναυτική Σχολή. Και αυτού όμως η ζωή μου ήταν τελείως τυπική. Έξη μήνες αργότερα οι Άρχες απέφασαν να απολυθούν αρκετοί ένθελοντάς και εγώ βρισκόμενι μεταξύ αυτών. Τότε, οι γονείς μου με ένέγραψαν στο Ρίμπον Κολέτζ, για να παρακολουθήσω προκαταρκτικά ιατρικά μαθήματα. Εκεί, καθηγητής των αγγλικών ήταν ένας παλαιμάχος ήθοποιός, ο Μπουντνύ. Τό άνομα του έπαιξε σημαντικό ρόλο στη ζωή μου, γιατί μου προέτοιμασε το δρόμο για το Χόλλυγουντ. Αυτός μου συνέστησε να έγγραψω σε μιά δραματική σχολή. Η ιδέα αυτή μου άρεσε από την πρώτη στιγμή, και άρχισα να άνειρεύομαι να γίνω ένας καλός ήθοποιός.

Για να το κατορθώσω αυτό αναγκάσθηκα να φοιτήσω και πάλιν στη Δραματική Σχολή της Νέας Υόρκης.

Εάν όμως ήξερα προτού καταταχθώ με την ήθοποιία το τί θα υπέφερα μέχρις ότου παίξω τον πρώτο μου μικρό ρόλο σ' ένα μικρό θέατρο, έναντι 15 δολλαρίων την εβδομάδα, δεν θα απέφασιζα να μάθω τέτοια δουλειά για όλους τους θησαυρούς του Χόλλυγουντ.

ΤΑ ΦΙΛΜ ΤΟΥ

Το πρώτο φιλμ του Σπένσερ Τρέισυ ήταν το «Αναπλέοντας τάν παταμό» με σκηνοθέτην τον περίφημον Τζων Φόρντ. Έγυρισε κατόπιν πολλά έργα.

Το τελευταίο του φιλμ το έγύρισε για την Εταιρία Φόξ και είνε ένα μεγαλειώδες έργο που δεν θ' άργήση να προβληθώ και στας Άθήνας. Πρόκειται περί της ζωής των δυο μεγάλων έξερευνητών «Στάνλεϋ και Λιβινγκστον», προβλέπεται δε ότι όπως έθριαύευσαν άλλοι, η ταινία αυτή θα θριαυδέυση και στην Έλλάδα. ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

ΕΝΑ ΖΕΥΓΑΡΙ ΡΩΣΣΩΝ ΧΟΡΕΥΤΩΝ

Τώρα τις άποκρήες, στις καλύτερες συγκεντρώσεις προσκαλούσαν το άπαράμιλλο ζευγάρι των Ρώσων χορευτών. Δεν έδέχονταν όμως να χορεύσουν παρά μόνο σε άριστοκρατικόν κύκλο. Γι' αυτό κι' η Μαρκήσία ντε Λατόμπ ήταν υπερήφανη που στον χορό που θ' έδινε στο μέγαρό της, το κλού της βραδυάς θα ήταν Τατιάνα και ο παρτεναίρ της Ίδω νωφ.

Ήταν μιά όμορφη γυναίκα, με εύγενικά χαρακτηριστικά και μιά φυσική περηφάνεια που την έκανε να φαίνεται ότι προερχόταν από έναν κόσμο τελείως διαφορετικό από εκείνον στον όποιον έζούσε τώρα.

Η βραδυά της χοροεσπερίδος έφτασε, και στην ώρισημένη σάλα με το υπερήφανο ύφος, την πολυτελή τουαλέττα της και κρατώντας τυλιγμένα σ' ένα μεταξωτό χαρτί τα σατινένια παπούτσια της, έκάθησε σε μιά γωνία για να τα φορέση.

Ο συνοδός της Ίδω νωφ έιχε βγάλει έν τώ μεταξύ το έπανωφόρι του και παρουσιάστηκε μπροστά μας, λεπτές και ύπεροχος μέσα στην κοζακική φορεσιά του. Αυό σειρές από φυσέκια έστόλιζαν το στήθος του και στη μέση του είχε περασμένα δυο μαχαίρια με άσημένα λαθή.

Κάποιος απ' τους καλεσμένους επεχείρησε να του μιλήσει, άλλ' αυτός τον άπέφυγε σάν να μην έβλεπε παρά μόνο την Τατιάνα, και έμενε άκίνητος, ψυχρός.

Όταν όμως άκούστηκαν οι πρώτες νότες του πιάνου, μιά πραγματική φρενίτις τον έπιασε. Τράβηξε τη γυναίκα ως τη μέση του σαλονιού, όπως τραβάει ο κυνηγός τη νεκρή λεία του κι' άρχισε τότε να χορεύη έναν τρελλό χορό γύρω της πεύ έμοιαζε σάν μιά φλογερή ίκεσία. Σε μερικές στιγμές αυτή η ίκεσία έμοιαζε σάν μιά άπειλή, κι' έπειτα πάλι ο Ίδω νωφ ύψωσε τα χέρια του παρκαλητικά σάν δυο μεγάλες φτερούγες, που σχημάτιζαν τα πλατεία μανίκια του, γύρω από το κεφάλι της Τατιάνας... Έκείνη ώστόσο παρέμενε τελείως άπαθής κι' έφευγε μπροστά του με μικρά δήματα, χωρίς να συγκινηται διόλου.

Υπήρχε μιά τόση δυνατή αντίθεσις μεταξύ του φλογερού πάθους του ένός και της ψυχρής άπαθείας της άλλης, που έδινε ένα ξεχωριστό θέληγτρο στο νούμερο αυτό και το έκανε έκτακτως συγκινητικό. Ένόμιζε κανείς ότι ήταν φυσικό... Γι' αυτό η Τατιάνα και ο Ίδω νωφ άναγκάστηκαν να το έπαναλάβουν πολλές φορές άνα μέρους στο πλήθος των άλλων χορών που έχορευαν εκείνο το βράδυ στο μέγαρο της Μαρκήσιας ντε Λατόμπ.

Όταν ήρθε η ώρα του συνυπέ, έκάθησαν όλοι επάνω σε μαξιλάρια, γύρω από μικρά χαμηλά τραπέζια. Είχαν φυσικά αφήσει τη θέσι του χορευτού πλάι στην χορεύτριά... Κάθως όμως εκείνος πλησίαζε να καθήση, είδαμε την Τατιάνα να τινάζεται επάνω, μ' ένα ύφος ψυχρό και γεμάτο περιφρόνησι και να λήη μέσα στην γε-

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

νική κατάπληξι όλων μας: —«Οχι! Ο Ίδω νωφ θα φάη στην κουζίνα μαζί με τους υπηρέτες!

Συγχρόνως έγύρισε προς το μέρος του και με έπιτακτική φωνή διέταξε: —Πήγαινε!

Ο άνθρωπος υπήκουσε άμέσως. Μόνον όταν έξαφανίσθηκε πίσω απ' την πόρτα, είδαμε την

συντροφισιά του να γέλα χαρούμενη και ν' άρχιση να σκορπώ το κέρι τριγύρω της, σάν κάποιος κακός εφιάλτης να είχε φύγει από κοντά της.

Είχε πολύ κέφι. Δεχόταν εύχαρίστως τις φιλοφρονήσεις των άλλων και ήπιε άμέτρητα ποτήρια σαμπάνιας.

Γελούσε διαρκώς και έλεγε ένα σωρό άσυνάρτητα λόγια.

Τό χέρι που κρατούσε το ποτήρι της σαμπάνιας έτρεμε λίγο. Ήταν τελείως μεθυσμένη.

—Αφήστε την, παρακάλεσε η οικοδέσποινα, θα μάς διηγηθή ίσως καμμία παράξενη ιστορία του τόπου της...

Η ιστορία που μάς διηγήθηκε δεν ήταν καθόλου παράξενη, αλλά πολύ θλιβερή. Η Τατιάνα ξαναζούσε το παρελθόν της:

Ζούσε στη Μόσχα, ήταν πλουσιωτάτη, ήταν πριγκίπισσα... Και ήρθε η επανάστασις...

Κατέλαβαν το μέγαρό της, σφάξαν τους υπηρέτες της. Και ύστερα από χίλιες περ πετες, κατώρθωσε νάρθη στο Παρίσι, όπου έν γνώρισε τη φτώχεια και τη δυστυχία.

Είχε χάσει πιά κάθε συνείδησι και μονολογούσε χωρίς να κυττάζη κανέναν.

—Έτσι έγινα χορεύτρια, έιπε τέλος. Και γιατί... Γιατί τον συνήτησα ένα πρωί στην όδο Μουφετάρ, σ' ένα κατάντημα όπου πουλούν παλιά παπούτσια. Είχε έρθη κι' αυτός για ν' αγοράση. Με άνευγνώρισε... Χόρευε τα βράδυα, στα μπαρ, τους χορούς της πατρίδας μας. Και έκέρδιζε αρκετά για να ζήση. «Εάν θέλετε, μου είπε, θα σας μάθω κι' εσάς, και είπα ναί, γιατί δεν είχα πια πενήντα. Στο τέλος μάλιστα έπλήρωσε και τα μεταχειρισμένα παπούτσια που άγόρασα...

Τό γέλιο την ξανάπιασε και πάλι. Ένα γέλιο άπαίσιο, γέλιο πονεμένο.

—Τί παράξενο, συνέχισε. Μούκανε έλεημοσύνη ο υπηρέτης μου... Τον είχα στη Μόσχα και μούκανε διάφορα βελήματα, ...Ήταν ένας πιστός υπηρέτης σάν σκύλος άφώτιστος. Ήταν ένας χωρικός απ' την Ούκρανία και δεν ήξερε ούτε να διαβάση, παρά μόνο να χορεύη ύπεροχα τους χορούς της πατρίδας του.

Αφού ήπιε ακόμα μερικά ποτήρια, συνέχισε:

—Μένουμε σ' ένα ξενοδοχείο όπου είνε και άλλοι πολλοί Ρώσσοι. Το δωμάτιό του ήταν το καλύτερο. Μου το παρέχωρησε, και αυτός πήγε να καθήση εκεί που του άξιζε, σε μιά σοφίτα, κάτω απ' τα κεραμίδια. Έπειτα ένα βράδυ... Σώπασε ξαφνικά. Τό πρώτο σπασί της πήρε μίαν έκφρασι άσπίου και τρομακτική.

—Λοιπόν, ένα βράδυ... την έδοθήθησε η οικοδέσποινα.

—«Ητιε κι' άλλο ένα ποτήρι και συνέχισε:

—Έκείνο το βράδυ χορεύσαμε όπως πάντα. Δεν μπορούσα πια ν' άνθεξω στη μυστηριώδη, την άκατανίκητη έξλι, που άκούσαμε αυτός ο άνθρωπος επάνω μου. Με είχε σηκώσει στα δυνατά χέρια του και μ' έφερε ως την πόρτα του δωματίου μου, γιατί ήμουνα και τότε ζαλισμένη. Τότε... δεν ξέρω πώς έγινε αυτό. Άπλωσα τα δυο μου χέρια γύρω από το λαιμό του, ένιωσα τα χείλη μου στα δικά του και τον άνάγκασα να μπη στο δωμάτιό

μου...
«...Επειτα, αφού συνήλθα...
ω φρίκη!... Την άλλη μέρα, το
πρωί, τον έβρισκα κατά πρό-
σωπο και τον έδιωξα. Ήταν
απ' τους τελευταίους υπηρέτες
μου στη Μόσχα. Ο 'Ιδανώφ!
Καταλαβαίνετε τι σημαίνει αυ-
τό;...»

—Και όμως σ'αυτός είχε σώσει
από τη δυστυχία, παρέτηρησε
ή οικοδόσποινα. Φαίνεται, άλ-
λωστε, πολύ καλός άνθρωπος,
είναι και τόσο άριστος!...

—Είπε ένας σκύλος!; διέκα-
ψε η Τατιάνα.

—Τον έβγαψέ κι' εσύ, πριγκίπισσα!...
πριγκίπισσα!... συνεπλάγησε η
οικοδόσποινα.

Στο άκουσμα αυτών των λέ-
ξεων, το πρόσωπο της Τατιά-
νας έγινε κατακόκκινο, τα χει-
λή της άρρισαν να κινούνται
σπασμωδικά, τα χέρια της έ-
τρεμαν. Σαν να ήθελε να φω-
νάξη τη ντροπή και την αηδία
που αίσθανόταν για ένα αίσθη-
μα που δεν ήθελε να το δυο-
λογήσει ούτε στον εαυτό της.

Είχε γείρει επάνω σ' ένα
σωρό μαξιλαράκια και έπινε...
έπινε διαρκώς. Κάθε τόσο έλε-
γε:

—Εγώ, μία πριγκίπισσα,
αυτών, έναν σκύλο!...

Και τότε εδάγκωνε με λύσ-
σα τα χείλη της και χτυπούσε
με τα χέρια τον αέρα γύρω της
όπως άσφαλώς θα χαστούκιζε
τον δυστυχισμένο 'Ιδανώφ αν
τον είχε μπροστά της.

Σε μία στιγμή, ακούσαμε να
λέει:

—Αχ! και να σκέφτωμαι
πως πάλι κάποιο δράδυ δεν θα
μπορέσω ν' αντίστασω στην α-
κατανίκητη έλξη αυτού του αν-
θρώπου!... Ναι, το ξέρω... το
ξέρω τόσο καλά... Θα βρεθώ
και πάλι στην άγκαλιά του,
«Ω! τον παληάνθρωπο! το σκύ-
λο! Ναι, αλλά την ημέρα αυ-
τή ξέρω με ποιόν τρόπο θα ξε-
πλύνω το κορμί μου από την
ντροπή...»

Κατά τα ξημερώματα, οι κα-
λεσμένοι ένας-ένας έφευγαν.
Κάποιος πήγε να φωνάξει τον
'Ιδανώφ που κοιμόταν επάνω
σ' ένα τραπέζι της κουζίνας.
«Έτρεξε άμέσως κι' έδοξήθη-
σε την κυρία του να υψωθεί».

Η Τατιάνα είχε στηριχθεί
επάνω στον 'Ιδανώφ, και δεν
έφερε καμιάν αντίσταση, όταν
ο συνοδός της έτράβηξε τα χέρια
του γύρω στο λεπτό σώμα της
για να την οδηγήσει να βαδίσει
πιο άνετα.

«Όταν την άλλη μέρα πήρα
την εφημερίδα στα χέρια μου,
το μάτι μου έπεσε άμέσως σε
μιαν είδηση με μεγάλη γράμ-
ματα:

«Αυτόκτονα Ρωσίδος χο-
ρευτρίας».

Ήταν η Τατιάνα!

Είχε φύγει πρωί-πρωί απ' το
δωμάτιο του ξενοδοχείου, όπου
έμενε, για να πείσει στα θαλά-
νερα του Σηκουάνα. Κανείς δεν
εγγυώριζε την αλήθεια.

Τότε μόνο ξαναήλθαν στο
μυαλό μου τα παράξενα λόγια
της περασμένης βραδιάς.
«... Το ξέρω πώς θα βρεθώ
και πάλι στην άγκαλιά αυτού
του σκύλου. 'Αλλά την άλλη
μέρα ξέρω με ποιόν τρόπο θα
ξεπλύνω το κορμί μου από τη
ντροπή...»

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΙΚΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥ-
ΜΕΝΩΝ.— Τρομοκρατία 'Ιδανώφ
στο Παρίσι. Οι πριγκίπες και οι
μεγάλοι ευγενείς συνωμοτούν,
για να εκθρονίσουν το νεαρό βασι-
λέα Λουδοβίκο 13ο. Τη Γαλλία έ-
κυβερνούσε ο πανίσχυρος στρατός
της Κονστάντι Κονστάν, έραστής
της μητέρας του βασιλέως, Μαρίας
των Μεδίκων. Ο άνθρωπος αυτός,
που η εξουσία του ήταν βαμμένη
στο αίμα, αγαπούσε μ' έναν τρελό
λό έρωτα τη Γιζέλλα, κόρη του δου-
κός ντ' Αγκουλέμ, του θανασιμω
έχθρου του. Στον έρωτα του αυτόν
δρασκελει αντίμετωπος προς τον ιπ-
πότη Ρομπιστάν, που κρατώντας
να σώσει την νέα από τα χέρια των
άνδρων του Κονστάν. Πέφτει ο-
μως σε παγίδα και οδηγείται στο
μέγαρο του στρατάρχη, από το ό-
ποιον κατορθώνει να διαφύγει ως
έκ θαύματος. Ο Ιππότης εγκαθί-
σταται τότε στο ξενοδοχείο του «Με-
γάλου Έρρικου» μαζί με τον υπη-
ρέτη του Κογιόλιν. Στο μεταξύ,
θυμάται ότι επρόκειτο να συναντή-
σει σε μονομαχία με το μαρκήσιο
ντ' Σενκ-Μάρς, που ένόμιζε ότι ο
Ρομπιστάν αγαπούσε τη φίλη του
Μαριόν Ντελόρμ. Ο Ιππότης πη-
γαίνει στο ξενοδοχείο των «Τριών
Μοναρχών», όπου έμενε ο μαρκήσι-
ος, έπειδή όμως η μονομαχία των
θα γινόταν στις τρεις και ήταν μό-
λις δώδεκα, αποφασίζουν να καθή-
σουν και να φάνε μαζί, σαν δυο
κολοί φίλοι.

7ον

Είπε μονάχα ότι είχε έλθει
στο Παρίσι, ζητώντας να δροή
την τύχη του και ο Σενκ-Μάρς
του έδωσε την υπόσχεση ότι, αν
δεν έσκατώνόταν κανείς από
τους δυο κατά την μονομαχία,
θα τον έδοξούσε πολύ κατό-
πιν, με όλη την έμπιστη που
θα άποκτούσε έπειτα από τον
γάμο του.

—Γιατί, επρόσθεσε, αφήνον-
τας έναν αναστεναγμό, υποκύ-
πτοντας στη διαταγή του πα-
τέρα μου, είμαι υποχρεωμένος
να νυμφευθώ. Λένε ότι η μη-
στή μου είναι πολύ άρτια. Έ-
γώ όμως δεν την εγγύρισα ό-
κόμη και εύχομαι ν' άρνήσω
πολύ να την γνωρίσω!

Ο Ρομπιστάν, βλέποντας
τη μορφή του μαρκήσιου να γί-
νεται φαφνικά σκυθρωπή και
περίλυπη, δεν έζήτησε περισ-
σότερες εξηγήσεις και έγυρισε
σ' άλλο θέμα την ομιλία.

Οι δυο αντίπαλοι εκύτταζαν
ο ένας τον άλλον με βλέμμα
γεμάτο από καλωσύνη και συμ-
πάθεια.

Είχαν σχεδόν ξεχάσει ότι σε
λίγο θα αντιμετώπιζον με το
ξίφος στο χέρι.

—Ο Σενκ-Μάρς, έσκεπτό-
ταν ο Ρομπιστάν, συνωμοτεί
με τον δούκα ντ' Αγκουλέμ.
Είπε συνεπώς έχθρος του Κον-
στάν και γι' αυτό νομίζω ότι
μπορώ να του διηγηθώ την πά-
λη μου με τους όπλοφόρους
του, κρατώντας για τον εαυτό
μου το μυστικό μου ξέρο. Ο-
σο γιά τον δούκα, θα φροντίσω
να τον είδοποιήσω έγκαιρας,
για τον κίνδυνο που διατρέχει.

—Τι άτυχία! έσκεπτόταν
από το άλλο μέρος ο Σενκ-

«Ήθελε μόνο να έρεθισή τον
Ιππότη και να τον κάμει ν' ο-
μολογήσει ότι αγαπούσε κι' αυ-
τός τη Μαριόν».

Ο Ρομπιστάν όμως, αντί να
ταραχθεί, έπεε με ήρεμα:

—Μπά; Με την όμορφη έ-
κείνη νέα που συνήχησα στο
Λονζουμά;

—Ακριβώς! απήντησε ο
Σενκ-Μάρς, που το βλέμμα του
είχε γίνει φαφνικά σκυθρωπό.

—Ακούστε, φίλε μου! είπε
ο Ρομπιστάν με άφέλεια. 'Υ-
πάρχει τρόπος να συμβιβάσω
με τα πράγματα. Πηγαίνετε ά-
πόψε στη συνάντησή σας και
αυριο μονομαχήστε.

—Πώς! έκαμε ο Σενκ-Μάρς,
που είχε ένθουσιασθή απ' αυτή
την απάντηση. Δεν σ'αυ πειρά-
ζει ότι θα συναντηθώ άπόψε με
τη Μαριόν Ντελόρμ, που με ά-
γαπά και με λατρεύει;

—Έμένα; Και γιατί θέλετε
να με πειράξετε; Χαίρω μόνο
γιατί βλέπω ότι η προσδοκία
αυτής της συνάντησής σας
κάνει ευτυχισμένον.

—Ο Σενκ-Μάρς, με πειράχθηκε
με μιάς όρθια και άγκάλιασε
τον Ρομπιστάν.

—Α! αγαπητέ μου φίλε!
είπε στο τέλος ο Ρομπιστάν,
λίγο έλειψε να μην έλθω έγ-
καίρως στη συνάντησή μας ή
να μην έλθω καθόλου και αυτό
σας δεβαλώ θα με έλυπούσε
πελά.

—Γιατί θα έπρεπε αυτή τη
στιγμή να είμαι νεκρός, πρά-
γμα που θα σ'αυ απήλλασσε
από τον κόπο να με σκοτώσι-
τε. Έγλύτωσα όμως χωρίς στο
Λαζάν, δηλαδή τον Κογιόλιν,
που υπηρέτη μου... 'Αλλά πρέ-
πει να σ'αυ το διηγηθώ. Φαντα-
σθήτε λοιπόν...

Και ο Ρομπιστάν, που το
κρασί του είχε φέρει μεγάλη
ευθυμία, άρχισε να άφηγηται
τη συμπλοκή, συνοδεύοντάς την
με μεγάλες χειρονομίες, για να
παράσχη τις κινήσεις του,
κατά την ώρα που έπαλαιε με
τους ανθρώπους του Κονστάν.

Ο Σενκ-Μάρς τον άκουγε με
ένθουσιασμό και παρέβαλλε την
άφηγησή του με τους ήρωί-
σμούς του Αχιλλέως και του
Αϊαντος, που είχε διαβάσει
στην 'Ιλιάδα.

—Μά αυτός, αγαπητέ μου,
είναι ένας άληθινός άθλος, είπε,
όταν ο Ιππότης έτελείωσε.

—Συμφωνώ, λοιπόν; έκα-
με ο Ρομπιστάν που εθαύμαζε
περισσότερο την τύχη παρά
την ανδρεία του.

—Α! Ιππότη, είπε ο Σενκ-
Μάρς, γιατί τάχα να είμαστε
έχθροι; Γιατί να είμαστε υπο-
χρεωμένοι να τρυπηθούμε σε
λίγο με τα ξίφη μας;

—Αλήθεια, μαρκήσιε, αυτό
σκέπτομαι κι' εγώ, είπε ο Ρο-
μπιστάν. Νά με κρεμάσουν αν
μπορώ να το καταλάβω. Και
εσείς;

Ο Σενκ-Μάρς εκύτταζε με
περιέργεια τον αντίπαλό του:

—Ιππότη, είπε, η λύπη
μου γιατί θα μονομαχήσω ση-
μερα μαζί σας είναι ακόμη πιο
μεγάλη, έπειδή το δράδυ ένω
μια συνάντησι και θα λυπηθώ
πολύ αν άναγκασθώ να λείπω
απ' αυτή. Και θα αντίληφθώ
αμέσως τη λύπη μου, όταν σ'αυ
πώ ότι η συνάντησή μου αυτή
είναι με την δεσποινίδα Μαριόν
Ντελόρμ.

Ο Σενκ-Μάρς έλεγε μέμα-
τα.

Το σπίτι αυτό φαινότανε
πολύ παλιό και σε μερικά μέ-
λη μάλιστα ήτανε έρειπωμένο.

Ο Ιππότης έπήδησε από το
άλογό του και έπλησισε στην
πόρτα.

Καθώς έσήκωνε το χερούλι
για να κτυπήσει, διέκρινε επά-
νω στο σκουριασμένο σιδερό
το ρητό «Μαγεύω τους παν-
τας!».

«Μαγεύω τους πάντας!»
έκαμε ο Ρομπιστάν. Αυτό είναι
το περίφημο ρητό της Μαρίας
Τουσσέ, έρωμένης του Καρό-
λου 9ου και μητέρας του δου-
κός ντ' Αγκουλέμ.

Εκτύπησε δυο ή τρεις φο-
ρές το χερούλι, αλλά δεν έλα-
βε καμιά απάντησι στα κτυ-
πήματά του.

Ο Ιπότης, αίσθανόντας μια
άνεξηγητη λύπη να του σφίγ-
γει την καρδιά.

Ένοιωσε περισσότερο την
άποστασι που τον έχωριζε από
τη νέα που είχε σώσει και έ-
σκεπτόταν πώς τίποτε δεν θα
μπορούσε να την κάμει μ' κρύ-
τερη ή να την εξαφανίσει.

Κατόπιν έγυρισε περίλυπος
στο πανδοχείο του «Μεγάλου
Έρρικου» και ανέβηκε στο δω-
μάτιό του.

Ο Κογιόλινος παρέμεινε στην
αυλή, για να περιποιηθώ τα ά-
λογα.

Ο υπηρέτης του Ιππότη
Ρομπιστάν έφεινάσθηκε μιά ό-
λόκληρη ώρα για την εργασία
αυτή.

Κατά το διάστημα αυτής
της ώρας, έγυριζε διαρκώς το
βλέμμα του προς την πόρτα.

Είχε νυκτώσει πιά, όταν μιά
σκιά έγλύστρησε από την είσο-
δο του ξενοδοχείου και έκαμε
ένα νεύμα στο Κογιόλιν.

«Εκείνος απήντησε μ' ένα
άλλο νεύμα».

Κατόπιν, αφήνοντας τα άλο-
γα, έτρεξε ν' ανεβή στο δωμά-
τιο του κυρίου του.

Εύρηκε τον Ρομπιστάν, κα-
θισμένο σε μιά γωνιά, με το
κεφάλι επάνω στα χέρια του.

Το πρόσωπό του είχε μιά
μεγαλογόλη έκφρασι και το
βλέμμα του φαινότανε άφηρη-
μένο.

Στο άντικρυσμα του Κογιό-
λινου, ένας άγριος θυμός τον
έκυριεύσε.

—Ποιος σου επέτρεψε να
μπής χωρίς να σε καλέσω; έ-
φώναξε. Βλέπεις εκείνο το μα-
στιγίο που κρέμεται από το
καρφί;

—Αλλοίμονο! Το βλέπω,
αυθέντα μου!

—Πάρτο λοιπόν και κτύπη-
σε τρία νερά κτυπήματα στη
ράχη σου!

—Μόνος μου, κύριε; έκαμε
ο Κογιόλινος, με παραπονεμένο
ύφος, ενώ συγχρόνως έπλησία-
ζε στο μαστιγίο.

Ο Ρομπιστάν, βλέποντας
το τρομαγμένο ύφος του υπη-
ρέτου του, έσκασε στα γέλια.

—Στάσου, είπε. Σε συγχω-
ρώ και αυτή τη φορά. Πηγαί-
νε! 'Αλλά γιατί τα μαλλιά
σου κοινοποιάν;

—Κάνετε λάθος, κύριε, ά-
πήντησε ο υπηρέτης, στερεώ-
νοντας με το χέρι τα μαλλιά
του. Προτού να φύγω όμως,
πρέπει να σ'αυ πώ ότι συμβαί-
νουν πολύ περίεργα πράγματα
σ' αυτό το πανδοχείο...

—Τι θέλεις να πής;

—Δηλαδή... γιά την άκοί-
θεια, τα περιεργά αυτά πράγ-
ματα συμβαίνοντα εδώ στο δια-
λάντιό μου... στο θαλάντιό σας
ήθελα να πώ... Μπορείτε να μου

πείτε αν οι έννεα Μούσες ήτανε
παντρεμένες; 'Η Καλλιόπη, η
Ευτέρπη, η Κλειώ, η Τερψιχό-
ρη και οι άλλες πέντε είχαν
συζύγους;

—Πώς; Ξέρεις λοιπόν τα ό-
νόματα των Μουσών, Κογιόλι-
νε;

—Συγγνώμη, κύριε. Παρέ-
λειψα να σ'αυ πώ ότι, προτού
να μπώ στην υπηρεσία του ά-
στρολόγου, υπηρέτούσα ένα
δάσκαλο, που, γιά να με τι-
μωρή, όταν δεν έκανα καμιά
εργασία καλά, με έδωσε να μα-
θαίνω το μάθημα που θα παρέ-
διδε την άλλη ημέρα. Μ' αυτό
τον τρόπο, έμαθα μυθολογία
και λίγα λατινικά. Στο τέλος,
θέλησε να μου μάθει και έλλη-
νικά, αλλά το μυαλό μου δεν
μπορούσε να τα χωρέσει και
έφυγα. Δεν μου είπατε όμως
οι έννεα Μούσες είχαν συζύ-
γους;

—Γιατί μ' έρωτας;

—Γιατί, πριν από μερικές
ώρες, υπήρχαν έννεα πιστόλες
μέσα στο θαλάντιο και σεις τις
εβαπτίζατε με τα όνόματα των
έννεα Μουσών. Τώρα, αντί γιά
έννεα, εύρηκα δέκα έννεα. Φαί-
νεται ότι στο διάστημα αυτό
έγεννησαν και μια μάλιστα έ-
καμε δίδυμα. 'Υποθέτω ότι αυ-
τή θα είναι η Έρατώ, για την
όποια ο δάσκαλός μου έλεγε ό-
τι ήτανε πολύ άδιάντροπη γυ-
ναίκα. Κυττάζετε, κύριε!

—Πού έπήρες τις δέκα πι-
στόλες; έφώναξε ο Ρομπιστάν
άνησυχος.

—Σας ροκίζομαι, κύριε...

Ο Ρομπιστάν, μ' ένα πηδή-
μα, εύρέθηκε κοντά στο μαστι-
γίο.

—Κακούργε! 'Αν με επρό-
δωσες, παίρνοντάς αυτές τις
δέκα πιστόλες γιά άνταμοιβή,
θα σε σκοτώσω!

—Γιά τ' όνομα του Θεού,
κύριε, έκαμε ο Κογιόλινος, ησυχά-
στε και θα σ'αυ πώ όλα.

—Λέγε! Και πρόσθεσε να
πής την αλήθεια. Διαφορετικά...

—Ακούστε με, κύριε. Την
ώρα που έτιμούσατε με την
παρουσία σας το τραπέζι του
κυρίου ντ' Σενκ-Μάρς, έλαβα
κι' εγώ μιά πρόσκλησι σε γεύ-
μα, από τον υπηρέτη του Λαν-
τερύ, που ένθουσιασθηκε μαζί
μου, γιάτι τον είπα ντ' Λαν-
τερύ.

«Φαφνικά, σε μιά στιγμή που
ο Λαντερύ είχε σηκωθεί, γιά να
έκτελέσει κάποια παραγγελία
του κυρίου του, είδα την πόρτα
να άνοιγή και μια σειρήνα να
προχωρή προς το μέρος μου».

—Μιά σειρήνα; τον διέκοψε
ο Ρομπιστάν. Μήπως προκει-
ται να μου διηγηθής κανένα
παραμύθι;

—Οχι, κύριε. Θέλω δηλα-
δή να πώ μιά νέα, που ήτανε
πολύ όμορφη και είχε μελαδι-
κή φωνή. «Πάρε αυτάς, που εί-
πε, δίνοντάς μου τις δέκα πι-
στόλες. 'Επειτα μ' έρωτjσε:

«Ο Ιππότης Ρομπιστάν είναι έ-
δώ;» —«Ναι», απήντησα.

—'Αθλιε! Με επρόδωσες
λοιπόν;

—'Αλλά, κύριε, σεις μόνος
σας έφωναζατε, όταν έμπήκα-
με στο πανδοχείο των «Τριών
Μοναρχών» ότι ο κύριος Ιππό-
της ντ' Ρομπιστάν ζητεί τς.
κύριον μαρκήσιο ντ' Σενκ-
Μάρς. Σας άκούσαμε όλοι.

—Έχεις δίκιο! 'Επειτα;

—'Επειτα... 'Επειτα... Ού-
σας τα πώ άλλοτε, έκαμε ο
Κογιόλινος, κάνοντας μερικά
δήματα προς την πόρτα.

Ο Ρομπιστάν έγυρισε το
βλέμμα προς τα εκεί.

Είδε τότε, να μπαίνει από
την πόρτα μιά νέα, πολύ άρτια
και γοητευτική.

Ο Κογιόλινος στο διάστημα
αυτό είχε εξαφανισθή.

Ο Ιππότης άνεγνώρισε ά-
μέσως την επισκέπτριά του.

—'Η δεσποινίς Μαριόν Νε-
λόρμ! έκαμε.

Η νέα ήλθε κοντά του και
τον εκύτταζε με ένα περιπαθές
βλέμμα.

—'Αλλά... τί ήλθατε να κά-
μετε εδώ; έρωτjσε παραγμένος
ο Ιππότης.

Η Μαριόν έκοκκίνισε και έ-
κατέβασε τα μάτια.

—'Επειτα, τα άνυψωσε και
πάλι και, στηρίζοντάς τα με
θάρος και άποφασιστικότητα
επάνω στον Ιππότη, είπε:

—'Ηλθα γιάτι σ'αυ αγαπά!

—'Αλλά... έκαμε ο Ρομπι-
στάν, δεν επρόκειτο να συναν-
τηθώτε άπόψε με τον Σενκ-
Μάρς;

—'Η νέα έγέλασε.

—'Επειτα έκίνησε άρνητικά το
κεφάλι και είπε:

—Δεν επρόκειτο να συναν-
τηθώ με κανένα. 'Ηλθα μόνη
μου στον άνθρωπο που αγα-
πά!

—'Η φωνή εκείνη έγάλιζε τον
Ρομπιστάν.

—'Ηθελε να κλείση τα μάτια
του, να φράξη τ' αυτιά του και
να φύγη.

—'Αλλά ήτανε τόσο νέος και
ο πειρασμός τόσο μεγάλος...

—'Ετσι, δεν εύρηκε καμιά
δύναμι να άπομακρύνη τη Μα-
ριόν Ντελόρμ, που έμεινε μαζί
του, ενώ η νύχτα άπλωνότανε
βαθεία γύρω τους...

Και αυτό ήτανε το τέλος της
μονομαχίας του Ιππότη Ρομπι-
στάν, με τον μαρκήσιο Σενκ-
Μάρς.

XIII

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΩΒ
ΜΑΝΔΥΑ

Τη στιγμή που η Μαριόν Νε-
λόρμ, φλεγόμενη από τον έρω-
τα της, έμεινε από ξενοδοχείο
όπου έμενε ο Ρομπιστάν, δυο
άνδρες που την άκολουθούσαν
από μικρή άπόστασι, έσταμά-
τησαν έμπρός στην είσοδό του.

Ο ένας έφορούσε ένα κομ-
ψό μανδύα με χρώματος.

Ο άλλος ήτανε τυλιγμένος
μέσα σ' ένα μαύρο μανδύα,
που τον έκανε να μοιάζει με
νυκτοκόλο πουλί.

Ο άνθρωπος με τον μώβ
μανδύα έστεκότανε περήφανος
και τολμηρός.

Ο άλλος είχε ύφος ταπεινό
και δουλικό.

—Βλέπετε λοιπόν ότι είχα
δίκιο, έροχώτατε, έλεγε ο αν-
θρώπος, με το μαύρο μανδύα.
'Επήγα να συναντηθώ με τον
έραστή της.

Εκείνος που είχε όνομάσει
έροχώτατο έμεινε επί μερικές
στιγμές άκίνητος, ένοντας το
χέρι στη λαβή του ξίφους του.

—'Υπέροχο πολύ την ώρα έ-
κείνη και το μαρτύριό του ή-
τανε μεγαλύτερο, γιάτι ήξερε
ότι η γυναίκα που αγαπούσε
εύρισκότανε στην άγκαλιά ενός
άλλου.

—'Αλλά δεν έστάθηκε επί πολ-
λή ώρα στη στάσι αυτή.

Σε λίγο, άφίκε μια κραυγή
λύσσης και όρμηση προς την
πόρτα του ξενοδοχείου.

—'Αλλ' ο άνθρωπος με το μαύ-
ρο μανδύα έτρεξε να τον ανα-
καίτη.

—Τι κάνατε, έροχώτατε; έ-
φώναξε. Τι θα πούν αυτοί στην
Αυλή και σ' όλη την πόλι, όταν
μάθουν ότι ο σεβασμιώτατος

επίσκοπος του Λουσόν, δούε
ντ' Ρισελιέ και πρώτος σύμβου-
λος της Βασιλομήτορας, έμονο-
μάχησε σ' ένα ταπεινό ξενοδο-
χείο, γιά τα γλυκά μάτια μιάς
νέας.

Ο Ρισελιέ έμεινε διστακτι-
κός και άναποφασιστός.

—Με μένα διαφέρει το πρά-
γμα, εξηκούλησε ο άνθρωπος
με το μαύρο μανδύα. 'Εγώ υπο-
ρώ να μ'αυ. Πηγαίνω, έροχώ-
τατε και θα φροντίσω να μάθω
ποιόν ήλθε να ζητήση εδώ.

—Θα το κάμης αυτό, αν-
δρείε μου Μπωασμπλάν; είπε ο
Ρισελιέ. 'Ω! Φροντίσε να μά-
θης τς δύναμη αυτού του αν-
θρώπου! Και δυστυχία του!

Ο άνθρωπος με το μαύρο
μανδύα έκαμε μιά βαθειά ύ-
πόκλισι και είπε με ξερή φω-
νή:

—Τα υπόλοιπα είναι δική
μου δουλειά! Μου άρέσει πολύ
να κατασκοπεύω, να μπαίνω
στη ζωή των άλλων, να βλέπω
και να καταστέφω. 'Αν θέλε-
τε, έροχώτατε, θα σ'αυ άφωσι-
θώ όλοκληρος. Είσαστε η διά-
νοια, που έχει ανάγκη από ένα
βραχιόνα, που να μην όπισθο-
χωρή έμπρός σε τίποτε. Θ' έ-
νιωθε μιά μέρα πολύ ψηλά.

Κι' εγώ επίσης θέλω ν' ανεβά-
θω. Θέλω να λησμονηθώ ο γυίος
του έπιπλοποιού Μπωασμπλάν
και να ίδου όλοι στο πρόσω-
πό μου τον άρχοντα Λαφεμά.

—Δέχεσθε, Σεβασμιώτατε, την
πρότασί μου! Είμαι δικός σας!

—Είμαι σύμφωνος, είπε ο
Ρισελιέ.

—'Απαισία χαρά έλαμψε στο
πρόσωπο του Λαφεμά.

“Ας γυρίσωμε τώρα στο κοι-
μό σπίτι της οδού Κασσέ, ό-
που είδαμε να μπαίνει τον Κον-
ταίνιο Κονταίνι.”

Μερικά λεπτά αργότερα, έ-
φθασε εκεί η Έλεονώρα Γκαλι-
γκάι, η άταισία σύζυγος του
στρατάρχου.

Ρίγος λύσης διέτρεξε το
σώμα της.

—Την έκλεισε! είπε, βλέ-
ποντας ότι η πόρτα είχε κλει-
σει πίσω από τον στρατάρχη.

Την αγαπά, όπως το έμεινε-
σα. Αγαπά αυτή τη Γιζέλλα!

Την λατρεύει! “Ο! Κονταίνιο
μου! Δεν με σκέπτεσαι λοι-
πόν καθόλου; Δεν μαντεύεις τί
υποφέρω; Δεν άρκει ότι άνέχο-
μαι τον έρωτα της βασιλίσσης,
γιατί ό έρωας αυτός σου έξασφα-
λίζει τη δόξα και το μέλλον
σου; Δεν μου άρκει αυτό το
μαρτύριο, να ξέρω πώς ή αντί-
πολός μου είναι μια Βασίλισ-
σα;”

“Επρόχωρησε κατόπιν προς
τη μικρή πλατεία του Βιέ-Κο-
λουμπιέ, πού, εκείνη την ώρα,
ήταν γεμάτη από πλανοδίους
εμπόρους και από εύπατρίδας,
που ήταν άλλοι έπιπτοι και
άλλοι σε άμάξια ή πολυτελή
φορεία.

Γιατί ή πλατεία αυτή βρι-
σκότανε άνάμεσα στο Λουβρό
και την κατοικία του Κονταίνι
και γι’ αυτό παρουσίαζε όλη
την ημέρα και ως άργα τη νύ-
χτα μεγάλη κίνηση.

“Η Έλεονώρα Γκαλιγκάι έ-
πείριμε καποιον.

“Η άνυπομνήσια της έγινό-
τανε μεγαλυτέρη, όσο έδλεπε
τα λεπτά να περνούν.

—Θά έλθη; έλεγε. Παναγία
μου, κάμε να έλθη και θά
σου φέρω ένα άγαλμα από κα-
θαρό χρυσάφι!

Στο διάστημα αυτό, ό Κον-
ταίνιο Κονταίνι ήτανε μέσα στο
μικρό μέγαρο της οδού Κασσέ.

Στην είσοδό του έφρουρού-
σε ένας γιγαντάσιμος μαύρος,
με γυμνά τά χέρια και τά πό-
δια.

“Ενας μεγάλος χιτώνας από
λευκό μετάξι έσκέπαζε το σώ-
μα του και στο πλευρό του έ-
κρεμότανε ένα μεγάλο σπαθί.

—Μήπως ήλθε κανείς; έρώ-
τησε ό Κονταίνι.

“Ο μαύρος έκαμε μια άρνη-
τική κίνηση με τό κεφάλι.

—Και άν κανείς έκανε την
απόπειρα να μη;

“Ο μαύρος έγέλασε και έ-
δειξε τό σπαθί του.

—Καλά! είπε ό Κονταίνι.
Είμαι εύχαριστήμένος από σέ-
να!

“Ο μαύρος έσκυψε και του έ-
φίλησε τό χέρι.

—Θά μου είσαι πάντοτε ά-
φισιωμένος; έρώτησε και πάλι
ό Κονταίνι.

“Ο μαύρος έγρονάτισε και έ-
φερε τό χέρι του πρώτα στη γή
και έπειτα στο κεφάλι του.

—Ναί, αυθέντα, είπε.

“Αλλά μέσα του έσυλλογιζό-
ταν:

—Είμαι τόσο άφισιωμένος
όσο και στην κυρία Έλεονώρα.

“Ο Κονταίνι άνέβηκε τη σκά-
λα, πού ήτανε στρωμένη μ’ έ-
να πλούσιο χαλί.

“Αμύθητα πλούτη είχε έξο-
δεύσει για να στολίσει τη φω-
λιά αυτή των έρώτων του.

“Ό,τι πολυτιμότερο ύπήρχε
στον κόσμο, τα πολυτιμότερα
κομψοτεχνήματα και τα πλου-
σιώτερα έπιπλα, τα είχε μετα-
φέρει εκεί μέσα.

“Ο Κονταίνι έπρόχωρησε
χωρίς να της μιλήση.

“Ετρεμε από τη συγκίνησή
του.

Πόσες φορές όμως είχαν έλ-
θη εκεί, με τό χαμόγελο στα
χείλη, για να συναντήση την
εύγενή άριστοκράτιδα ή την
ταπεινή άσπη, που έτιμούσε με
τον έρωτά του;

Και όμως αυτή τη στιγμή
έτρεμε.

Γιατί αγαπούσε πραγματι-
κά τώρα και ό έρωας του τον έ-
καμε τρελλό.

“Υπήρχαν στιγμές πού έσκε-
πτόταν να σκοτώση με τά ί-
δια του τά χέρια τη Γιζέλλα
και να την άπολαύση νεκρά,
άφου δεν μπορούσε να την ά-
πολαύση ζωντανή.

“Ανοιξε σιγά μια πόρτα και
έμπήκε μέσα σ’ ένα δωμάτιο.

“Η Γιζέλλα έπερίμενε άπα-
θής και τό βλέμμα της εξέ-
φραζε την περιφρόνησι και την
αηδία.

“Ο Κονταίνι έπρόχωρησε
αργά προς τό μέρος της.

“Η νέα δεν έκίνηθηκε και πά-
λι και έφαινότανε σαν να τον
συγκρατούσε με την κυριαρχία
του βλέμματός της.

“Ο Κονταίνι είχε άρχισει να
κλονίζεται.

“Ενοιωσε τον έαυτόν του ά-
δύνατο και άνίσχυρο συγχρό-
νως.

“Επλησίαζε όλοένα, αλλά έ-
τρεμε συγχρόνως.

Τέλος, έγειρε τό κεφάλι του,
έσήκωσε τά χέρια του, σαν να
ήθελε να ίκετεύση τη νέα και
είπε:

—“Ακούστε με! “Ακούστε
με τί έχω να σας πώ, ώραία
Γιζέλλα! Πρέπει να άντιληφθή-
τε πόσο μεγάλη είναι ή αγάπη
μου για σας. “Αν έφεύγατε ά-
πό έδώ, θά ήμουνα ίκανός να
άναστατώσω όλόκληρο τη Γαλ-
λία, για να σας ξαναβρώ. “Α-
κούστε με λοιπόν τί σας προσ-
φέρω. Είμαι τόσο πλούσιος,
πού κανείς δεν θά μπορούσε να
τό φαντασθή. Μπορώ να άγο-
ρώσω ένα πριγκιπάτο στην “Ι-
ταλία. Μπορώ να έξαναγκάσω
τον Πάπα να λύση τον γάμο
μου με την Έλεονώρα. Θά εί-
μαι τότε ένας πριγκιψ έλεύθε-
ρος και ίσχυρός και όλος ό κό-
σμος θά μιλάη για μένα. “Ο-
ταν θά έχω μια γυναίκα σαν
και σας στο πλευρό μου, θά
μπορέσω να πραγματοποιήσω
τό όνειρο του Μακιαβέλλι, να
άνακτήσω τις χώρες του Καί-
σαρος Βοργία και να γίνω κύ-
ριος όλης της “Ιταλίας. Θά εί-
μαι ένας ήγεμών πλούσιος και
πανίσχυρος... “Ο ήγεμών αυτός
σας ίκετεύει τώρα να γίνετε
σύζυγός του. “Αρκει και μια
λέξις σας μόνο. “Αν μου δώ-
σετε καταφατική άπάντησι, θά
σας άφήσω άμέσως έλεύθερη.
“Εγώ θά τρέξω συγχρόνως εις
την “Ιταλία, θά άνατρέψω τά
πάντα και μετά τρεις μήνες θά
είμαι πριγκιψ και δούξ της
Φεράρας. Τό πριγκιπικό αυτό
στέμμα, πού σας τό προσφέ-
ρω από τώρα, σας υπόσχομαι
ότι πολύ γρήγορα θά τό κάμω
βασιλικό. Αυτό ήθελα να σας
πώ. Τί έχετε ν’ άπαντήσετε;

“Ο Κονταίνι έγειρε άκόμη
πιο πολύ τό κεφάλι, όπως ό
κατάδικος πού περιμένει ν’ ά-

κούση την καταδικαστική από-
φασι.

“Η Γιζέλλα ντ’ “Αγκουλέμ, ή
έγγονη του Καρόλου 9ου, πα-
ρέμεινε άπαθής και άτάραχη.

—“Εχω να σας άπαντήσω
τούτο, είπε. “Οτι μου προσφέ-
ρετε πλούτη πού έκλέσατε, ότι
θά ελθε πριγκιψ άρπας και
κλέπτης και ότι μου προτείνε-
τε να ένώσω τη ζωή μου με έ-
να ληστή. “Ο! Κύριε! Για να
δελεάσετε μια γυναίκα όπως έ-
γώ, χρειάζεται κάτι πολύ πε-
ρισσότερο.

“Η Γιζέλλα δεν είπε τίποτε
άλλο.

“Ο Κονταίνι έτριξε τά δόν-
τια.

Σε μια στιγμή, είδε τον έ-
αυτό του, όπως ήτανε πραγμα-
τικά: Κλέπτης, ληστής, παρεί-
σακτος.

“Αλλά γρήγορα έσηκώσε τό
κεφάλι.

—“Εστω! είπε. Είμαι κλέ-
πτης και ληστής. Κάνω λοιπόν
τό έπάγγελμά μου και αυτή τη
στιγμή. Σας κρατώ και σας
λέω:

“Ο δούξ ντ’ “Αγκουλέμ, ό
πατέρας σας, βρίσκεται στα
χέρια μου. “Ομολογεί ότι έκα-
με συνωμοσία εναντίον του Βα-
σιλέως. Αύριο θ’ άρχισή ή δί-
κη του, πού δεν πρόκειται να
διαρκέση πολύ. Πέστε μια λέξη
μόνο και ό πατέρας σας θά
δωγ άμέσως από τη Βασίλλη.

Διαφορετικά, ό δούξ ντ’ “Αγκου-
λέμ θά δωγ τό άλλο πρωί, για
να όδηγηθή στην πλατεία της
Γρέβης, όπου θά τον περιμένει
ό δήμιος.

“Ενα οίγος διέτρεξε τό σώ-
μα της Γιζέλλας.

Τά πόδια της έκλονίσθηκαν
και ένόμισε ότι θά έσωριαζότα-
νε κάτω.

“Η φωνή της άσθενέστερη
τώρα, αλλά τό ίδιο σταθερή ό-
πως πρώτα, άπάντησε:

—“Ο πατέρας μου θά πεθά-
νη! “Ο δούξ ντ’ “Αγκουλέμ θά
γειρή τό κεφάλι κάτω από τό
τοσκούρι του δημίου. “Αλλά
δεν θά τό ταπεινώση από έν-
τροπή!

“Ο Κονταίνι άφήκε μια κραυ-
γή λύσης και έτρεξε να δωγ
άπό τό δωμάτιο, θέλοντας να
δοκιμάση μια τελευταία άπει-
λή.

“Η γυναίκα, πού έπερίμενε
στο διάδρομο, έτρεξε άμέσως
κοντά του.

—“Εφ’εραν κανένα έδώ σή-
μερα τό πρωί; έρώτησε.

—Μάλιστα, έξοχώτατε, μια
γυναίκα... μια τρελλή, πού την
λένε Βιολέττα.

—Τή μητέρα μου! έκαμε ή
Γιζέλλα, με φωνή πού έτρεμε.

—Και πού την έχουν; έρώ-
τησε ό Κονταίνι, ενώ τά μάτια
του έπετούσαν άστραπές.

—Στό επάνω δωμάτιο, έξο-
χώτατε.

“Ο Κονταίνι έκαμε ένα θήμα
και έφώνησε:

—Μπελφεγκόρ!

“Ο μαύρος, πού έφρουρούσε
στην είσοδο, έτρεξε άμέσως.

“Η όψις του είχε κάτι τό σα-
τανικό εκείνη τη στιγμή:

—Μπελφεγκόρ, διάταξε ό
Κονταίνι, θά άνεβης επάνω...

“Η Γιζέλλα είχε άρχισει να
τρέμει.

—“Επειτα, αυθέντα; έρώτη-
σε ό μαύρος.

—Θά σταθής έξω από την
πόρτα και θά περιμένης να σου
φωνάσω: “Εμπρός!.

—Μάλιστα, αυθέντα.

—“Οταν θά φωνάσω έμ-

πρός, θά μπης μέσα στο δω-
μάτιο.

“Η Γιζέλλα είχε σωριασθή σ’
ένα κάθισμα, άκρη σαν να ή-
τανε νεκρή.

“Ο Κονταίνι έχαμογέλασε μ’
ένα σατανικό χαμόγελο και έ-
ξηκολούθησε:

—Θά άρπάξης τότε τη γυ-
ναίκα πού βρίσκεται μέσα σ’
αυτό τό δωμάτιο από τά μαλ-
λιά και μ’ ένα μόνο κτύπημα
θά της κόψης τό κεφάλι. “Επει-
τα θά πάρης τό κεφάλι της και
θά τό φέρης στην κόρη αυτής
της γυναίκας, πού βρίσκεται έ-
δώ. Με κατάλαβες Μπελφε-
γκόρ;

“Η Γιζέλλα είχε χάσει πιά
τις αισθήσεις της. “Επροσπά-
θησε ν’ ανασηκωθή, αλλά έπε-
σε άναίσθητη στο πάτωμα.

Συνήλθε όμως πολύ γρήγο-
ρα και τότε άφθονα δάκρυα
άρχισαν να τρέχουν από τά
μάτια της.

“Ο Κονταίνι βρισκότανε έ-
πάνω από τό κεφάλι της.

—Μίλησε, της είπε, αν θέ-
λεις να σώσης τη μητέρα σου.
Διαφορετικά, θά φωνάξω.

“Ενας στεναγμός παρατό-
νου εξέφυγε από τά χείλη της
Γιζέλλας.

Τότε ό Κονταίνι κατελήφθη
από πραγματική μανία.

“Ελησμόνησε τά πάντα πιά.
“Ελησμόνησε ότι έλεγε ψέμα-
τα. “Ελησμόνησε ότι ούτε τον
δούκα ντ’ “Αγκουλέμ έκρατού-
σε στα χέρια του, ούτε τη Βιο-
λέττα.

“Αλλόφρων, έτρεξε προς τη
θύρα, φωνάζοντας:

—Μπελφεγκόρ!

“Η Γιζέλλα δεν έκίνηθηκε ά-
πό τη θέσι της.

“Ο Κονταίνι άνοιξε με όρμη
την πόρτα και έβρυχήθη:

—“Εμπρός!

“Αλλά ή τελευταία συλλαβή
της λέξεως αυτής έπάγωσε μέ-
σα στο στόμα του.

“Εγινε με μιας κατακίτρινος
και τά μάτια του είχαν πετα-
χθή διάπλατα, σαν να άντίκρυ-
ζε φάντασμα.

Στό άνοιγμα της πόρτας, εί-
χαν προβάλει δύο γυναίκες.

“Η μία ήτανε ή Έλεονώρα
Γκαλιγκάι, μαροκίνα ντ’ “Αγκρ,
σύζυγος του Κονταίνιο Κονταίνι.

“Η άλλη ήτανε ή Μαρία των
Μεδίκων, μητέρα του βασιλέ-
ως, ή έρωμένη του Κονταίνι!

“Η Μαρία των Μεδίκων, ή
μητέρα του Λουδοβίκου 13ου,
πού ή Έλεονώρα Γκαλιγκάι εί-
χε τόσο οικειότητα μαζί της,
ώστε, την άποκαλούσε άπλάως
Μαρία, είχε ύπερβή τά σαράν-
τα.

“Ηταν γυναίκα έξαιρετικής
καλλονής. πού μόλις ή ηλικία
είχε άρχισει να έλαττώνη τά
βέλγηρά της.

Τό σώμα της είχε άλλοτε
την άρμονία των γραμμών των
άργαίων άγαλμάτων και τό
πρόσωπό της την ψυχρή κάπως
καλλονή του Φλωρεντινού τύ-
που.

Και τά δύο όμως έμοιαζαν
σαν εξιδανικευμένα και έδιναν
την έντύπωσι της Μεγαλειότη-
τος.

“Η Μαρία των Μεδίκων έλά-
τρενε τις ώραιές τέχνες.

“Ο “Ιακώβος ντ’ Μπρόξ έ-
κτίε προς χάριν της τό ανά-
κτορο του Λουξεμβούργου και
συχνά κατέφευγε στά φώτα της
γιατί ή Βασίλισσα είχε μια
έμφυτη άντιληψι της ωραιότη-
τος.

“Είμαι ή Μαρκησία ντ’
“Αγκρ, ή σύζυγος του Κονταί-
νιο Κονταίνι, άπάντησε ψυχρά ή
Έλεονώρα.

“Ηταν σαν να έλεγε:

Χαρακτήρ των άκρων πάν-

τοτε και έξαιρετικά φιλήδονος,
αγάπησε σε ήλικία σαράντα έ-
τών τον Κονταίνι μ’ ένα τρελ-
λό και παράφορο άίσθημα.

“Η Έλεονώρα Γκαλιγκάι,
όρθη κοντά στην πόρτα, κατέ-
τρωγε με τό βλέμμα της τη
Γιζέλλα.

Και τό μαύρο και άστραπη-
βόλο έκείνο βλέμμα της, έμοιά-
ζε με θανατική καταδίκη.

“Η Έλεονώρα έκύτταζε τη
Γιζέλλα και ή Μαρία των Μεδί-
κων τον Κονταίνι.

“Ο στρατάρχης είχε άνεπτυ-
γμένη σε ύπερτατο βαθμό την
ευστροφία των αούλων.

“Εκαμε λοιπόν μια βαθειά
υπόκλισι εμπρός στην Βασίλισ-
σα και είπε:

—Πώς; “Η ύμετέρα Μεγα-
λειότης έδώ;

—Μήπως είναι ή πρώτη φορά
πού έρχομαι; είπε ή Μαρία των
Μεδίκων, χωρίς να δώσει καμ-
μιά προσοχή στην παρουσία
της Έλεονώρας.

“Αλλ’ ήμπορούσε να φωνάξη
όσο ήθελε.

Δεν ύπήρχε κανείς φόβος να
την άκούση ή σύζυγος του Κον-
ταίνι.

“Η Έλεονώρα, σαν να ήτα-
νε μαγνητισμένη, έπρόχωρουσε
αργά προς τη λιποθυμισμένη
Γιζέλλα και, όταν ήλθε κοντά
της, άρχισε να την περιποιήται
για να την κάμη να συνέλθη.

—Είπε ώραία... τόσο ώραία
...έμψύρισε. Και έγώ τόσο ά-
σχημη!... Πολύ άσχημη... Οι
θεολόγοι μιλάνε για ψυχή, ή
ποιητά για καρδιά και οι φι-
λόσοφοι για πνεύμα λένε ότι
ή ωραιότης έγκειται στο πνεύ-
μα, στην ψυχή και στην καρ-
διά. “Ολα αυτά είναι ψέματα...
Δεν έχω τάχα καρδιά πού φλο-
γίζεται από τον έρωτα, ψυχή
μεγάλη και πνεύμα δυνατό;...
Και όμως είμαι άσχημη, είμαι
τέρας... Αυτή είναι ώραία και ό
Κονταίνι την άγαπάει για την
καλλονή της. “Εγώ όμως μισώ
την καλλονή της!... Θέλω δικό
μου τον έρωτα του Κονταίνι!...
“Ο! Δυστυχία σ’ εκείνην πού
θά θελήση να μου τον διαφιλο-
νεύκηση! Θά πεθάνη, όπως πέ-
θανε ή δεσποινίς ντ’ Πόνς, ό-
πως πέθανε ή κυρία ντ’ Ζιβε-
ρουά, όπως πέθανε ή μικρή έ-
κείνη άσπη της συνοικίας του
“Αγιου Μαρτινου, όπως πέθα-
ναν όλες όσες θελήσαν να δοκι-
μάσουν τό φίλημα του Κονταί-
νι. Τό φίλημα αυτό δίνει τον
θάνατο!

“Εκείνη τη στιγμή, ή Γιζέ-
λλα άδοχίσε να επανέρχεται στις
αισθήσεις της και σε λίγο ά-
νοιξε τά μάτια της.

“Η Έλεονώρα είχε σπρηίξει
τό βλέμμα της μέσα στά μά-
τια της νέας.

—“Ησυδάτε, δεσποινίς, εί-
πε, ούτε ό πατέρας σας συνε-
λήθη, ούτε ή μητέρα σας είναι
έδώ. “Ο στρατάρχης σας είπε
ψέματα.

“Μ’ ένα πήδημα, ή Γιζέλλα
ετινάχθηκε όρθια και με έκφρα-
σι ευγνωμοσύνης στά μάτια
άρχισε να καταφιλή τά χέρια
της Έλεονώρας.

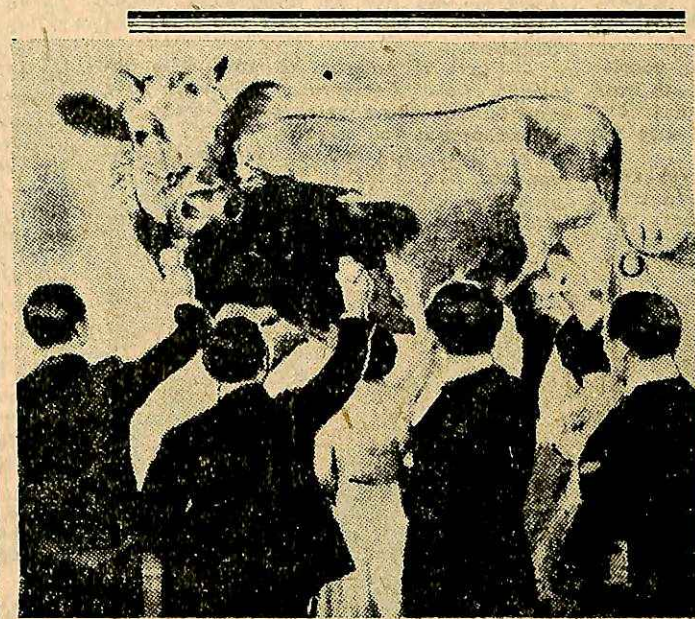
—Τό όνομά σας, κυρία, εί-
πε. Πέστε μου τό όνομά σας,
για να τό επαναλαμβάνω κάθε
μέρα, όταν κάνω την προσευ-
χή μου.

—Είμαι ή Μαρκησία ντ’
“Αγκρ, ή σύζυγος του Κονταί-
νιο Κονταίνι, άπάντησε ψυχρά ή
Έλεονώρα.

“Ηταν σαν να έλεγε:

“Η Μις “Ελσι

ΔΕΧΕΤΑΙ...

Πρίν από μερικές εβδομάδες νών.

πολλά μέλη της άριστοκρα-
τίας της Νέας “Υόρκης, έλαβαν
ξαφνικά, μια πόλη περίεργη
πρόσκληση πού έλεγε:

“Προσκαλείσθε εις την δεξι-
ωσιν πού δίδεται από την μις
“Ελσι εις τό ξενοδοχείον «Ρίτζ»
τό άπόγευμα της προσεχούς
Τετάρτης».

“Εκείνοι πού έλαβαν αυτήν
την πρόσκλησι εις μάτην άνε-
ζήτησαν μέσα στις άναμνήσεις
τους ποία ήταν αυτή ή μις “Ελ-
σι. Καμμία νέα στάρ, καμμία
αοιδός, καμμία πρωταθλήτρια
τού τένις, ή τέλος καμμία πρέ-
σβειρα;

“Αλλ’ ή μις “Ελσι δεν ήταν
τίποτε από όλα αυτά.

“Ηταν άπλουστάτα μια... ά-
γελάδα!

“Αλλά μια άγελάδα έντελώς
εξεχωριστή, πού άποτελεί σήμε-
ρα τό είδωλο των “Αμερικα-
νών.

“Ελσι ή μις “Ελσι ή μις “Ελ-
σι, άν θέλετε, έπήρε τό πρώτο
δραβείο στην έκθεσι της Νέας
“Υόρκης, ως ή καλύτερη άγελά-
δα των “Ηνωμένων Πολιτειών,
με την προσθήκη ότι παράγει
τό περισσότερο, τό νοστιμώτε-
ρο, τό θρεπτικώτερο και τό πιο
περιεκτικώτερο σε διαμίνες
γάλα.

“Ετσι κανείς δεν όρθηκε τί-
ποτε τό παράξενο σ’ αυτήν την
πρόσκλησι, πού προερχόταν ά-
πό μιά άγελάδα.

“Η δεξιόσις, άλλωστε, ύπήρ-
ξε άριστευρηματική, τόσο εις
την όργάνωσιν, όσο και στη διε-
ξαγωγή της.

Στην είσοδο του ξενοδοχείου
έστεκαν δύο γκέρλς, πού έκάρ-
φοναν σ’ όλους τους προσκε-
κλημένους, ένα κίτρινο τριαντά-
φυλλο—είνε τό χρώμα της προ-
τιμήσεως της “Ελσι— με τά...

—Μου όφείλετε κάτι πολυτι-
μότερο άπ’ τη ζωή. “Ως άν-
τάλλαγμα σας ζητώ μόνο να
μου έπιτύχετε μια συνάντησι
με τον δούκα ντ’ “Αγκουλέμ,
μόλις άπελευθερωθήτε. Μου τό
υπόσχεσθε;

—Σας τό όρκίζομαι, κυρία,
άπάντησε ή Γιζέλλα.

“Ο Κονταίνι, μόλις την είδε
να περπατά από εμπρός του,
την έξαίρετησε με μια έλαφρή
υπόκλισι και θέλησε κάτι να
πη.

“Αλλ’ ή Γιζέλλα του έβριξε
ένα άστραπτερό βλέμμα.

—“Ορκίσθηκα, είπε, στη μη-
τέρα μου, πού σείς της κατα-
στώσατε τη ζωή, να σας σκο-
τώσω. Και θά τό κάμω είτε έ-
γώ μόνη μου, είτε χρησιμοποι-
ώντας τον άνθρωπο πού αγα-
πάω και πού σε λίγο θά φέρω
τό όνομά του!

“Η “Ελεονώρα όμως την έ-
κράτη

Η τραγική

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Ο Ντανιέλ εινε εικοσιοχτώ χρονώ Τίμιος, έξυπνος, όμορφο και πλούσιο παιδί. Επί πλέον, σέ λατρεύει. Γιατί δέν τόν παντρεύσαι; Είμαι δεδαία πώς θά σέ κάμη εύτυχισμένη.

Τήν ερώτησι αὐτή τήν ἔκανε γιά ἕκα τοστή ἰσως φορά ἡ θεία Ὠμπέρ στήν Ὀντέτ, ἡ ὁποία ἔχοντας συνείδησι τῆς μεγάλης τῆς προίκας καί τῆς ὁμορφίης τῆς, πήρε πόζα μπροστά στόν καθρέφτη

καί ἀπήντησε μέ πείσμα καί περιφρόνησι:

—Ο Ντανιέλ σου δέ μου λέει ἀπολύτως τίποτε!

Ἡ κυρία Ὠμπέρ βασέθηκε πιά νά ρωτάη καί νά υπερασπίζεται τήν ὑπόθεσι τοῦ νεαροῦ τῆς φίλου, σηκώθηκε, ἐφίλησε ψυχρά τήν ἀνηψιά τῆς κι' ἐβγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Κι' ἔκαμε δεκαπέντε μέρες νά ξανάρθῃ.

Ἡ Ὀντέτ ἐπέμενε στήν ἀρνησί τῆς ἀπὸ πνεῦμα ἀντιλογίας. Ἐπειτα ἡ θεία ἐπαινοῦσε πολύ τὸν Ντανιέλ καὶ αὐτὸ τήν ἐνώχλουσε:

—Ἐχουν τὸ ὕφος σὰν νά πιστεύουν— ἔλεγε μέσα τῆς πειραγμένη στόν ἐγωισμό τῆς—ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς εἶνε μιά ἀνέλπιστη τύχη γιά μένα. Θά τοὺς ἀποδείξω τὸ ἐναντίον.

Ὡστόσο, δέν τὴν δυσχερατοῦσε ν' ἀκούῃ νά μιλοῦν γιά γάμο. Οἱ παρακλήσεις, ἡ ἐπιμονή, τὴν ἐκολάκευαν καί τὴν δισέκοβαζαν. Ἡ σιωπὴ ἄρχισε νά τὴν στενοχωρῇ λίγο, ὅταν ἑφάνικα, μιά μέρα, ἡ κ. Ὠμπέρ ξαναπαρουσιάστηκε. Τὴν φορά αὐτὴ δέν ἐκύτταζε οὔτε νά κολακεύσῃ, οὔτε νά διασεκέδασῃ τὴν ἀνηψιά τῆς. Μὲ ὕφος λυπημένο καὶ ἀρκετὰ ἀπότομο, εἶπε:

—Ο Ντανιέλ ἀρχίζει νά ξαναελπίξῃ. Φαντάζεται ὅτι ἡ ἐπιμονή του σέ συνεκί-

νησε καί δὲν κόντευεις νά τὸν ἀγαπήσῃς.

—Ὦ!, ἔκαμε ἡ Ὀντέτ καὶ ἀνατινάχθηκε. Θά τὸν ἐβγαλῶς ἀπ' τὴν πλάνη, ἐλπίζω...

Ἡ κυρία Ὠμπέρ ἔσκυψε τὸ κεφάλι καί μούρμουρισε:

—Ὅχι, τὸν ἄφησα μ' αὐτὴ τὴν ἐντύπωση.

—Δέν τὸ θέλω αὐτό!, εἶπε χτυπώντας μέ πείσμα τὸ πόδι τῆς ἡ Ὀντέτ. Πρέπει νά ξέρῃ ὅτι δέν τὸν ἐνθαρρύνω διόλου στίς βλῆψεις του. Γιατί δέν τοῦ εἶπες τὴν ἀλήθεια;

—Γιατί τὸ καῦμένο τὸ παιδί εἶνε ἄρρωστο, πολύ ἀρρωστο... καί ἡ ἀρνησί σου θά τὸν ἔκανε χειρότερα! Ὅταν γίνῃ καλύτερα τοῦ τὸ λέω.

Ἡ Ὀντέτ δέν ἐφάνα μέχρι σκληρότητος καί δέν ἐπέμενε. Ἡ θεία τῆς εὐχαριστήθηκε ἀπ' αὐτὴ τὴν σιωπηλὴ ἐγκρίσι καὶ τὸ φιλί πού τῆς ἔδωσε στὸ μέτωπο πρὸ τοῦ φύγῃ, ἦταν πῶς παρατεταμένο καί πῶς τρυφερό.

κεντρώνοντας ὅλες τῖς τελευταῖες δυνάμεις του. Ἐπειτα χωρὶς νά μπορῇ νά μιλήσῃ ἀπὸ τὴν ἀγωνία, εσφίξε τα δαχτυλά τῆς Ὀντέτ, τὰ ἔφερε στα χεῖλη του καί τὰ ἐγέμισε φιλία.

Ἡ Ὀντέτ συγκινήθηκε τόσο πολύ, πού δέν ἐσκεφθῆκε νά τραῖξῃ τὸ χερί τῆς ἀπὸ τὸ χερί τοῦ Ντανιέλ. Ἐκεῖνος, ἀν καί ξανάπεσε στὰ μαξιλάρια του πολύ ἐξηληγμένος, κατῶρθωσε ὥστόσο νά διαλεχθῇ τὸ δαχτυλίδι του καί νά προσπαθῇ νά τὸ περάσῃ στὸ δάχτυλο τῆς Ὀντέτ. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ Ὀντέτ ὠπιοσθοχώρησε τρομαγμένη. Ἀλλὰ μπροστὰ στὸ ἐκφραστικό, τὸ θερμὸ καί παρακλητικό βλέμμα τοῦ Ντανιέλ, χωρὶς νά μπορῇ πιά ν' ἀντισταθῇ, ἄφησε τὸ ζεστὸ δαχτυλίδι νά γλιστρήσῃ στὸ δάχτυλό τῆς.

—Ἀρραβωνιαστικιά μου... γυναῖκα μου!, ἐμυρμούρισε ὁ νέος ἀφήνοντας ἐναν ἀδύνατο ἀναστεναγμό.

Ἡ Ὀντέτ, σιωπηλὴ, ἐνοιῶθε τὰ μάτια τῆς νά βουρκώνουν.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ κ. Ὠμπέρ, ἀγκαλιάζοντας τὴν ἀνηψιά τῆς, τὴν παρέσυρε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο.

—Ἐκαμῶς ἔναν ἄνθρωπο εύτυχισμένο. Ἐπρόσεξες πὼς φωτίσθηκε τὸ πρόσωπό του, πὼς ἄλλαξε ἀπ' τὴν εύτυχία;

—Ναί, ἐπρόσεξα, ἦταν ἀληθινὰ ὡραῖος... ἐξαιρετικὰ ὡραῖος!

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἡ κυρία Ὠμπέρ ἐμπήκε στὸ σαλόνι, ἡ Ὀντέτ, τρομερὰ ἀνησυχῇ, ἐπερίμενε καθισμένη στόν καναπέ. Σηκώθηκε ἀπότομα:

—Λοιπόν;

—Τελείωσε!

Ἡ Ὀντέτ ξανάπεσε στὰ μαξιλάρια τοῦ καναπέ καί ἔξωπασε σ' ἕνα ἄγριο κλάμα.

—Δέν πιστεύω νά μετανοήνῃς γιά τὴν καλὴ σου πράξι;

—Ἀντιθέτως, μούρμούρισε ἡ Ὀντέτ, εἰμαι εύτυχισμένη πού μόρεσα νά δώσω στόν καῦμένο τὸν Ντανιέλ αὐτὴ τὴ τελευταία χαρὰ. Ὅλη τὴ νύχτα καί ὅλο τὸ πρωὶ δέν μόρεσα νά τὸν δαλάω ἀπ' τὸ μυαλό μου. Τὸν βλέπω. Τὸν ἀκούω. Ποτέ μου δέν τὸν φανταζόμουν τόσο ὡραῖο, τόσο τρυφερό, μέ τόσο πάθος! Ὦ, τὸ βλέμμα του, τὰ φιλιά του, τὰ λόγια του, τί ἀποκαλύψις! Ἐνοιῶσα τὴν εύτυχία νά περνᾷ ἀπὸ κοντὰ μου, νά μ' ἀγγίζῃ... κι' ἔπειτα νά πετᾷ! Κανεὶς ποτέ δέν θά μ' ἀγαπήσῃ σὰν κι' αὐτόν.

Ἐπειτα, ὑψώνοντας τὴ φωνή τῆς, ἐφώναξε ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς λυγμούς τῆς:

—Μέ εἶπε ἀρραβωνιαστικιά του, γυναῖκα του! Θὰ φορᾷ πάντα τὸ δαχτυλίδι του... θά τοῦ μέινω πιστή, δέν θ' ἀγαπήσω ἄλλον ἀπ' αὐτόν...

Στὰ τελευταῖα τῆς λόγια, ἡ πόρτα ἀνοίξε καί ὁ Ντανιέλ— πού ἦταν κρυμμένος στόν ἀντιθάλαμο— ἐμπήκε κι' ἔτρεξε κοντὰ τῇ.

Ὁ Ντανιέλ ὅμως αὐτός, μέ τὰ μάγουλα φρέσκα καὶ τὸ μάτι ζωηρό, ἔχαιρε ἄκρας ὕψους!

—Μὴ μοῦ θυμώσης, Ὀντέτ, πού κατέφυγα σ' αὐτὸ τὸ μέσον γιά νά κάμω ν' ἀνοίξῃ ἡ καρδούλα σου στόν ἔρωτα!

—Ὁμολόγησε πὼς ἐπαίξαμε θαυμάσια τὸ ρόλο μας, διέκοψε θριαμβευτικὰ ἡ κυρία Ὠμπέρ.

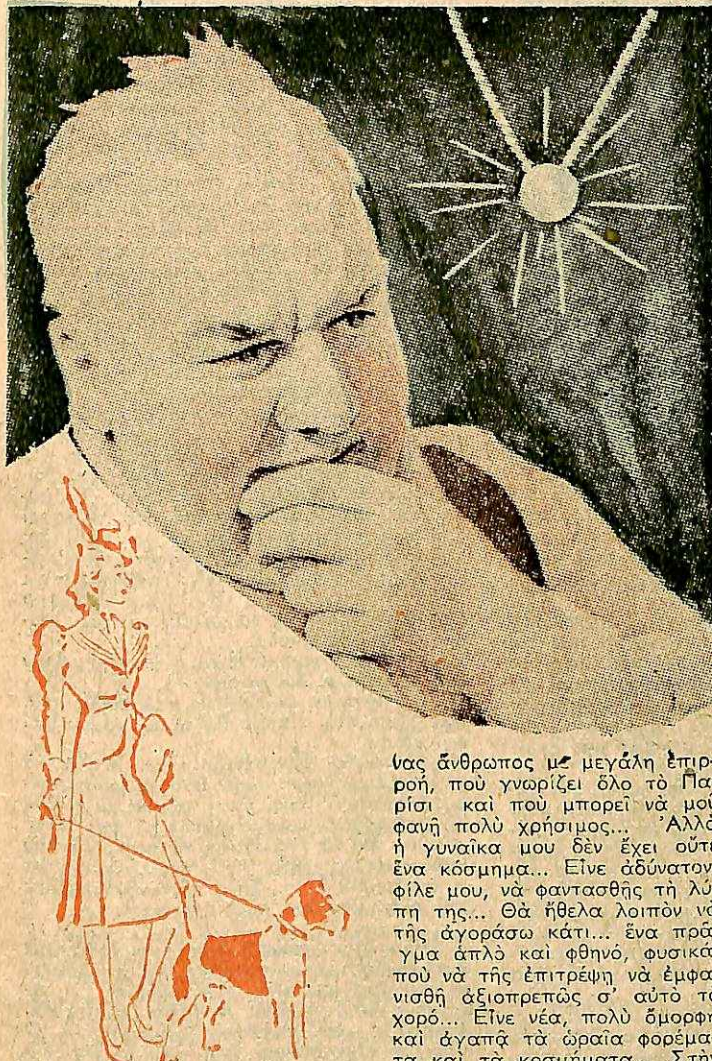
Ὁ σαρκασμός αὐτὸς ἐρριψοκινδύνευσε νά καταστρέψῃ τὸ πᾶν. Ἡ Ὀντέτ ἐκοκκίνισε ἀπ' τὸ θυμὸ τῆς. Ὡστόσο, ἡ ἰδέα πὼς μόρεσε νά ξαναχάσῃ τὴν εύτυχία τῆς προτοῦ τὴν δοκιμάσῃ, τὴν ἀφώπλισε. Ὁ Ντανιέλ ξανάγινε ὡχρὸς, τὰ μάτια του ἐκλείσαν ἀπ' τὴν ἀγωνία καί ἡ Ὀντέτ ἐνόμισε πὼς τὸν ξαναδύλεπε στὸ βάθος τοῦ μεγάλου δωματίου, μέσα στὸ μισοσκόταδο πού τὸ ἐφώτιζε τὸ ἀμυδρὸ φῶς ἐνὸς καντηλίου. Ὁ Ντανιέλ ἦταν ἐξαπλωμένος, ὡχρὸς, ἀκίνητος, σὰν ἀποκοιμισμένος, μέ τὸ κεφάλι χαμένο στὰ παχέια μαξιλάρια.

Ὦ, πόσο εἶχε ἀλλάξῃ ὁ δυστυχής!

Στόν ἐλαφρὸ θόρυβο πού ἔκαμαν, ἀνοίξε τὰ μάτια του. Καί ἔξαφνα, ἀναγνα-

ρίζοντας τὴν Ὀντέτ, ἀνασηκώθηκε, συγ-

ΤΟ ΚΛΕΜΜΕΝΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

—Ναί, ἀγαπητὴ μου, ἔκλεψα μιά φορά στὴ ζωὴ μου... Μιά φορά μόνο... Ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἔκλεψα...

Ἐκύτταξε μέ ἐκπληξι τὸν Μαρτίνι, τὸν περίφημο κοσμηματοπώλῃ τῆς Λεωφόρου τὸν Ἡλυσίαν Πεδίων, πού ἡ ὑπόληψις μου γι' αὐτὸν ἦταν πάντοτε πολὺ μεγάλη.

—Αὐτὸ δέν συνέβη σήμερὰ, ἐξακολούθησε. Ἡ ἱστορία πού θά σοῦ ἀφηγηθῶ εἶνε πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια...

«Ἐνὰς ἀπὸ τοὺς συμμαθητάς μου στὸ κολλέγιο, ὁ Λουσιέν Σαρμπουά, πού εἶχε γίνῃ καθηγητὴς σ' ἕνα Παρισινὸ Λύκειο, ἦλθε νά μέ ῥῥῥ ἕνα πρωί.

«Ὁ Λουσιέν ἦταν ἕνας θαυμασὸς ἄνθρωπος, ἀλλ' ἔρρουσε πάντα ἀποτραβηγμένος ἀπὸ τὴν ζωὴ, ἰσως γιά λόγους ἰδιοσυγκρασίας, ἰσως καί γιὰ τὰ οἰκονομικά του δέν τοῦ ἐπέτρεπαν νά κάμῃ διαφορετικά.

«Ὁ Σαρμπουά μου εἶπε:

—Ἀγαπητὴ μου φίλε, ἔρχομαι νά σοῦ ζητήσω μιά μικρὴ ἐξυπηρέτησι. Ἐχῶ ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα κόσμημα καί ἐσκεφθῆκα ὅτι σὸ καταστάμημά σου θά μπορούσε νά βρῶ ἐκεῖνο πού ζητῶ... ὑπὸ ὅρους κάπως εὐνοϊκούς... Ἐχομε προσκληθῇ ἐγὼ καί ἡ γυναῖκά μου στὸ σπίτι τοῦ Φορέ... ἔξερεις... τοῦ μεγάλου διομηχάνου... Εἶνε ἕ-

νας ἄνθρωπος μέ μεγάλη ἐπιρροή, πού γνωρίζει ὅλο τὸ Παρίσι καί πού μπορεῖ νά μοῦ φανῇ πολὺ χρήσιμος... Ἀλλὰ ἡ γυναῖκά μου δέν ἔχει οὔτε ἕνα κόσμημα... Εἶνε ἀδύνατον, φίλε μου, νά φαντασθῇς τὴ λύσιν τῆς... Ὡς ἔβλεπα λοιπὸν νά τῆς ἀγοράσω κάτι... ἕνα πράγμα ἀπλὸ καί φθινό, φυσικὰ, πού νά τῆς ἐπιτρέψῃ νά ἐμφανισθῇ ἀξιοπρεπῶς σ' αὐτὸ τὸ χορὸ... Εἶνε νέα, πολὺ ὁμορφὴ καί ἀγαπᾷ τὰ ὡραῖα φορέματα καί τὰ κοσμήματα... Στὴν ἡλικία τῆς, εἶνε δέβια φυσικὰ.

Ἀπεφάσισα γι' αὐτὸ νά υποβληθῶ σὲ πρόσθετη δαπάνη... Νά, ἔξαφνα, αὐτὸ τὸ παντάτιφ... Πόσο ἔχει;

«Ὁ φίλος μου εἶχε δεῖξει ἕνα κόσμημα πολὺ ἀκριβὸς. Ὅταν ἀκούσε τὴν τιμὴν του, ἔχαμογέλασε μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο. Τὸν ἐρώτησα τότε τί πῶς σὸν μπορούσε νά διαβῇ. Μοῦ ἀπάντησε: ὡς πεντακόσια φράγκα τὸ πολὺ.

«Μέ αὐτὴ τὴν τιμὴν, τὸν συνεβούλευσα, δέν μπορεῖς νά βρῇς τίποτε σχεδόν. Σοῦ συμβιστὼ νά προτιμήσῃς μιά ἀπομίμησι. Οἱ ἀπομιμήσεις πού κατασκευάζομε σήμερὰ εἶνε περίφημες καί τίποτε δέν τῆς κάνει νά ξεχωρίζουν ἀπὸ ἕνα γνήσιο κόσμημα.

«Τοῦ ἔδειξα συγχρόνως ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο μαργαριτάρι— ὄχι γνήσιο, δέβια— πού ἔκρεμόταν στὸ ἄκρο μιάς χρυσῆς αλυσίδας. Ἡ τιμὴν τῆς ἦταν μόνο τριακόσια φράγκα.

«Ὁ φίλος μου τὸν ἐπῆρε κι' ἐφυγε εύχαριστήμενος.

«Λίγες μέρες ἀργότερα, ὁ Σαρμπουά ξαναῆλθε στὸ καταστάμημά του καί, γιά νά μοῦ ἐκφράσῃ τὴν εύγνωμοσύνην του ἐπεὶδὴ τὸν εἶχα δαλάει ἀπὸ μιά δύσκολη περίστασι, μέ προσέκαλεσε νά φάμε σπῆτι.

«Ἐνόμισα ὅτι εἶχα κάμει λάθος στὴ διεύθυνσι, ὅταν εἶδα τὸ σπῆτι τοῦ φίλου μου καί

πῶς πολὺ τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιπλοσί του. Ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα ἦσαν πολὺ κομψὰ καί κάπως ἀσυνήθιστα γιά ἕναν ἀπλὸ καθηγητὴν λυκείου. Καί ὁμως δέν εἶχα κάμει λάθος.

«Ὁ Σαρμπουά μέ παρουσίασε στὴ γυναῖκά του. Ἦταν μιά νέα, πολὺ ὁμορφὴ, κομψὴ καί ντυμένη μέ πολὺ γούστο καί ἐξαιρετικὴ—εἶνε ἡ λέξις πού πρέπει νά μεταχειρισθῶ— πολυτέλεια.

«Τὸ γεῦμα ὑπῆρξε ἐξαιρετικὸ καί τὰ κρασιά σπάνια καί ἐκλεκτά.

«Συνεχάρην τὸν Σαρμπουά γιά τὸ ὥραιο σπῆτι τοῦ καί τὰ θαυμάσια ἐπιπλά πού τὸ ἐστόλιζαν.

«Ὅλα αὐτὰ, φίλε μου, μοῦ εἶπε, τὰ χρωστῶ στὴ γυναῖκά μου. Κυνηγᾷ τις εύκαιρίες καί κατορθώνει πάντοτε νά παίρνῃ τὰ καλύτερα πράγματα στὴν πῶς φθινὴν τιμὴ. Χωρὶς τὴν Ἀλῖς...

«Παρέλειπα νά σὰς πῶ, ὅτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὑπῆρχε στὸ τραπέζι καί ἕνας τέταρτος προσκεκλημένος. Ἦταν ἕνας νέος κομψὸς καί ἀξιοπρεπής, κάποιος διομηχανός, νομίζω, πού μοῦ τὸν παρουσίασαν ὡς φίλον τοῦ σπιτιοῦ.

«ἔξερεις πολὺ καλὰ τὴν παρισινὴν ζωὴ, γιά νά καταλάβῃς ποιες ἰδέες ἐπέρασαν ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ μυαλό μου...

«Ἐπὶ ἀρκετὸ καιρὸ, εἶχα παῦσαι νά βλέπω τοὺς Σαρμπουά.

«Ἐνα βράδυ, τέλος, εἶδα τὸν Λουσιέν νά ἐρχεται στὸ καταστάμημά μου. Ἦταν πολὺ λυπημένος καί μοῦ ἐφάνηκε ὅτι εἶχε γερᾶσει κατὰ δέκα τοὺλάχιστον χρόνια.

«Ἡ γυναῖκά μου εἶνε πολὺ ἄρρωστη, μοῦ εἶπε. Διπλὴ περιπνευμονία... Εἶνε τρομερὸ. Ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὸ καταστάμημά σου καί ἐνοιῶσα τὴν ἀνάγκη νά ἔλθω νά σοῦ ἐμπιστευθῶ τὸν πόνο μου...

«Ἐφυγε ἔπειτα μέ σκυμμένο τὸ κεφάλι.

«Μιά ἐβδομάδα ἀργότερα, ἔλαβα ἕνα πένθιμο ἀγγελτήριο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔμαθα τὸν θάνατο τῆς κυρίας Σαρμπουά.

«Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ καιρὸ, ξαναεἶδα τὸν Λουσιέν, ἦταν πραγματικὰ ἀξιολύπητος. Ἐμοιάζε σὰν ἄνθρωπος, γιά τὸν ὁποῖον ἡ ζωὴ δέν εἶχε πιά καμμία ἀξία... Καί συγχρόνως ἦταν κακοντυμένος καί τὰ ἀσπρόρρουχα του ὄχι πολὺ καθαρά... Συνεπέρανα αἰετῶς ὅτι ἡ σύζυγός του τὰ καταφέρνην πολὺ καλὰ, ὅταν ἐζούσε...

«Καί, πραγματικὰ, μοῦ ἀμολόγησε σὲ λίγο ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν λύπη του, εἶχε βρεθῇ ξαφνικὰ σὲ πολὺ μεγάλη οἰκονομικὴ στενοχώρια.

«Τὴν ὥραια πού τὰ ἔκαταφέρνε ἡ Ἀλῖς! ἐμολόγησε, κουνώντας βλιθερὰ τὸ κεφάλι.

«Ἐπειτα ἐβγαλε ἕνα παντάτιφ ἀπὸ τὴν τσέπη του.

—Δέν θά μπορούσες, μοῦ εἶπε, νά τὸ πάρῃς πίσω;... Τὴν νά τὰ κάμω τώρα;... Σὲ δεβαίω ὅτι καί ἕνα χαρτονόμισμα τὸν ἐκατὸ φράγκων θά μοῦ ἦταν πολὺ χρήσιμο αὐτὴ τὴ στιγμὴ.

«Ἐπῆρα τὸ παντάτιφ καί τοῦ ἔδωκα τὰ ἐκατὸ φράγκα.

«Ἀλλὰ, καθὼς ἐπῆγαινα νά τὸ δάλω στὴν προθήκη τῶν ἀπομιμήσεων, ἐξεπλάγην γιά τὸ βάρος καί τὴν λαμπρότητά του. Μιά πρόχειρη ἐξέταση ἐπεβεβαίωσε τῖς ὑπόνοιές μου. Τὸ μαργαριτάρι αὐτὸ ἦταν ἀληθινὸ.

«Ἐσῆκωσα τὰ μάτια μου πρὸς τὸ μέρος τοῦ φίλου μου. Ὁ Λουσιέν εἶνε κατακόκκινος καί μοῦ εἶπε:

—Θὰ ἔχῃ, δέβια, καταστραφῇ ἀπὸ τὸν καιρὸ... Θέλεις μήπως νά σοῦ ἐπιστρέψω τὰ χρήματα;

«Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, εὐρέθηκα σὲ μιά ἀπερίγραπτη ἀγωνία. Αὐτὸ τὸ μαργαριτάρι ἐστοίχιζε τοὺλάχιστον εἴκοσι χιλιάδες φράγκα.

«Τί ἐπρεπε νά κάμω;

«Ἄν τοῦ τὸ ἔλεγα, θὰ κατέστρεφε μέ τὸν πῶς θάνατον τὸν ὅλον τῆς ἀναμνήσεις πού εἶχε ἀπὸ τὴ σύζυγό του. Εἶχα ἀραγε τὸ δικαίωμα νά τοῦ ἀποκαλύψω τὴν ἀλήθεια, ξεσχίζοντάς του τὴν καρδιά; Ἐπρεπε νά τὸν κάμω νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, γιά τὴν ὁποία μὴ λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

«Δέν μπορούσα νά βραδύνω περισσότερο. Ἐπρεπε νά δώσω μιά ἀπάντησι, γιὰ τὴν ὁποία λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

«Ἐπρεπε νά τὸν κάμω νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, γιά τὴν ὁποία μὴ λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

«Ἐπρεπε νά τὸν κάμω νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, γιά τὴν ὁποία μὴ λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

«Ἐπρεπε νά τὸν κάμω νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, γιά τὴν ὁποία μὴ λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

«Ἐπρεπε νά τὸν κάμω νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, γιά τὴν ὁποία μὴ λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

«Ἐπρεπε νά τὸν κάμω νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, γιά τὴν ὁποία μὴ λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

«Ἐπρεπε νά τὸν κάμω νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, γιά τὴν ὁποία μὴ λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

«Ἐπρεπε νά τὸν κάμω νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, γιά τὴν ὁποία μὴ λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

«Ἐπρεπε νά τὸν κάμω νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, γιά τὴν ὁποία μὴ λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

«Ἐπρεπε νά τὸν κάμω νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, γιά τὴν ὁποία μὴ λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

«Ἐπρεπε νά τὸν κάμω νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, γιά τὴν ὁποία μὴ λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

«Ἐπρεπε νά τὸν κάμω νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, γιά τὴν ὁποία μὴ λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

«Ἐπρεπε νά τὸν κάμω νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, γιά τὴν ὁποία μὴ λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

«Ἐπρεπε νά τὸν κάμω νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, γιά τὴν ὁποία μὴ λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

«Ἐπρεπε νά τὸν κάμω νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, γιά τὴν ὁποία μὴ λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

«Ἐπρεπε νά τὸν κάμω νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, γιά τὴν ὁποία μὴ λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

«Ἐπρεπε νά τὸν κάμω νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, γιά τὴν ὁποία μὴ λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

«Ἐπρεπε νά τὸν κάμω νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, γιά τὴν ὁποία μὴ λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

«Ἐπρεπε νά τὸν κάμω νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, γιά τὴν ὁποία μὴ λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

«Ἐπρεπε νά τὸν κάμω νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, γιά τὴν ὁποία μὴ λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

«Ἐπρεπε νά τὸν κάμω νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, γιά τὴν ὁποία μὴ λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

«Ἐπρεπε νά τὸν κάμω νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, γιά τὴν ὁποία μὴ λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

«Ἐπρεπε νά τὸν κάμω νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, γιά τὴν ὁποία μὴ λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

«Ἐπρεπε νά τὸν κάμω νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, γιά τὴν ὁποία μὴ λούσε πάντοτε μέ συγκίνησι καί σεβασμό;

10ov

22

»Ο κύριος Φερράρι τότε ξεπρωξε τὸν
Ἰάκωβο μὲ τόση δύναμι, ὥστε ὁ δυστυχι-

καὶ οἱ δύο.
Ὁ μαρκήσιος ντ' Ἀθανκούρ ἐσήκωσε

Ὁ ἐτοιμοθάνατος ἐχαμογέλασε καὶ τὰ
μάτια του ἔλαμψαν γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ
εὐχαρίστησι.

με τὰ ἴδια χεῖλη, ἐκεῖνα που πρὶν λίγα
ὥρες εἶχαν φιλήσει τὸ ψυχρὸ τώρα χέρ
τοῦ ἐραστοῦ της! "Ὁχι, ἦταν ἀδύνατον νὰ

23

Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ τῶν 25 χρόνων

Τρυφερό διηγημάκι

Ἀπὸ καιρὸ τώρα, ἡ Λουσίλ εἶχε τὸ σκοτεινὸ ἐκεῖνο βλέμμα, ποὺ μοιάζει σὰν ν' ἀναζητᾷ τὸ φῶς ἐνὸς φάρου μέσα στὰ πυκνὰ σκοτάδια ἢ ν' ἀκολουθεῖ κάποια πένθιμη συνοδεία, μιὰ λιτανεία πεθαμένων ὠραίων ἀναμνήσεων, ἀπομακρυνόμενα ὁλοένα καὶ περισσότερο ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ ἐκδηλώσει τῆς ζωῆς καὶ παρέρμενε σιωπηλὴ καὶ ἀδρανὴς, μὲ τὰ χεῖλη ὠχρὰ καὶ σφιγμένα, σὰν νὰ ἐκλείναι κάποιον τρομερὸ μυστικόν.

Καί, φορὲς - φορὲς, ἔμοιαζε σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ἕνα λήθαργο, σὰν νὰ ξαναγύριζε ἀπὸ μιὰ μακρινὴ χώρα μυστηρίου, σὰν νὰ ἐδεχόταν ξαφνικὰ ἕνα μυστίγωμα, ὅταν ὁ ἐραστής τῆς τὴν ρωτοῦσε καὶ τῆς ξανάλεγε — μὲ τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴν περίεργη ἐκείνη διαίσθησι, ποὺ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ἀγαποῦν — τὴν ἴδιαν μονότονη φράσει, στὴν ὁποίαν, μιὰ γυναίκα ποὺ ὑποφέρει καὶ ἀγωνιᾷ, ἀπαντᾷ μὲ μερικὲς ἀπελπισμένους κινήσεις, μὲ τὴν θλιβερὴ καὶ κουρασμένη ἐκείνη κινήσει, ποὺ φέρνουν στὸ μυαλὸ τὸ νικημένο στρατιώτη, ποὺ πετάει τὰ ὅπλα του.

Ἡ Λουσίλ ἀπέφευγε τώρα νὰ κιντάρῃ τὸν Ρενέ στὰ μάτια. Δὲν κατ' ὥρηνε πιά νὰ δᾷ λίγο φέμα ἔστω στὸ ἀδύνατο καὶ ὠχρὸ χαμόγελό τῆς. Ὅταν τὴν ἀγγίζε, ὅταν τῆς ἐπαίρνε τὰ χεῖρα μέσα στὰ δικά του, προσπαθώντας νὰ τῆς δώσῃ θάρρος καὶ νὰ ζωτανέψῃ τὴν ἐλπίδα τῆς γιὰ τὸ μέλλον, ἐνοίωθε ἕνα ρίγος σ' ὅλο τῆς τὸ σῶμα καὶ τὰ δάκρυα ἀνέβαιναν στὰ μάτια τῆς.

Καὶ θὰ τὴν ἐνόμιζε κανεὶς σὰν μιὰ

ταξιδιώτισσα, ποὺ πρόκειται νὰ φύγῃ γιὰ τὸ ἀγνωστὸ καὶ ποῦ, τὴ στιγμὴ ποὺ εἶνε ἔτοιμη νὰ μπῇ στὸ τραῖνο, διστάζει, χάνει τὸ θάρρος τῆς, νοιώθει θαρεῖα τὴν καρδιά τῆς καὶ δὲν τολμᾷ νὰ γυρίσῃ πίσω, γιὰ νὰ ἀποχαιρετήσῃ ἐκείνους ποὺ κινοῦν τὰ μαντῆλια, ἐπάνω στὴν πλάτ - φόρμ τοῦ σταθμοῦ.

Ἀλλ' ὁ Ρενέ, σὰν νὰ ἐφοβόταν καὶ ὁ ἴδιος μιὰ τελειωτικὴ ἐξήγησι, σὰν νὰ ἐμάνευσεν πῶς ἡ εὐτυχία τὴν ἐπρόκειτο νὰ σαρωθῇ σὲ λίγο, ἀπέφευγε νὰ ἐξωθήσῃ τὴ φιλί του στὰ ἄκρα καὶ προσποιόταν ὅτι δὲν ἔδωκε τίποτε καὶ ὅτι ἐπίστευε σὲ μιὰ παροδικὴ κρίσι, σὲ ἕνα εἶδος ἀνίας, ποὺ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ περάσῃ.

Δὲν τὸν ἀγαποῦσε λοιπὸν πιά, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια τρυφερότητος καὶ ἀμοιβαίας ἀφοσιώσεως; Ἐσκεπτόταν νὰ τὸν ἀπατήσῃ; Εἶχε ἔλθει τὸ σούρουπο, μέσα στὸ ὁποῖο ἡ ἀγάπη ψυχόρραγε καὶ ἀγωνιᾷ;

Ἡ θλιβερὴ αὐτὴ προσδοκία ἐφείρει τὴς δυνάμεις του. Χωρὶς νὰ ἐλπίζῃ πιά, προσκολλάτο στὰ δῆματα τῆς Λουσίλ, σὰν ἕνα γερασμένο σκυλί, ποὺ νοιώθει ὅτι τὸ ἐξαρθέθηκαν καὶ πῶς θέλουν νὰ ἀπαλλαγούν ἀπ' αὐτό.

Ἐτσι, δὲν ἐκοιμόταν πιά καὶ ἔσπαζε διαρκῶς τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ μαντεύσῃ ποῖα ἦταν ἡ αἰτία τῆς ἀπότομης αὐτῆς μεταβολῆς τῆς φιλίης του.

Τὴς ὥρες αὐτές, ὅπως κάνουν ὅλοι οἱ ἐρασταί, ἐφантаζόταν ὅτι δὲν εἶχε ἀγαπήσει καμμιά ἄλλη γυναίκα ἐκτός ἀπὸ τὴν Λουσίλ. Ἦταν ἡ μοναδική. Καὶ ἐθυμόταν τότε τὴς πρώτες στιγμὲς τῆς ἀγάπης-τους, τὰ πρώτα σκιρτήματα, τὴς πρώτες δειλὲς ἐξομολογήσεις, ποὺ ἔγιναν σὲ λίγο ἕνα φλογερὸ καὶ ὀρμητικὸ πάθος.

Λιγάκι πιὸ μεγαλύτερη ἀπ' αὐτὸν, ἡ Λουσίλ διεσκεδάσε μὲ τὴν ἀπειρία του, μὲ τὴν ἐκρήξει τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του, μὲ τὴν τρελλὴς ζηλοτυπίαν του καὶ τὸν περιέβαλλε μὲ τόση ἀφοσίωσι καὶ τόση λατρεία, ποὺ ἐνοίωθε πιά πῶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ζήσῃ οὔτε μιὰ στιγμὴ χωρὶς αὐτή.

Καὶ τώρα, παρ' ὅλα τὰ χρόνια ποὺ εἶχαν περάσει, τὴν ἔβλεπε ἀκόμη σὰν νὰ ἦταν ἡ νεὰ τὴν εἰκοσι πέντε χρόνων ποὺ εἶχε πρωτογνωρίσει, μὲ τὰ χρυσοξανθά μαλλιά τῆς, μὲ τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια τῆς καὶ τὰ κατακόκκινα χεῖλη τῆς, ποὺ τοῦ ἔδιναν τὸ ὄνειρο μιᾶς αἰωνίας ἀνοιξέως!

✱

Καὶ ὅμως ἡ Λουσίλ δὲν τὸν εἶχε προδώσει. Δὲν ἐσκεπτόταν καθόλου νὰ ξαναπαρῇ τὴν καρδιά τῆς, γιὰ νὰ τὴν δώσῃ σ' ἕναν ἄλλον, ὅπως τόσο συχνὰ γίνεται στὴ ζωὴ. Ἀγαποῦσε τὸν Ρενέ μὲ τὴν ἴδια καὶ ἴσως περισσότερη ἀγάπην ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τὰ χεῖλη τῆς ἐνώθηκαν σ' ἕνα ἡδονικὸ φιλή, γεμάτο ἀπὸ ἐλπίδες καὶ ὑποσχέσεις. Καὶ θὰ ἦταν προθυμὴ νὰ θυσιάσῃ καὶ τὴν ζωὴ τῆς ἀκόμη, γιὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ κι' ἀπὸ τὸν πιὸ μικρὸ πόνο.

Ἀλλ' ἔβλεπε ἐκεῖνο ποὺ ἡ ἀγάπη του ἐμπόδιζε τὸν Ρενέ νὰ ἰδῇ. Τὸ πρόσωπό τῆς δὲν εἶχε πιά τὴν ἴδια λάμψιν ὅπως πρώτα καὶ μικρὴς, ὀλμικρὲς ρυτίδες εἶχαν ἀρχίσει νὰ σχηματίζονται στὴς γωνίες τῶν ματιῶν καὶ γύρω ἀπὸ τὰ χεῖλη. Καὶ ἤξερε πῶς καμμιά δύναμις στὸν κόσμον δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐμπόδισῃ τὴς ρυτίδες αὐτὲς νὰ μεγαλώσουν, πῶς τίποτε πιά δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ βαθμιαίον αὐτὸ μαρasmus.

Ἡ Λουσίλ εἶχε φθάσει στὸ τέρμα τῆς ὁμορφίης τῆς. Ἦταν καιρὸς πιά νὰ ἀποτραβηθῇ, νὰ ἐξαφανισθῇ, νὰ φύγῃ προτοῦ ὁ Ρενέ παρατηρήσῃ αὐτὴ τὴ μεταμόρφωσι — προτοῦ ἔλθῃ ἡ μοιραία καὶ ἀναπόφευκτὴ στιγμὴ, ποὺ θὰ ὑποχωροῦσε ἐναστικτῶς, καθὼς θὰ ἀπλώνει τὰ χεῖρα του, γιὰ νὰ τὴν σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του, προτοῦ ὁ οἶκτος καὶ ἡ συμπονία πρὸς τὴν παλὰ φίλη ποὺ γερνάει μπουὺν μέσα στὴν ψυχὴ του.

Ἦθελε νὰ τοῦ ἀφήσῃ ἀνέπαφον τὴν ἀνόμνησί τῆς, ἤθελε νὰ φύγῃ μέσα σ' ὅλη τὴν ὁμορφίαν καὶ τὰ λάμψι τῆς.

Δὲν θὰ ἐπερίμενε νὰ ἔλθουν οἱ κακὲς δῖρες, ποὺ κάνουν, ξαφνικὰ, δὺδ ἀνθρώπους ποὺ ἀγαπιούνται νὰ εἶνε τόσο δυστυχισμένοι.

Ἦξερε, ὡς τόσο, πῶς ὁ ἀγαπημένος τῆς θὰ ὑπέφερε, πῶς θὰ τὴν καταρίοταν καὶ πῶς ἐπὶ ἡμέρας, ἐπὶ ἑβδομάδες, ἐπὶ μῆνες ἴσως δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συνηθίσῃ τὴν ἐλλείψει τῆς. Ἀλλ' ἡ πληγὴ τοῦ θὰ ἐπουλάνοταν μιὰ μέρα καὶ τότε θὰ ἐκαταλάβαινε πόσο δίκην εἶχε ἡ Λουσίλ καὶ πόσο πολὺ τὸν ἀγαποῦσε.

Ἐτσι, ἕνα βράδυ ποὺ ὁ Ρενέ τὴν ἐπερίμενε, ἡ Λουσίλ δὲν ἦλθε καθόλου, ἀλλὰ τοῦ ἔστειλε μιὰ μεγάλη ἐπιστολή, μέσα στὴν ὁποία τοῦ ἐξηγοῦσε τὴν ἀκλόνητὴ ἀπόφασί τῆς νὰ μὴν τὸν ξαναἰδῇ πιά ποτέ. Θὰ ἔφευγε μακριὰ, πολὺ μακριὰ καὶ γιὰ πάντα.

Ὁ Ρενέ ἐνόμιζε ὅτι θὰ ἐτρελλαινόταν, ὅταν ἐδιάδασε αὐτὴ τὴν ἐπιστολή. Καὶ ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἐφάνηκε ἀδίκως πρὸς τὴν φιλί του, στὴν ὁποία δὲν μποροῦσε νὰ συγχωρήσῃ τὴν πράξι τῆς.

Ἀλλὰ, σιγὰ - σιγὰ, ἡ ἡμέρα ἐπανῆλθε μέσα στὴ ψυχὴ του. Καὶ ἡ σκέψις τοῦ γυρίζει τώρα γεμάτῃ συγκίνησι πρὸς τὴν Λουσίλ — τὴν ἀγαπημένη τὴν εἰκοσι πέντε χρόνων ποὺ ἔβλεπε πάντοτε μπροστά του.

ΡΕΝΕ ΜΑΙΖΕΡΟΥΑ

Νέον ἡράκλειον ἄθλον

ΘΑ ΕΚΤΕΛΕΣΗ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΒΡῆ

1ον.—Ἀνθρωπο ἀληθινὰ εὐτυχισμένο.

2ον.—Ἀνθρωπο—ἕνα καὶ μόνον — ποὺ νὰ ζῇ τὸν ἐαυτὸ του.

3ον.—Ἀνόητον ποὺ νὰ στέργῃ νὰ ὑπακούσῃ.

4ον.—Γυναίκα, ἱκανὴ νὰ φλάξῃ μυστικόν.

5ον.—Δικηγόρον, ποὺ νὰ παραδέχεται ἀναμφισβήτητ καὶ προφανὴ ἀλήθεια.

6ον.—Γυναίκα 29 ἐτῶν καὶ ἑνδεκα μηνῶν ποὺ νὰ λήθῃ ὅτι εἶνε τριάντα ἐτῶν ἢ γυναίκα 40 ἐτῶν ποὺ νὰ μὴ λήθῃ ὅτι εἶνε εἰκοσι πέντε.

7ον.—Γυναίκα τοῦ κόσμου ποὺ νὰ κατ' ὥρηνε νὰ λήθῃ φέματα λιγώτερον ἀπὸ ἑκατὸ φορὲς τὴν ἡμέρα.

8ον.—Νέον, ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ πεποίθησι ὅχι μόνον στὴν κρίσι τοῦ ἀλλὰ καὶ στὴν πείρα του.

9ον.—Φίλον, ποὺ νὰ μὴ θεωρῇ ὡς βᾶσιν τῆς φιλίης τὴν χάριν αὐτοῦ θυσίαν τοῦ φίλου του.

10ον.—Ἄνδρα ποὺ ν' ἀγαπᾷ ἄσχημη γυναίκα καὶ νὰ μὴν εἶνε πρόθυμος νὰ ὀρκισθῇ ὅτι ἡ ἀγαπημένη του εἶνε ἀπαράλλακτὴν τὴν Ἀφροδίτῃ τῆς Μήλου — μὲ τὰ χεῖρα στὸν τόπο τοῦ ἐπὶ πλάνου.

11ον.—Νεόφυλον, ποὺ νὰ μὴν εἶνε πεπεισμένος ὅτι τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ κἀνῃ ἡ τύχη χωρὶς τὴν ἱκανότητά.

Η ΤΕΛΕΙΑΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΗ...

—Μύτη Ἑλληνική...

—Μάτια Ἰσπανικά...

—Δόντια Αἰθιοπικά...

—Στόμα Ἀγγλικόν...

—Χρῶμα Γερμανικόν...

—Πόδια Κινέζικα...

—Γάμπες Ἰταλικές...

—Μπράτσα Βελγικά...

—Μαλλιά Ἰνδῆς τοῦ Γάγγη...

—Κορμί Γεωργιανῆς...

—Χάρι Γαλλίδος!

ΑΔΩΝΙΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

✱ Ὁ πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν Ρουζβελτ, τοῦ ὁποῖου ἡ δευτέρα προεδρικὴ θητεία λήγει ἐντὸς ὀλίγου, ἐξελέγη διὰ πρώτην φοράν στὸ ἀξίωμα αὐτό, τὴν 9ην Νοεμβρίου 1932.

Ἀνάμεσα στοὺς ΠΥΓΜΑΙΟΥΣ

Ο ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΣ ΛΑΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ.—ΜΙΑ ΦΥΛΗ ΝΑΝΩΝ.—ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ.—ΜΙΑ ΠΡΟΙΚΑ ΠΟΥ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ... ΕΞΗΝΤΑ ΠΕΝΤΕ ΦΡΑΓΚΑ.—ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

Εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ ζήσω ἀρκετὲς ἡμέρες ἀνάμεσα στοὺς πυγμαίους τοῦ Μεγάλου Δάσους, ποὺ πιστεύουν ὅτι εἶνε ὁ ἀρχαιότερος λαὸς τῆς γῆς καὶ εἶνε πολὺ περήφανοι γιὰ τὴν καταγωγὴν τους.

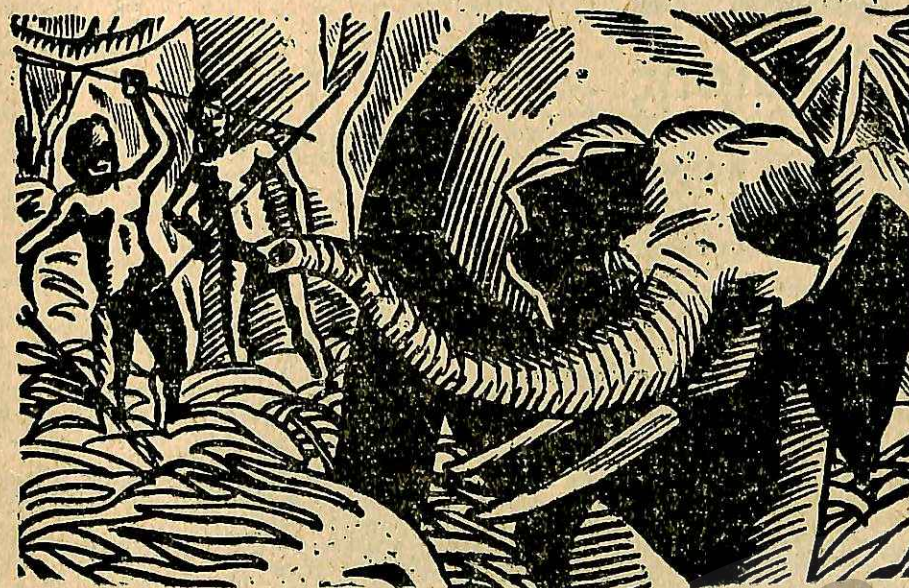
Πλησιάζοντας στὴν κατασκήνωσί τους, εἶχα τὴν ἐντύπωσι πῶς δρῖσκονται σ' ἕνα στρατόπεδο μικρῶν μαθητῶν. Τόσο εἶνε μικρὸ τὸ ἀνάστημά τους καὶ οἱ διαστάσεις τοῦ κορμιοῦ τους.

Καὶ ὅμως πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἦταν πιά γέροντι καὶ ἡ ἐντύπωσις ποὺ προκαλοῦσαν, μὲ τὰ ὀλόλευκα μαλλιά καὶ τὴς μακρυῆς γενειάδας τους, εἶχε κατὰ τὸ ἐφιαλτικόν. Ἄν ἔλειπε ἡ φυσικὴ καλwsύνη τῶν ματιῶν τους, θὰ ἐνόμιζα

φορ καὶ τὸ ἐμυρίζονταν, ὅπως κάνουν τὰ σκυλιά. Ἐτσι δὲν περιπλανηθήκαμε οὔτε μιὰ στιγμὴ.

Τέλος, ἐφθάσαμε στὸν καταυλισμὸ, δέπου ἔμενε ἡ... μνηστὴ μου. Ἦταν μιὰ νεὰ ὡς εἰκοσι πέντε χρόνων, ποὺ τὸ ἀνάστημά της μόλις ἔφθανε τὸ ἕνα μέτρο. Ἦλθε μπροστά μου ὀλόγυμνη, ὅπως ἄλλως τε εἶνε ὅλες οἱ γυναῖκες τῶν πυγμαίων. Μόνον στοὺς ὤμους τῆς εἶχε ριγμένο ἕνα δέρμα γίδας.

Μοῦ ἐξήγησαν ἀμέσως τὴν προέλευσί του. Ἡ μνηστὴ μου εἶχε γίνε φυσικὴ σύζυγος, πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ, ἐνὸς νεο-ροῦ νάνου. Οἱ γεροντότεροι λοιπὸν τοῦ καταυλισμοῦ τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ δώσῃ

πῶς δρῖσκόντου ἀνάμεσα σὲ μιὰ κοινὴν νία δαιμόνων.

Τὴν ἐντύπωσι αὐτὴ ἐπὶ ἔφθαναν οἱ κινήσεις καὶ οἱ χειρονομίες τους, ποὺ ἦταν ἀπαραίτητες γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ συνεννοηθοῦμε.

ΠΕΡΠΑΤΟΥΝ ΟΛΟΓΥΜΝΕΣ

Γιὰ νὰ καταθώβω νὰ μείνω περισσότερο μαζὶ τους, ἀνῆγγελα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ὅτι ἐξήτοῦσα νὰ μοῦ δώσουν μιὰ νύφη.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, εἶχε βρεθῇ ἐκεῖνη ποὺ μοῦ προώριζαν γιὰ σύζυγο. Προτοῦ ὅμως ἀποφασίσουν νὰ μοῦ τὴν δείξουν, ἐξήτησαν νὰ κανονίσωμε τὸ ζήτημα τῆς προίκας ποὺ ἔπρεπε νὰ προσφέρω.

Δὲν ἐδυσκολευθήκαμε καθόλου νὰ καταλήξωμε σὲ συμφωνία. Νά, τί μοῦ ἐξήτησαν:

Πέντε χαρτονομίσματα τῶν πέντε φράγκων — γιὰτὶ οἱ πυγμαῖοι ξέρουν νὰ λογαριάζουν μόνον ὡς τὰ πέντε — πέντε μασοῦρια καπνοῦ, πέντε αἰχμὲς λογχῶν, πέντε σειρὲς ψευτικῶν μαργαριταριῶν καὶ πέντε κουτιά ἀλάτι. Ὅλα αὐτὰ ἄξιζαν 65 φράγκα.

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν συμφωνία, ἐξεκίνησαμε γιὰ νὰ συναντήσωμε τὴ νύφη. Ἐμενε σ' ἕνα μακρινὸ δάσος καὶ ἐχρειάσθηκε νὰ περπατήσωμε μιὰ ὀλόκληρη ἡμέρα, γιὰ νὰ φθάσωμε ὡς ἐκεῖ.

Μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον οἱ ὀθνηοὶ μου ἐβρίσκαν τὸ δρόμο τους ἀνάμεσα στὴν πυκνὴ λόχμη. Γιατὶ τὸ δάσος αὐτὸ ἦταν γεμάτο ἀπὸ καταυλισμούς πυγμαίων καὶ ἔπρεπε νὰ διευθυνθοῦμε πρὸς ἐκεῖνον ποὺ ἐξητοῦσαμε. Οἱ ὀθνηοὶ μου, λοιπόν, ἐσκυβαν στὸ ἔδα-

τῆχσε ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη τοῦ καταυλισμοῦ.

ΓΥΡΝ ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟ ΕΛΕΦΑΝΤΑ

Τὸ «Τζιότζια» σημαίνει ἐλέφας. Εἶδα τότε ὅλο τὸν πληθυσμὸ νὰ δγαίνῃ ἀπὸ τὴς καλύδες του καὶ νὰ τρέχῃ μὲ χαρούμενες κραυγὰς πρὸς τὸ γειτονικὸ δάσος.

Τοὺς ἀκολούθησα καὶ ἀντίκρισα σὲ λίγο ἕνα θέαμα, ποὺ ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω.

Οἱ πυγμαῖοι, παρὰ τὸ μικρὸ ἀνάστημά τους, εἶνε τρομεροὶ κυνηγοὶ ἐλεφάντων. Γιὰ νὰ μὴν ξυπνοῦν τὴν ὑπόψια τῶν μεγάλων αὐτῶν παχυδέρμων, ἀναφανταί με μιὰν ὀλοφῇ, ποὺ τὴν κατασκευάζουν ἀπὸ τὸ χυμὸ ἐνὸς φητοῦ καὺ ποὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἐξαφανίζε ἐντελῶς τὴν ὁσμὴ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ἐτσι μποροῦν νὰ πλησιάζουν τοὺς κοιμωμένους ἐλέφαντας. Βάζουν τότε στὰ ροθούνια τους ἕνα πανί, δρεγμένο με στροφαντίνη, ποὺ βυθίζει τὸ ζῶον σὲ λήθαργο.

Ὅταν ἀντιληφθοῦν ὅτι τὸ ναρκατικὸ ἔχει κἀμὴ τὴν ἐπίδρασί του, ὀρροῦν ἐπάνω του καὶ μὲ μεγάλα μαχαίρια ξεσχίζουν τὴς σάρκες του.

Καὶ τότε γίνεται κατὰ τὸ καταπληκτικόν.

Κάθε ἕνας ἀπὸ τοὺς κυνηγοὺς, ἀνεβαίνει ἐπάνω στὴν κοιλία τοῦ ζῶου καὶ δγαίνει ἕναν μικρὸ λόγο, ποὺ ἡ σημασία του εἶνε ἡ ἐξῆς:

«Πατέρα μας ἐλέφαντα, ποτὲ δὲν θέλησα κακὸ γιὰ σένα! Ἐάν πέθανες, αὐτὸ ἔγινε γιὰτὶ εἶχε σημαίνει ἡ τελευταία σου ὥρα! Ἄς ξανακαίωμε εἰρήνη μετὰ σου! Μὴν ἀπομακρύνῃς τοὺς ἀπογόνους σου ἀπὸ τὰ μέρη ὅπου κυνηγοῦμε!»

Τὸ ἴδιο κάνουν καὶ οἱ Ἑσκιμῶσι, ὅταν πιάνουν καμμιά φαλίνα. Ἀνεδαίνουν ἕνας - ἕνας ἐπάνω στὴ ράχι τῆς καὶ λένε:

«Μητέρα φαλίνα, ἐπέθανες τυχαίως!

Θέλησα νὰ συγκρατήσω τὸ ἀκόντιό μου, ἀλλ' ἕνα ὀρόστο χερὶ τὸ διηθύνη! Ἄς ξανακαίωμε τὴν εἰρήνη μετὰ σου! Μὴν ἀπομακρύνῃς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας σου ἀπὸ τὴς ἀκτὲς μας!»

ΧΩΝΟΝΤΑΙ ΣΤΑ ΣΠΛΑΓΧΝΑ ΤΟΥ

Ἐπειτα ἀπὸ τοὺς λόγους αὐτοὺς, ποὺ διαρκοῦν ἀρκετὲς ὥρες, γδέρνουν τὸ παχυδέρμα καὶ τοὺ ἀνοίγουν τὰ σπλάγχνα του. Καὶ τότε ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν μικροσκοπικῶν ἀνθρώπων χυτεύεται μέσα στὸ στήθος τοῦ ζῶου, δυνεῖται στὸ αἷμα του καὶ ἀρχίζει νὰ τρώῃ ὅτι δρῖσκει μπροστά του.

Ὅταν ἡ πρώτη πείνα κορεσθῇ, ἀνάδουν μεγάλες φωτιές, ἐπάνω στὴς ὁποιεὺς ψήνουν ἔπειτα τὴς σάρκες τοῦ ζῶου.

Μὲ τὴς σάρκες αὐτές, οἱ πυγμαῖοι θὰ εὐχαρτοῦν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ὡς ποὺ ἀπὸ τὸ πελώριον ζῶον δὲν θὰ ἀπομείνῃ παρὰ μόνον ὁ σκελετός του.

Ἐξωρῶσα περιττὸ νὰ παραμείνω περισσότερο μετὰ τῶν μικροσκοπικῶν ἀνθρώπων. Διέταξα λοιπὸν νὰ ἐτοιμάσουν τὸ φορεῖά μου γιὰ νὰ φύγω. Ἀλλὰ πρηνουμένως ἔπρεπε νὰ κανονίσω τὸ ζήτημα τῆς μνηστῆς μου. Τί θὰ τὴν ἔκανα; Εὐτυχῶς εἶχα μιὰ καλὴν ἐμπνευσι. Τὴν παρεχώρησα σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς ὀδηγούς μου, πράγμα ποὺ φαίνεται ὅτι ἱκανοποίησε ὅλους, γιὰτὶ στὰ λόγια καὶ τὴς ἐκφράσεις τῶν ἀνθρώπων ποὺ μὲ φιλοξενούσαν, εἶχα διακρίνει κάποια δυσπιστία, δικαιολογημένη ἄλλως τε, πρὸς ἕνα ἄνθρωπο, ὅπως ἐγώ, ποὺ δὲν ἀνῆκε στὴν ἴδια μ' αὐτοὺς φυλὴ.

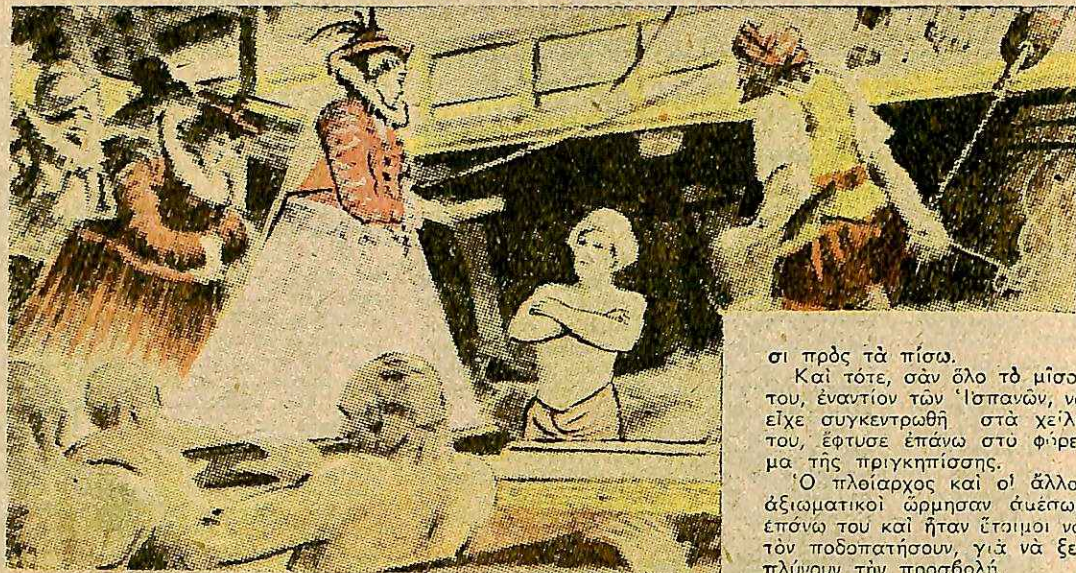
ΦΕΡΡΙ ΠΙΖΑΝΙ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Μετὰ ξὺ συζύγων:

—Ἀλήθεια, φίλε μου, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι τόσο δύστροπο. Ἀπὸ μὲνα δέβαινα δὲν πήρε τόση κακία.

—Ὡ! δέβαινα δχι... γιὰτὶ δὲν βλέπω νὰ λιγώστετε καθόλου... ἡ δική σου!

Η Ίνφάντη και ο Έμιρης

Τρυφερό ρομάντσο του παλιού καιρού

Η ιστορία αυτή συνέβη στα πενήντα χρόνια.

Η θάλασσα έκλυσε τα κύματα της, ο ήλιος ακτινοβολούσε επάνω στον ουρανό και το νερό εσκόρπιζε χίλιες χρυσές ανταύγειες, σε κάθε χτύπημα των κουπιών.

Η βασιλική γαλέρα έσχιζε μεγαλόπρεπη τα κύματα...

Η πρόμνη της ήταν σκεπασμένη με χρυσοκέντητους τάπητες κι' ένα μεγάλο έδωλο, σαν θρόνος, ήταν τοποθετημένο εκεί.

Επάνω σ' αυτό το έδωλο, ήταν καθισμένη η Ίνφάντη, με τα μικρούλικά πόδια της ακουμπισμένα επάνω σ' ένα μεταξωτό μαξιλάρι, με χρυσά κρόσια.

Ο Ντιέγκο, ο ακόλουθος, άγγιζε με τις άκρες των δακτύλων του τις χορδές της κιθάρας.

Η πριγκίπισσα έκαμε σε μια στιγμή μια κουρασμένη κίνηση:

— Πάμε, Ντιέγκο, είπε. 'Η μουσική σου δεν μ' ευχαριστεί!

Ο Ντιέγκο έκασε το κεφάλι και όλοι έμειναν σιωπηλοί και άκίνητοι.

Η Ίνφάντη είπε και πάλι σε λίγο:

— Μ' όλα της τα πανιά και μ' όλα της τα κουπιά, η γαλέρα τρέχει λιγώτερο από το χειρότερο άλογο των σταύλων μου της Καστίλλης.

Αλλά, ξαφνικά, από το άμπάρι του πλοίου ακούστηκε ένα θλιβερό και νοσταλγικό τραγούδι, που έμοιαζε σαν το ξεψύχημα ενός ανθρώπου, που φεύγει από τη ζωή. Ένα άγκυραχτύπο το έκοβε σε κάθε του στροφή και ο θρυσός των κουπιών, που έσχιζαν ρυθμικά τα νερά, το συνόδευε.

Ήταν ένα μαυριτανικό τραγούδι και η φωνή που το τραγουδούσε ήταν θερμή και διαρκεία από απελπισία.

Ο πλοίαρχος, με τη χρυσοκέντητη στολή, πλησίασε και έβλεπε στην πριγκίπισσα:

— Είπε ένας σκλάβος που

τραγουδάει. 'Η ύψηλότης σας επιθυμεί να τον μαστιγώσωμε για να πάψει.

— Πάψετε εσείς καμπαλλέρο, είπε η πριγκίπισσα. Τραγουδάει τόσο ωραία, που θέλω να τον ιδώ.

Συγχρόνως, έσηκώθηκε από τη θέση της και άρχισε να κατεβαίνει τη μικρή σκάλα, που έφερε στο άμπάρι.

Κάτω, ήταν διακόσιοι σκλάβοι, δεμένοι με βαρείες αλυσίδες, που έτραβούσαν τα κουπιά. Ένας ναύτης, με ένα μεγάλο μαστίγιο στο χέρι, έτρεχε επάνω-κάτω μέσα στο άμπάρι και, περνώντας ανάμεσά τους, κατέφερε τριμερά χτυπήματα επάνω στους γυμνούς ώμους τους.

Ανάμεσα σ' αυτούς τους σκλάβους, ήταν και ο Τζεμίρ, ο Μαύρος.

Και ήταν εκείνος που έτραγουδούσε.

Μια μέρα, το πλοίο του είχε συλληφθεί από τους 'Ισπανούς. Και, όπως ήταν η συνήθεια της εποχής, είχε γίνει από τότε σκλάβος.

— 'Η γαληνοτάτη πριγκίπισσα, έφώναξε ο πλοίαρχος, επιθυμεί να σε ακούση. Τραγουδήσε, σκύλε!

Αλλά ο Τζεμίρ δεν άκουσε ούτε τη διαταγή, ούτε τη βρισιά.

Ήταν σαν ήτνωτισμένος έμπρός στο βλέμμα της νέας με τη θαμδωτική καλλονή.

Κι' εκείνη επίσης τον έκύταζε με έκσταση και έσικεπτάταν ότι ο αλυσσοδεμένος και δολογυμνος σχεδόν σκλάβος ήταν ωραιότερος από το βασιλικό πριγκίπισσα, που την περιμένε στο ανάκτορό του της Γρενάδας, για να κάμουν μαζί τους γάμους των.

— Τραγουδήσε για μένα!, είπε μ' ένα χαμόγελο προς τον σκλάβο.

— Τραγουδήσε, σκύλε!, έφώναξε ο πλοίαρχος, χτυπώντας κατάσπασα το Τζεμίρ με την άκρη της βαρείας μπότας του.

Ο Μαύρος έκαμε μια κίνη-

ση προς τα πίσω.

Και τότε, σαν όλο το μίσος του, εναντίον των 'Ισπανών, να είχε συγκεντρωθεί στο χέρι του, έφτυσε επάνω στο φέρεμα της πριγκίπισσης.

Ο πλοίαρχος και οι άλλοι αξιωματικοί ώρμησαν άμέσως επάνω του και ήταν έτοιμοι να τον ποδοπατήσουν, για να ξεπλύνουν την προσβολή.

Αλλά η Ίνφάντη ύψωσε το χέρι της, με το μεγάλο σμαράγδι που έλαμπε στο μεσαίο δάχτυλο.

— Κανείς να μην πειράξη αυτόν τον άνθρωπο, έφώναξε. Τού χαρίζω τη ζωή!

Επειτα ανέθηκε και πάλι τη σκάλα.

Η γαλέρα έσυνέχιζε τώρα το ταξίδι της, σχίζοντας τα ήρεμα νερά της Μεσογείου.

Και, από εκείνη την ημέρα, η πριγκίπισσα δεν έβρισκε πια κανένα ενδιαφέρον στα τραγούδια του Ντιέγκο, ούτε στις συζητήσεις των αλλικών που την συνόδευαν.

Και ο Τζεμίρ, από τ' άλλο μέρος, είχε γίνει πιο σκυθρωπός από άλλοτε.

Δεν άνοιγε καθόλου το στόμα του και μόλις άγγιζε το ξεροκόμματο, που του έπετούσαν κάθε μέρα, όπως σ' ένα σκυλί.

Και οι ημέρες έπερνούσαν...

Μέσα στη νύχτα μια τρομερή φωνή αντίχρησε επάνω στην κοιμισμένη γαλέρα:

— Οί Μαύροι! Οί Μαύροι!

Ένα μαυριτανικό καράβι είχε πλησιάσει ξαφνικά τη γαλέρα και το σιδερένιο έμβολο της πλώρης του είχε χωθή μέσα στα πλευρά της.

Επάνω στο κατάστρωμα της γαλέρας, οι αξιωματικοί και οι ναύτες έτρεχαν προς όλες τις διευθύνσεις, για να αποκρούσουν τους επίδρομους, που είχαν αρχίσει να πηδούν μέσα στο πλοίο.

Μια ώρα διήρκεσε αυτή η πάλη.

Οι 'Ισπανοί είχαν νικήσει στο τέλος και οι περισσότεροι

είχαν σφαγή από τους Μαύρους.

Και, τότε, είδαν ξαφνικά τον Τζεμίρ να προχωρή προς το μαυριτανικό καράβι, σέρνοντας τις βαρείες αλυσίδες, που ήταν δεμένες στα πόδια του.

Εκράτουσε στα χέρια του τη λιποθυμισμένη πριγκίπισσα.

Οί Μαύροι, μόλις τον είδαν, έπεσαν στα γόνατα και τον έπροσκύνησαν με σεβασμό.

— Έδωσα τα χαριτωμένα πόδια σου με κόκκινο κινά και σου έφόρεσα σανδάλια της Δαμασκού. Έδωσα στους πολυτίμους κρίκους, που είλε καμωμένοι από χρυσάφι, από άσπρη, από κοράλλι, από χρυσάφι και κορνάλινη. Σε έντυσα με φορέματα, που είναι πιο ωραία κι' από τα φορέματα της σουλτάννας. Έπειρασα στο λαιμό σου περιδέραια που ακτινοδολούν. Είσαι έτοιμη τώρα.

Η Ίνφάντη άκουσε αυτά τα λόγια, χωρίς να μπορεί να καταλάβει τί εσήμαιναν.

Αλλά που βρισκόταν λοιπόν;

Σε ποιόν άνηκε το πολυτιμότερο αυτό γέλιο;

Και ο Τζεμίρ;

Τι να είχε άραγε απογίνει; Θυμόταν ακόμη πως, την τελευταία στιγμή, ενώ το αμάρι, τον είχε ήδη να έρχεται κοντά της και να σκύβει επάνω από το κεφάλι της.

Επειτα, είχε λιποθυμήσει. 'Οδηγήσαν την Ίνφάντη σε μια αίθουσα.

Εμπρός της, στεκόταν ο Τζεμίρ, ο σκλάβος.

Φορούσε ένα μεταξωτό τουμπάνι στο κεφάλι, χρυσοκέντητες μπότες από κόκκινο δέρμα στα πόδια και ο μεγάλος μανδύας, που έσκέπαζε το σώμα του, ήταν στολισμένος με διαμάντια και πολύτιμες πέτρες.

Η Ίνφάντη, έπειτα από τη πρώτη έκπληξη, ξαναβρήκε την ψυχραιμία της και είπε με υπερίσχυση:

— Ποιος είσαι εσύ που τον μάρς να κλέβεις από τους ανθρώπους της μιά βασιλικής πριγκίπισσας της 'Ισπανίας;

— Είμαι ο έμιρης των έμιρων, άρχων αυτού του παλατιού και αυτής της χώρας, ο Τζεμίρ. Αλλά δεν σε έκλεψα, πριγκίπισσα. Δεν έσέκλεψα, πριγκίπισσα. Δέν σε φοβούμαι, είπε η Ίνφάντη. Σκότωσε με.

Ο Μαύρος ήρθε κοντά της μ' ένα τρυφερό χαμόγελο στο χέλι.

— Είμαστε έχθροί, είπε.

— Πριγκίπισσα, είπε ο έμιρης, το πλοίο αυτό είνε έμοιο να σε παραλάβει, αν θέλεις να γυρίσεις στην πατρίδα σου... 'Αρκεί ένα νεύμα σου, για να ανοιχθούν όλες οι πόρτες.

Αλλά η Ίνφάντη δεν κουνήθηκε από τη θέση της.

Το σώμα της έγειρε απαλά και το κεφάλι της ακούμπησε στον ώμο του έμιρη.

— 'Ω! αγαπημένο μου, έψιθύρισε, κάμε με, ό,τι θέλεις...

Αλλά δεν μπορού πια να φύγει από κοντά σου!...

— Χαίρω πολύ, απάντησε μ' ένα χαμόγελο η νέα.

Και έπροσέθεσε:

— Είμαι η νοσοκόμος του πλοίου.

— Έβελοντής;

— 'Ακριδώς.

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ ΝΑΥΑΓΙΟΥ...

Μία σύγχρονη αληθινή ιστορία

Ο σκληρός υποβρυχιακός πόλεμος, που διεξάγεται στις ημέρες μας, έχει κάποτε και τα ευχάριστα άπρόοπτά του. Ένα από αυτά ήταν και ο γάμος μιάς νοσοκόμου του «Σιμόν Μπολιδάρ», που έτορπιλλίσθη πριν από λίγο καιρό από ένα γερμανικό υποβρύχιο, μ' έναν επιβάτη της πρώτης θέσεως, που δεν τον είχε γνωρίσει παρά μερικές στιγμές μόνο, πριν από τη τραγική σκηνή του ναυαγίου.

Αλλά οι λίγες αυτές στιγμές ήταν αρκετές, για να αναπτυχθεί μεταξύ των ένα από τα αίσθηματά εκείνα, που τα αποκαλούμε κεραυνόβόλα και που όλοι πιστεύουμε ότι έχουν χαθή για πάντα από την εποχή μας.

Το τρυφερό ειδύλλιο των δύο νέων υπήρξε εξαιρετικά συγκινητικό και έντελως άπρόοπτο.

Λίγα λεπτά προτού η τορπιλλή πλήξη αϊφνιδιστικά το «Σιμόν Μπολιδάρ», μια νέα με δολοφονικό φόρεμα έμπηκε μέσα στο σαλόνι της πρώτης θέσεως και άρχισε να κυττάζει έρευνητικά δεξιά και αριστερά.

— Ο κύριος Πάτερσον δεν

είχε έδω; Έκαμε σε μια στιγμή.

Ένας ψηλός νέος, που έκασε εμπρός στο μπρά, άποθεσε άμέσως το ποτήρι του με το ούισκυ και ήλθε κοντά της:

— Όχι, είπε χαρούμενα και είμαι βέβαιος ότι θα λυπηθώ πολύ, όταν μάθω ότι τον έζητήσατε...

Συγχρόνως έριχνε ένα βλέμμα γεμάτο θαυμασμό προς τη νέα.

— Μην άστειεύεστε, κύριε...

Είπε ανάγκη να τον βρώ... 'Η γυναίκα του είνε άσχημα και τον ζητάει με μεγάλη έπιμονή.

Ο νέος είπε τότε:

— Θα κυττάζω να βρώ προς λάσσαν όπου περίμενε ένα καράδι.

— Πριγκίπισσα, είπε ο έμιρης, το πλοίο αυτό είνε έμοιο να σε παραλάβει, αν θέλεις να γυρίσεις στην πατρίδα σου... 'Αρκεί ένα νεύμα σου, για να ανοιχθούν όλες οι πόρτες.

Αλλά η Ίνφάντη δεν κουνήθηκε από τη θέση της.

Το σώμα της έγειρε απαλά και το κεφάλι της ακούμπησε στον ώμο του έμιρη.

— 'Ω! αγαπημένο μου, έψιθύρισε, κάμε με, ό,τι θέλεις...

Αλλά δεν μπορού πια να φύγει από κοντά σου!...

— Χαίρω πολύ, απάντησε μ' ένα χαμόγελο η νέα.

Και έπροσέθεσε:

— Είμαι η νοσοκόμος του πλοίου.

— Έβελοντής;

— 'Ακριδώς.

— Τότε εύχομαι μ' όλη μου την καρδιά να πέσω άρρωστος, είπε ο Τζακ Μπρίντγουντ.

Της είχε πιώσει το χέρι και η νέα δεν έφαινόταν να αντιλαμβάνεται ότι το έκρατούσε, μέσα στα δικά του, περισσότερο από όσο έπρεπε. 'Ο Τζακ είπε σε λίγο, άλλ' έντελως άπρόσθμα αυτή τη φορά:

— Πηγαίνω να βρώ τον κ. Πάτερσον, μίς...

— Σάντι 'Οκίλντι, σνεπελήρωσε η νέα.

Δέν εκίνηθηκαν ούτε ο ένας ούτε ο άλλος από τη θέση αυτή.

Και, ξαφνικά, συνέβηκε το δράμα. Ένας τρομερός κρότος ακούστηκε και το πλοίο έκλονίσθηκε δολοφονικά, σαν ο κεραυνός να είχε πέσει μέσα στα σπλάχνα του.

Η τορπιλλή είχε κυτρήσει το «Σιμόν Μπολιδάρ» στις μηχανές.

Η Σάντι είχε κλονισθή και έκτύπησε το μέτωπο επάνω στο έδωλο. 'Ο Τζακ έτρεξε άναδίκη δάρκα που είχε άπομείνει κοντά στο θυβιζόμενο πλοίο και που ήταν γεμάτη από τους άνδρες του πληρώματος και μερικούς επιβάτες.

Και, ξαφνικά, καθώς οι ναύτες έπιαναν τα κουπιά, είδαν μια γυναίκα να προχωρή επάνω στο κατάστρωμα. Έκράτουσε ένα παιδάκι στα χέρια της.

Ήταν η Σάντι 'Οκίλντι. Μερικές στιγμές προητέρω, καθώς ετοιμαζόταν να κατεβή, άκουσε μια φωνή παιδιού, που έρχόταν μέσα από το πλοίο.

Αψηφώντας τότε τον κίνδυνο, έγύρισε πίσω και άρχισε να τρέχει μέσα στις καμπίνες, ως που ανέκαμψε το παιδάκι αυτό, που είχε εγκαταλειφθή μόνο του. Τά έπηρε τότε στην άγκαλιά της και άωρμενε έξω.

Αλλά η ήταν άργα πια.

Γιατί το «Μπολιδάρ» προεξέχει μόλις ένα μέτρο από τη θάλασσα.

Η στιγμή ήταν τραγική. 'Η δάρκα που έφερε τον πλοίαρχο και τους άλλους ναύτες δεν μπορούσε να πλησιάσει περισσότερο, γιατί υπήρχε κίνδυνος να παρασυρθή από τη δίνη, με όλους όσοι βρισκόταν επάνω σ' αυτή.

Ο πλοίαρχος δεν ήξερε τί να αποφασίσει.

Ξαφνικά, είδαν έναν άνθρωπο να πηδά από τη δάρκα μέσα στη θάλασσα και να τρέχει προς το «Μπολιδάρ».

Ήταν ο μηχανικός Μπρίντγουντ.

Ήλθε ως κάτω από το πλοίο και έφώναξε:

— Μίς Σάντι, πηδήστε. Για τ' όνομα του Θεού, πηδήστε...

Η νέα, χωρίς να διστάσει, έρρίχθηκε στη θάλασσα.

Ο Τζακ έπηρε το παιδί από τα χέρια της και την έβόηθησε να απομακρυνθή από τη δίνη, που είχε αρχίσει να σχηματίζεται γύρω από το θυβιζόμενο πλοίο.

Ήταν καιρός.

Μια στιγμή αργότερα, το «Σιμόν Μπολιδάρ» είχε εξαφανισθή κάτω από τα κύματα.

★

Επειτα από δύο ώρες, ένα διερχόμενο ατμόπλοιο περισυνέλεξε τους ναυαγούς.

Και τότε άκουσαν έναν από αυτούς να ζητά αν υπήρχε κανένας ιερέας στο πλοίο.

Τού υπέδειξαν έναν άγγλικό καλό παπά.

— Μπορείτε να κάμετε ένα γάμο; έρώτησε.

— Αλλά... φυσικά...

Ο άγγλικός νόμος δεν απαιτεί καμμία σχεδόν διατύπωση.

Και έτσι, τρεις ώρες περίπου από την καταβύθιση του «Μπολιδάρ», δυο από τους ναυαγούς του, ο Τζακ Μπρίντγουντ και η Σάντι 'Οκίλντι ένωσαντο για πάντα με τους δεσμούς του γάμου.

— Εκινδυνεύσαμε να χάσωμε τη ζωή μας, έξηγησεν ο Τζακ Μπρίντγουντ σ' εκείνους που τον περιεστοιχίζαν, αλλά εύρίκαμε την αγάπη...

— Τότε εύχομαι μ' όλη μου την καρδιά να πέσω άρρωστος, είπε ο Τζακ Μπρίντγουντ. Της είχε πιώσει το χέρι και η νέα δεν έφαινόταν να αντιλαμβάνεται ότι το έκρατούσε, μέσα στα δικά του, περισσότερο από όσο έπρεπε. 'Ο Τζακ είπε σε λίγο, άλλ' έντελως άπρόσθμα αυτή τη φορά: — Πηγαίνω να βρώ τον κ. Πάτερσον, μίς...

— Σάντι 'Οκίλντι, σνεπελήρωσε η νέα. Δέν εκίνηθηκαν ούτε ο ένας ούτε ο άλλος από τη θέση αυτή.

Και, ξαφνικά, συνέβηκε το δράμα. Ένας τρομερός κρότος ακούστηκε και το πλοίο έκλονίσθηκε δολοφονικά, σαν ο κεραυνός να είχε πέσει μέσα στα σπλάχνα του.

Η τορπιλλή είχε κυτρήσει το «Σιμόν Μπολιδάρ» στις μηχανές.

Η Σάντι είχε κλονισθή και έκτύπησε το μέτωπο επάνω στο έδωλο. 'Ο Τζακ έτρεξε άναδίκη δάρκα που είχε άπομείνει κοντά στο θυβιζόμενο πλοίο και που ήταν γεμάτη από τους άνδρες του πληρώματος και μερικούς επιβάτες.

Και, ξαφνικά, καθώς οι ναύτες έπιαναν τα κουπιά, είδαν μια γυναίκα να προχωρή επάνω στο κατάστρωμα. Έκράτουσε ένα παιδάκι στα χέρια της.

Ήταν η Σάντι 'Οκίλντι. Μερικές στιγμές προητέρω, καθώς ετοιμαζόταν να κατεβή, άκουσε μια φωνή παιδιού, που έρχόταν μέσα από το πλοίο.

Αψηφώντας τότε τον κίνδυνο, έγύρισε πίσω και άρχισε να τρέχει μέσα στις καμπίνες, ως που ανέκαμψε το παιδάκι αυτό, που είχε εγκαταλειφθή μόνο του. Τά έπηρε τότε στην άγκαλιά της και άωρμενε έξω.

Αλλά η ήταν άργα πια.

Γιατί το «Μπολιδάρ» προεξέχει μόλις ένα μέτρο από τη θάλασσα.

Η στιγμή ήταν τραγική. 'Η δάρκα που έφερε τον πλοίαρχο και τους άλλους ναύτες δεν μπορούσε να πλησιάσει περισσότερο, γιατί υπήρχε κίνδυνος να παρασυρθή από τη δίνη, με όλους όσοι βρισκόταν επάνω σ' αυτή.

Ο πλοίαρχος δεν ήξερε τί να αποφασίσει.

Ξαφνικά, είδαν έναν άνθρωπο να πηδά από τη δάρκα μέσα στη θάλασσα και να τρέχει προς το «Μπολιδάρ».

Ήταν ο μηχανικός Μπρίντγουντ.

Ήλθε ως κάτω από το πλοίο και έφώναξε:

— Μίς Σάντι, πηδήστε. Για τ' όνομα του Θεού, πηδήστε...

Η νέα, χωρίς να διστάσει, έρρίχθηκε στη θάλασσα.

Ο Τζακ έπηρε το παιδί από τα χέρια της και την έβόηθησε να απομακρυνθή από τη δίνη, που είχε αρχίσει να σχηματίζεται γύρω από το θυβιζόμενο πλοίο.

Ήταν καιρός.

Μια στιγμή αργότερα, το «Σιμόν Μπολιδάρ» είχε εξαφανισθή κάτω από τα κύματα.

★

Επειτα από δύο ώρες, ένα διερχόμενο ατμόπλοιο περισυνέλεξε τους ναυαγούς.

Και τότε άκουσαν έναν από αυτούς να ζητά αν υπήρχε κανένας ιερέας στο πλοίο.

Τού υπέδειξαν έναν άγγλικό καλό παπά.

— Μπορείτε να κάμετε ένα γάμο; έρώτησε.

— Αλλά... φυσικά...

Ο άγγλικός νόμος δεν απαιτεί καμμία σχεδόν διατύπωση.

Και έτσι, τρεις ώρες περίπου από την καταβύθιση του «Μπολιδάρ», δυο από τους ναυαγούς του, ο Τζακ Μπρίντγουντ και η Σάντι 'Οκίλντι ένωσαντο για πάντα με τους δεσμούς του γάμου.

— Εκινδυνεύσαμε να χάσωμε τη ζωή μας, έξηγησεν ο Τζακ Μπρίντγουντ σ' εκείνους που τον περιεστοιχίζαν, αλλά εύρίκαμε την αγάπη...

ZAN MAPIA

είπε έδω; Έκαμε σε μια στιγμή.

Ένας ψηλός νέος, που έκασε εμπρός στο μπρά, άποθεσε άμέσως το ποτήρι του με το ούισκυ και ήλθε κοντά της:

— Όχι, είπε χαρούμενα και είμαι βέβαιος ότι θα λυπηθώ πολύ, όταν μάθω ότι τον έζητήσατε...

Συγχρόνως έριχνε ένα βλέμμα γεμάτο θαυμασμό προς τη νέα.

— Μην άστειεύεστε, κύριε... Είπε ανάγκη να τον βρώ... 'Η γυναίκα του είνε άσχημα και τον ζητάει με μεγάλη έπιμονή.

Ο νέος είπε τότε:

— Θα κυττάζω να βρώ προς λάσσαν όπου περίμενε ένα καράδι.

— Πριγκίπισσα, είπε ο έμιρης, το πλοίο αυτό είνε έμοιο να σε παραλάβει, αν θέλεις να γυρίσεις στην πατρίδα σου... 'Αρκεί ένα νεύμα σου, για να ανοιχθούν όλες οι πόρτες.

Αλλά η Ίνφάντη δεν κουνήθηκε

Λίνα Φρίτχαϊμ

ή γυναίκα που δά έβυδιζε
τό «ΛΕΒΙΑΘΑΝ»

Τόν Ιανουάριο του 1918, ή «Ιντέλλι-
τζενς Σέρβις» έπληροφορείτο από τούς
πράκτορες της ότι μία Γερμανίδα κατάσκο-
πος είχε φτάσει κι' έγκρασταθή σ' ένα
από τὰ μεγαλύτερα ξενοδοχεία της 'Αμε-
ρικανικής πόλεως Μπόστον.

Η άγγλική υπηρεσία κατασκοπείας δέν
ήταν ώστόσο εις θέσιν, μέ την άπλή αυτή
πληροφορία, να τεθή επί τά ίχνη της έπικιν
δύλου Γερμανίδος κατασκοπού. Γι' αυτό
καί έπείριμε την κατάλληλη εύκαιρά.

Μιά μέρα, ό σταθμός άσυρμάτου της 'Α-
μερικανικής Ναυτικής Βάσεως του Τσάρλε-
στον, συνέλαβε ένα μυστηριώδες ραδιογρά-
φημα, που προερχόταν από έναν άγνωστο
σταθμό μεγάλης έντασεως...

Επί πέντε έβδομάδες συνεχώς, ό μυστη-
ριώδης αυτός σταθμός μετέδιδε άκατάπαυ-
στα κρυπτογραφικά τηλεγραφήματα, χω-
ρίς κανείς να μπορή ν' αποκρυπτογραφήση
κανένα.

Τέλος, ύστερα από μεγάλους κόπους,
κατάφεραν μία μέρα να ανακαλύψουν τον
μυστικό κώδικα του άγνώστου σταθμού
καί να έξηγήσουν τό τελευταίο ραδιογρά-
φημα που εξέπεμπε:

«Κάθε ένέργεια για την καταθύβισι του
πλοίου έτερματίσθη».

Τό άμέσως έπόμενο τηλεγράφημα παρέ-
μεινε άίνιγματικό. Γιατί, ό λαθραίος στα-
θμός χρησιμοποίησε σέ κάθε έκπομπή κι'
έναν καινούργιο κώδικα!

Αλλά οι άσυρματιστάι του άμερικανικού
σταθμού Τσάρλεστον δέν έδεσαν μοιρολα-
τρικά τὰ χέρια. Βάλθηκαν άμέσως στήν
δουλειά, επιδόθηκαν σέ πολύπλοκους ύπο-
λογισμούς. Καί τέλος ανέκαλυσαν την θέσι
του σταθμού.

—Είπε έγκατεστημένος στο Μπόστον!,
συνεπέραν.

Καί χωρίς να διστάσουν περισσότερο,
συνέταξαν άμέσως ένα τηλεγράφημα καί
τό έστειλαν μέ τό μήκος κύματος που χρη-
σιμοποιούσε ό σταθμός του Μπόστον:

«Δέν έχετε τίποτε άλλα να διαβιάσετε;
'Αναμένω άνυπομώνας νέα σας».

ΕΝΑ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟ
ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΟ

Ο σταθμός Τσάρλεστον ήρθε σέ έσπευ-
σμένες συνεννοήσεις μέ την υπηρεσία της
«Ιντέλλιτζενς Σέρβις». Καί οι δύο στρα-

τιωτικές υπηρεσίες κατέληξαν άμέσως στο
συμπέρασμα ότι ό λαθραίος αυτός σταθμός
άσυρμάτου του Μπόστον διευθυνόταν άσφα-
λώς από την άγνωστη Γερμανίδα κατάσκο-
πο που έφθασε τελευταίως εκεί καί στήν
όποιαν είχε άνατεθή τό δύσκολον έργο της
καταθύβισεως του μεγάλου υπερωκεανέιου
«Λεβιάθαν»...

Πράγματι, τό πλοίο, για την καταθύβισι
του όποιον μιλώσε ό άσύρματος δέν μπο-
ρούσε να ήταν παρά τό «Λεβιάθαν», τό υ-
περωκεάνειο που έχρησίμευε για να μετα-
φέρωνται στήν Γαλλία τὰ άμερικανικά
στρατεύματα, που πολεμούσαν στο πλάι
των 'Αγγλογάλλων...

Ήταν φανερό ότι οι Γερμανοί είχαν ά-
ποφασίσει να τό καταθύβισουν μόλις είχε
άρχισι να εργάζεται, μέ κάθε θυσία...
Γιατί τό «Λεβιάθαν» ήταν ικανό να προ-
στατεύση πίσω από τον χαλύδδινον όγκο
του ένα όλόκληρο σύνταγμα στρατιωτών...

Η ΠΑΓΙΣ

Τό τέχνασμα που σοφίστηκε ή «Ιντέλ-
λιτζενς Σέρβις» ήταν κάπως παράτολμο.
Πάντως, καί τό μόνο που μπορούσε να
χρησιμεύση ως παγίς στήν άγνωστη χειρί-
στρια του κατασκοπευτικού άσυρμάτου του
Μπόστον.

Ετσι, όταν ένα πρωινό ό σταθμός του
Τσάρλεστον παρέ τό άκόλουθο επεξηγημα-
τικό τηλεγράφημα, που ή Γερμανική κατέ-
σκοπος έστειλε χωρίς να ύποπτευη την
μεγάλη πλεκτάνη που της είχε στήσει:

«Ενας δικός μας θα επιβίβασθη στο
πλοίο. Η καταθύβισις του θα εξαρτηθή άπ'
την ικανότητά του».

...Εσπείσε ν' άπάντησιν:

«Πρός Θεού. Μην επιβίβασθη γιατί πα-
ρακολουθείται. Προφορικά θα λάβετε πλη-
ροφορίες άπ' τον Ρόμπερτ Μόρρις: Έστια-
τόριον «Μέξικαν», Τρίτη 7 μ.μ. 'Αρ. τρα-
πεζίου 45».

Η άπάντησις που έπερίμεναν όλοι ένα-
γώνως ήρθε άμέσως:

«Σύμφωνοι, Περιμένω. Λίνα Φρίτχαϊμ»

Η μυστηριώδης Γερμανική κατάσκοπος εί-
χε πέσει στήν παγίδα. Στόν Ρόμπερτ Μόρ-
ρις — τον νεαρό πράκτορα της 'Ιντέλλι-
τζενς άπέμενε πιά να παίζη άριστοτεχνικά
τόν ρόλο του για να ρίξη τή μάσκα της
τολμηρής πράκτορος των Γερμανών...

Η ΣΑΓΗΝΗ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Τό «Μέξικαν» ήταν ένα από τὰ άριστο-
κρατικώτερα εστιατόρια του Μπόστον.

Εκεί, ένα θράδυ συναντήθηκαν, άυτοσυ-
στηθηκαν καί γυμνώθηκαν οι δύο άντίπαλοι
κατάσκοποι.

Στό ύπ' αριθμόν 45 τραπεζάκι έδλεπαν
έκείνο τό θράδυ οι τακτικοί θαμώνες του, έ-
να έξαιρετικά κομψό καί ταιριαστό ζευγάρι
να συνομιλή μέ μεγάλη οικειότητα.

—Δέν τό φαυταζόμουν ποτέ, σέρ Ρόμ-
περτ Μόρρις, έλεγε ή Λίνα Φρίτχαϊμ στόν
«αντιστεγκέ» καθαλιέρο της ότι θα μου έ-
στέλνε ή υπηρεσία σας έναν τόσο συμπαθη-
τικόν συνεργάτη.

—Κι' εγώ ποτέ δέν τό ήλιτζα, δεσποι-
νίς, ότι θα συναντούσα μία τόσο κομψή καί
γοητευτική γυναίκα.

Τό γαρσόνι πηγαίνονερχόταν στο μετα-
ξύ φέροντας στο νεαρό ζευγάρι, ότι έκλε-
κτότερο σέ όρεκτικά καί ποτά είχε τό κα-
τάστημα.

Αφού οι δύο ψευδοσυνεργάται συνωμίλη-
σαν επί πολύ για χίλια — δυό ζητήματα

—άσχετα μέ τό θέμα που τούς ένδιέφερε, ή
Λίνα είπε τέλος στόν Ρόμπερτ:

—Λοιπόν, άδελμών, να μάθω τίς λεπτο-
μέρειες της άποτυχίας μας...

—Μά νομίζω ότι δέν είνε εδώ ό κατάλ-
ηλος τόπος για τέτοιες συζητήσεις, δια-
μαρτυρήθηκε εύγενικά ό Ρόμπερτ.

—Είπε άπολύτως κατάλληλος... Κι' έπι-
μείναι, είπε μέ σταθερότητα ή νέα. «Αλ-
λωστε, έσεις μου τόν ώρίσατε στο τηλε-
γράφημά σας».

Ο Ρόμπερτ εστράφηκε κι' έκύτταξε μέ
καχυποψία την Γερμανίδα κατάσκοπο. Εί-
χε πάρει την έντολή να μη μιλήση αυτός
πρώτος... Καί γά, που τάρτα αυτή πέμε-
νε... Η άποστολή του συνίστατο στο να
άποσπασή τό μεγάλο μυστικό της, να δε-
βαιωθεί για την έννοχή της καί να είδοποι-
ήση κατόπιν τούς συναδέλφους του, που
τόν ακολουθούσαν, για να την συλλάβουν...

—Οχι, Λίνα, άπάντησε. Πρέπει να φύ-
γωμε πρώτα άπ' εδώ... Κι' οι τοίχοι άκό-

μη έχουν αυτιά σέ τέτοια μέρη...

—Θα σας διευκολύνω άμέσως στο έρ-
γόν σας, κύριε Ρόμπερτ Μόρρις, είπε τότε
άπότομα ή γοητευτική γερμανική κατάσκο-
πος... Πήτε όμως λίγο άκούμ... γιατί στα-
ματήσατε... Τσιμπήστε κάτι... Τό «Μέξι-
καν» φημίζεται για τὰ άπαράμιλλα «έρ-
νι» έδρα καί τὰ μοναδικά ποτά του... Πρέ-
πει να έχετε άρκετό κουράγιο για ν' ά-
κούσετε άσυγκλιντος αυτό που θα σας ά-

ποκαλύψω... Αλλά, πητε... πητε προς Θε-
ού... Δέν βλέπετε έμένα;

Μονορροπία, ή Λίνα κατέβασε ένα ποτή-
ρι δερμούτ. Ο Ρόμπερτ άναγκάστηκε να
τήν μιμηθή.

—Ονομάζεσθε Ρόμπερτ Μόρρις, είσθε
πράκτορ της «Ιντέλλιτζενς» καί ήρσατε
να μέ συλλαβετε, άφου προηγουμένως δε-
βαιώθηκε για την έννοχή μου...

Ο Ρόμπερτ άναπήδησε άπ' τό κάθισμά
του. Μά ή Λίνα έσπείσε να τόν καθυψά-
σιν. «Αρταζε τό χέρι του μέσ' στα δικά
της, κάτω από τό τραπέζι, καί τό κράτησε
σφιχτά έπάνω στα γόνατά της».

Η ΔΕΛΕΑΣΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΙΣ

—Ρόμπερτ, ψιθύρισε... Είσατε τόσο νε-
ος... Τόσο συμπαθητικός καί έξυπνος... Η
ζωή σας χαμογέλ' μ' όλες της τίς χαρές
καί ή ηλικία σας σας ραίνει μέ τὰ ροδοπέ-
ταλα των έλκοσιπέτων Μαϊών σας... Προς
τί να κυνηγάτε μιά άχαρη σταδιοδρομία
καί να ριψοκινδυνεύετε κάθε λεπτό την
ζωή σας...

—Λίνα!, διαμαρτυρήθηκε ό Ρόμπερτ
κάνοντας μιά άπεγνωσμένη προσπάθεια
να επιβληθή στόν έαυτό του καί να άπα-
στασθή από την σαγηνευτική ήτρεπία αυ-
τής της σερίνης.

Μά ή Λίνα, σφίγγοντάς τιν περισσότε-
ρο κοντά της, συνέχισε:

—Τό έξω. Θελήσατε να σας άποκαλύ-
ψω εδώ μέσα την έννοχή μου. Ύστερα, μό-
λις θα θωάνωμε έξω, ένα αυτόκίνητο θα
μάς έπείρμενε. Μιά δωδεκάς άνάνδρων προ-
κτόρων σας θα μ' έρίχνανε μέσα, θα μ' έφι-
εκτελέσων... Έσεις θα κερδίζατε έναν με-
σίον...

Ο Ρόμπερτ την άκουε σαν ύπνωτισμέ-
νος. Τό δυνατό κρασί, ή θερμή έπαφή του
προκλητικού αυτού κορμιού καί οι άπανα-
λησμονή καί ήθηκόν του καί τον έκαναν να
τόν όποιον βρισκόταν εκεί...

—Ενών τώρα... τάρτα σας προσφέρω μία
τρελλή, ξέγνοιαστη ζωή... άν θελήσετε
...άν θελήσετε άπλάως να άγνοήσετε την
πραγματική ύπόστασί μου. Δέν άνοήσετε
λόγια δελεαστικά... Όρίστε... Δέν σας λέω
ματάκι μέ τὰ χαρτονομίσματα άντιπροσω-
πείας καί όλόκληρη περιουσία... Είπε δι-
κή σας άν σιωπήσετε... Κι' εγώ... Θάμαι
μ' ακολουθήσετε στο δωμάτιό άπόψε να
τάσση του Ρόμπερτ τήν κίνησή μου...

...Μισμάτων. Αυτός δέν έκανε των χαρτονο-
μιά για να τ' άποποιήθην... Κατάσκοποι! 'Αστέ-
ρα! Λίνα. Μας έπράματα, συ-
καί είμαστε. Έχομε ένα άπάγγελμα, αυτό
έναν πενιχρό μισθό... Όταν όμως βρεθή
έναν άλλος που θα μάς άνταμείψη καλλι-
τερα, βέβαια θα τόν προτιμήσωμε...

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ
ΠΟΥ ΑΚΡΙΒΟΠΗΡΩΝΕΤΑΙ

Βγαίνοντας από τό «Μέξικαν» μαζί μέ
την Λίνα, ό Ρόμπερτ έκαμε νόημα στους άν-
είχε την άνάγκη τούς.

—Πάμε για τό ξενοδοχείο σας, είπε
στήν σύντροφό του.

Σέ λίγο έφθαναν στο μεγαλύτερο ξενο-
δοχείο του Μπόστον, τό «Μπλάκ Μπέυ» κι'
άνέβαιναν στο διαμέρισμα της Λίνας.

Η πόρτα έκλεισε πίσω τους καί διπλο-
γιά τό νεαρό ζευγάρι τόν έκασκόπων...
Όστόσο, από την έπομένη, οι άνθρώποι
του Ρόμπερτ Μόρρις έχασαν τὰ ίχνη του...

Επείμεναν μερικές μέρες, μερικές βδο-
μήνας, άναγκάστηκαν να τηλεγραφήσουν
στήν υπηρεσία τούς:

«Ρόμπερτ Μόρρις έξηφανίσθη. Άδύνα-
τον άνευρεθή τόσον άγτός όσον καί ή

έπαγωγός του».

ΜΙΑ ΕΓΚΑΙΡΟΣ ΣΥΛΛΗΨΙΣ

Έτσι είχαν τὰ πράγματα, όταν ένα ά-
πρόοπτο περιστατικό ήρθε να δώση μία
πρωτότυπη λύσι στο άίνιγμα της ύποθε-
σεώς μας.

Τό μεγάλο υπερωκεάνειο «Λεβιάθαν» εί-
χε ξεκινήσει για τό τρίτο υπερατλαντικό
ταξίδι του, όταν ένας άξιωματικός του ναυ-
τικού παρουσιάστηκε στόν λιμενάρχη καί
του έζήτησε να διαθέση μία βενζινακάτο
για να προλάβη τό υπερωκεάνειο, στο ό-
ποιον έπρεπε όπωσδήποτε να επιβιβάσθη.

Για να πείση μάλιστα τόν λιμενάρχη του
έδειξε τὰ έπίσημα έγγραφα του ύπουρ-
γείου που κατείχε καί τὰ όποία του άνέ-
θεταν μιά ένείγουσα άποστολή στήν Εύ-
ρώπη.

Η βενζινακάτος ξεκίνησε μέ τόν άξιω-
ματικό που είχε καί μία βαλίτζα μαζί
του. Σέ λίγο έπλεύρισε στο υπερωκεά-
νειο... Μιά σκάλα ρίχτηκε. Ο άξιωματικός
άνέβηκε. Αλλά μόλις έπάτησε στο πλοίο,
μία φωνή τόν έκαμε να κερώνη.

—Ψηλά τὰ χέρια! Παραδοθήτε!

Έξην αυτές ώρμησαν να τόν συλλάβουν.
Ο άξιωματικός όμως έπρόλαβε καί τούς
έγλυττρησε, καί μ' ένα πήδημα έρρίχθηκε
στή θάλασσα.

Ο πλοίαρχος διάταξε να κατεβάσουν ά-
μέσως βάρκες... Συγχρόνως, ν' άνοίξουν
την βαλίτζα: Ήταν γεμάτη από τίς προ-
μερώτερες έκρηκτικές ύλες!

—Δοξάστε τόν Θεό!, ψιθύρισε ό πλοί-
αρχος. Ο άνθρωπος αυτός θα μάς έτίνα-
ξε στόν έρανο άν δέν έλάμβανα έγκαιρώς
αυτό τό τηλεγράφημα.

Καί έμπρός στο συγκεντρωμένο πλή-
ρωμα καί τούς 150 έπιβάτας του υπερωκε-
ανείου, έδιάβασε τό περιεχόμενό του:

«Κυβερνήτην «Λεβιάθαν» — Ύπερεπει-
γόν.

Συλλαβετε πάραυτα άξιωματικόν μέ
βαλίτζαν, έντεταλμένο ψευδός υπό
πουργείου Στρατιωτικών. Ονομάζεται
Ρόμπερτ Μόρρις καί προδίδει πατρίδα του.
'Ιντέλλιτζενς Σ»

ΟΤΑΝ Ο ΕΡΩΣ

ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΣ

Η δαιμονία Λίνα, την όποιαν συνέλα-
βαν οι άνθρώποι του Ρόμπερτ, άφου άνε-
καλυσαν έπιτέλους την διαμονή της, ώδη-
γήθηκε στο Στρατοδικείο.

—Γιατί έδιωλέξατε τόν Ρόμπερτ Μόρρις
για τό άπιστο αυτό έγκλημα που έτοιμά-
ζατε; την ρώτησε ό Πρόεδρος του Στρα-
τοδικείου.

—Γιατί ήταν έραστής μου. Ένας πει-
θής έραστής, έτοιμος να κάρη τό πάν
για μένα!... άπάντησε εκείνη μέ σατανι-
κή άπάθεια.

Αυτό άπέδειξε καί ή άνάκρισις...

MIX. XANNOYΣΗΣ

★ —Στό Μπίτσπορ Ρόης των νήσων Σίλ-
λυ, σ' απόστασι 40 χιλιομέτρων, υπάρχουν
κάτι τριαντάφυλλα μοναδικά στο είδος των.
Τα τριαντάφυλλα αυτά άνθίζουν μόνο τόν
χειμώνα! Η ιδιοτροπία αυτή της φύσεως
οφείλεται στο χλιαρό Κόλπειο Ρεύμα. Χά-
ρις στο Κόλπειο Ρεύμα, άνευ του όποιου τὰ
βορειότερα τμήματα της Ευρώπης, θα ή-
σαν τόσο ψυχρά, ώστε θα καταντούσαν ά-
κατοίκητα, ή θερμοκρασία στή νησιά Σίλ-
λυ δέν πίπτει ποτέ κάτω των 10 βαθμών
υπέρ τό μηδέν. Έτσι άνθίζουν καί τόν χει-
μώνα, καί μάλιστα σέ 200 ποικιλίες, τρι-
αντάφυλλα από τὰ νησιά Σίλλυ. Οι 1700 κά-
τοικοι των νησιών επιβίβονται στήν άνθο-
κομία.

★ —Οι 'Ατζέκοι, οι πολιτισμένοι έρυ-
θρόδερμοι του παλαιού Μεξικού, πριν φυ-
τεύσουν ένα δένδρο, άνοίγαν την φλέβα τούς
καί άφηναν να πέση λίγο αίμα μέσα στόν
λακκό, στόν όποιο θα φυτευόταν τό δέν-
δρο. Οι 'Ατζέκοι έπίστευαν ότι οι ρίζες του
δένδρου έπρεπε να ροφώσουν αίμα, για να
φουντώση καί γενικώς να εύδοκιμήση τό
δένδρο. Στίς 'Ινδίες πάλι έπίστευαν ότι
κατά τό φύτεμα ενός δένδρου έπρεπε να
πατηση τίς ρίζες του μία παρθένα με ή-
μορφο πρόσωπο.

οί άνθρωποι έν πολέμω

ΑΝ ΕΧΗΣ ΤΥΧΗ ΔΙΑΒΑΙΝΕ...

Ενας Γερμανός στρατιώτης που είχε
έγκατασταθή έπάνω σ' ένα δένδρο
«κάπου...στο δυτικό μέτωπο» σκοτώθη-
κε από κεραυνό που έπεσε έπάνω στο
δένδρο. Ο στρατιώτης αυτός, έπαινε-
λημένος είχε πυροβοληθή από τούς
Γάλλους καί διέφυγε τόν θάνατο.

ΣΚΥΛΟΙ... ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

Δύο γερμανικοί σκύλοι άπ' αυτούς
που χρησιμοποιούνται στίς στρατιω-
τικές υπηρεσίες, συνελήφθησαν από
τούς Γάλλους στο δυτικό μέτωπο. Δύο
Γάλλοι στρατιώτες έφόρεσαν τίς στο-
λές Γερμανών αιχμαλώτων, καί μόνον
τότε τούς έπλησίασαν οι σκύλοι. Στούς
λαίμους των ζώων ήσαν δεμένα κρυ-
πτογραφικά σημειώματα.

Η ΠΟΥΔΡΑ... ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Ενας έμπορος καλλυντικών στο Λον-
δίνο, άγγέλλει ότι κατεσκεύασε πού-
δραν...φωτεινή για τίς κυρίες. Τη νύ-
χτα, ως γνωστόν, σβύουν όλα τὰ φω-
τά, όχι μόνον στο Λονδίνο, αλλά καί σ'
όλες τίς μεγαλουπόλεις για τόν φόβο
τόν ένσυνείδητο έπιδρομών. Τό πυκνό
σκοτάδι γίνεται άφορη θανατηφόρων
δυστυχημάτων, έφ' όσον έσημειώθησαν
συγκρούσεις όχι μόνον μεταξύ όχημά-
των, αλλά καί μεταξύ ανθρώπων! Η
φωτεινή πούδρα θα είνε, λέει ό έφευρέ-
της, τό καλύτερο μέσον για την ά-
σφάλεια γυναικας, που θα άναγκαζό-
ταν να βγύη τή νύχτα. Η πούδρα ώ-
στόσο αυτή, δέν έσημειώσε μεγάλη έπι-
τυχία γιατί λίγες γυναίκες άποφασί-
ζουν, γράφει ένα άγγλικό περιοδικό, να
έμφανισθούν μέ... φωτεινή μύτη έμ-
πρός στους άνδρες.

ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΔΙΑΣΠΑΣΙΣ ΑΠΟΚΛΕΙ-
ΣΜΟΥ

Στην Γαλλία ό τελευταίος άυστηρό-
τατος νόμος περί θήρας έτροποποιή-
θη... διά πολεμικούς λόγους! Ο νό-
μος άπαγορεύει τό κυνήγι οϊουδήποτε
ζώου καθ' όλη την διάρκεια του πο-
λέμου. Τελευταίως όμως παρετηρήθη
ότι άγριόπαπες καί άγριόχηνες, άφου
...επαχύνοντο στη Γαλλία, διέσχίζαν τὰ
σύνορα καί κατέφευγαν στη Γερμανία!
«Υστερα άπ' αυτό ήρθη ή άπαγόρευσις
της θήρας των πτηνών αυτών καί έδδθη
μάλιστα ιδιαίτερη άμοιβή σ' εκείνους
που σκοτώνουν μεγάλον αριθμό άπ' αυ-
τά. «Εάν δέν σκοτώνουν στη Γαλλία
οι άγριόπαπες καί οι άγριόχηνες,
γράφει μία γαλλική έφημερίδα, θα...
διασπασούν τον άποκλεισμό καί θα φα-
γώθουν από τούς Γερμανούς!»

ΠΟΛΕΜΟΥ ΣΥΝΕΠΕΙΑ

Τα δέκα πέντε τοίς εκατό των γυναι-
κών που κυκλοφορούν στούς δού-
λους του Λονδίνου φέρουν στολές. Είνε
οι γυναίκες που προσφέρουν τίς υπηρε-
σίες των στίς διάφορες βοηθητικές ύπη-
ρεσίες του στρατεύματος.

ΤΑ ΨΑΡΙΑ ΣΤΟΝ ΓΙΑΛΟ...

ΣΤΗ ΒΟΡΕΙΟ ΘΑΛΑΣΣΑ

—Τί ψαρεύατε σήμερα;
—Τὰ συνηθισμένα: Δύο θωρηκτά,
δύο καταδρομικά, όκτώ νάρκες καί έ-
ξη ύποβρύχια.

Οι κάτοικοι του χωριού Μπάυφλιντ
της 'Αγγλίας είνε βέβαιοι ότι έ-
χουν έτοιμασθή τελείως για τόν έρτα-
σμό της... νίκης! Στο Μπάυφλιντ όλα
είνε έτοιμα!

Η αίθουσα του χορού έχει ένοικια-
σθή για τόν «Χορό της νίκης». Η όρ-
χήστρα έχει έξευρεθή. Έχουν άκόμη
πωλήη τὰ εισιτήρια, άγοράσθησαν τὰ
πολλά καί έξετυπώθησαν τὰ προγράμ-
ματα της «μεγάλης νύχτας». Τόσο ό-
μως έπάνω στα εισιτήρια, όσο καί στα
προγράμματα ή ήμερομηνία άφέθηκε
λευκή. Οι όργανωτάι της έαρτής καί οι
κάτοικοι του Μπάυφλιντ περιμένουν...
Στα προγράμματα μάλιστα υπάρχει
προειδοποίησις προς τίς κυρίες να φέ-
ρουν βαρύτιμα γυναικικά...

Λευκή γλέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

(90όν)

—Σας είπα την αλήθεια...
—Ο κλέφτης σας δονμάζεται ντ' Όμόν;
—Σας το διαβεβαιώ!
—Τότε, πέντε μου, πού πρέπει να πάω να τόν συναντήσω;
—Ω! φίλε μου, αποκρίθηκε ο Γκοντράν κάνοντας πως ήθελε να μετριάσει την θερμότητα που υπέκρινε στον Περιέ... Δεν πρέπει να τρέχετε έτσι! Ακούστε:

Και ο ψευδομυλός άρχισε να διηγείται στον «Ερωτευμένο» ότι ο κλέφτης του μενταγιόν νοσηλεύεται σ' ένα ιδιωτικό νοσοκομείο έξω από το Παρίσι, στο όποιο όμως ήταν αδύνατον να μπει.

Συνεφώνησαν λοιπόν ότι ο Περιέ ήταν πάντα έτοιμος κι' όταν θα παρουσιαζόταν η κατάλληλη ευκαιρία θα τον είδικοιούσε ο Γκοντράν για να ενεργήσει.

Στο νοσοκομείο θα έμπαινε με τόν εξής τρόπο: Θα προσποιόταν ότι έπεσε έξω απ' αυτό και θα πληγωνόταν στο κεφάλι, σε τρόπο που να φανή αδύνατος ή μεταφορά του στο Παρίσι. Όταν θαμπαινε πια στο νοσοκομείο για νοσηλεία θα κατάρωνε εύκολα να σχετισθί με τόν πληγωμένο.

—Να τού μέσον με τόν όποιο θα έκδικηθής, κατέληξε ο Γκοντράν, ενώ συγχρόνως έδγαζε από τήν τσέπη ένα μικρό χαρτίνο πακέτο, σάν εκείνα που φτιάχνουν οι φαρμακοποιοί.

—Τί είναι αυτό; φώναξε ο Περιέ.

—Δηλητήριο! Φόβνει για να σκοτώση κανείς μια δημορία ανθρώπων!

—Τί; Θέλετε να τόν δολοφονήσω! φώναξε ο Περιέ σάν να ξεγειρόταν ή συνειδησίς του.

—Δέν πιστεύω να θέλετε να μονομαχήσετε μ' έναν κλέφτη! Έκαμε ο Γκοντράν. Άλλωστε αυτό είνε τόν μόνο μέσο που δέν άφνει ή γην. Όχι ρίξετε λίγη απ' αυτή τή σκόνη στην πληγή του και όλα τελειώνουν.

Τό πρόσωπο τού Περιέ ξεέφραζε τήν πάλη που γινόταν στην ψυχή του. Ο Γκοντράν τόν κατάλαβε και επάνελαβε:

—Άλλωστε είσαε έλευθερος να δεχθίτε ή όχι. Αυτό είνε τόν μόνο μέσο για να έκδικηθίτε και να κερδίσατε χρήματα. Γιατί, δέν σας κρύβω, είμαι πολύ πλούσιος κι' αν έπιτύχετε θα σας δώσω τά μέσα να ζήτε μ' όλη σας τή άνεση.

—Έστα! είπε ο Περιέ, παίρνοντας ξαφνικά τήν απόφασί του, δέχομαι. Πότε πρέπει να ενεργήσω;

Ο Γκοντράν τούδωσε ένα χαρτί με σημείωση.

—Θα διαβάσατε καλά αυτές τις σημειώσεις, είπε, κι' όταν είνε καιρός θα σας είδοποιήσω. Για τήν ώρα πάρτε αυτά τά λίγα χρήματα για τά μικρά σας έξοδα.

Συγχρόνως παρέδωσε στον Περιέ τόν πορτοφόλι. Κι' αφού έσφιξε τόν χέρι τού συνενόχου του ο Γκοντράν έφυγε.

ΟΤΑΝ ΜΙΛΗ ΤΟ ΚΡΑΣΙ...

Ο Περιέ διεθυόθηκε προς τούς δύο έπισκέπτες του, πού τόν περιμέναν σ' ένα ιδιαίτερο δωμάτιο που συνεχόταν με τήν κοινή τραπεζαρία.

Ο αστυνομικός έπόπτης τόν παρουσίασε τότε άμέσως λέγοντας:

—Ο άνθρωπος πού σ'ου χρειάζεται Ταρντιέ, για τήν υπόθεσι πού ανέλαβε.

Ο Ταρντιέ κύτταξε καλά τόν έρωτευμένο κατά πρόσωπο, σάν να ήθελε να βεβαιωθεί ότι τόν άτομο πού τού παρουσιάζον ήταν πραγματικά έξυπνο, όπως ισχυριζόταν ο Ροζιέ.

Τό αποτέλεσμα όμως τής εξέτασεως δέν ήταν πολύ ευνοϊκό για τόν έρωτευμένο, γιατί ο Ταρντιέ έγινε ξαφνικά σοβαρός.

Η αλήθεια είνε ότι ο Περιέ δέν σκεπτόταν πια παρά τήν συζήτησί του με τόν Μιλόδο. Έπειδή όμως ο Ταρντιέ απέφασε να τού πη ότι χαιρόταν πολύ γιατί εύρι-

σκε σ' αυτόν συνεργάτη για υπόθεσι, πού απαιτούσε έξυπνότητα, έπιτηδειότητα και ύπομονή, άπήντησε κι' αυτός με κάποια στενοχώρια;

—Με κολακεύουν πολύ τά λόγια σας, αλλά δυστυχώς δέν έχω καθόλου καιρό ν' απασχοληθώ με υπόθεσις. Σκοπεύω, βλέπετε, ν' άπουσιάζω από τόν Παρίσι σε λίγο, για μερικότες μήνες... Όταν γυρίσω, αν έχετε πάντοτε τις αυτές διαθέσεις, μπορούμε να συνεννοηθούμε.

Εκπληκτός ο Ταρντιέ κύτταξε τόν φίλο τού Ροζιέ, σάν για να τόν ρωτήση τί έσήμαινε ή απάντησις αυτή, πού πολύ λίγο περιέμενε. Ο Ροζιέ όμως τούκλεισε τόν μάτι χαμογελλώντας για να δώση στον φίλο του να καταλάβη ότι δέν έπρεπε ν' άνησυχή.

Έσήμανε δυο φορές και παρουσιάσθηκε ή κόρη τού ξενοδόχου φέροντας δίσκο με δυο μπουκαλία αφέντι και τρία ποτήρια.

Κι' εκείνο πού περιέμενε ο Ροζιέ δέν έργησε να γίνη.

Όταν ο έρωτευμένος είδε τόν αφέντι ή φυσιογνωμία του άλλαξε άμέσως έκφρασι.

Τό πρόσωπο τού άστραψε και τά μάτια του έσπινθηροβόλησαν.

—Στήν υγεία σου, έρωτευμένε! φώναξε ο αστυνομικός τσουγκρίζοντας τόν ποτήρι του με τά δυο άλλα άφου τά γέμισε.

Ο Ταρντιέ βάζοντας τόν ποτήρι στα χείλη, έδειξε μ' έναν μορμασμό τού προσώπου του ότι δέν ήταν συνηθισμένος να πίνη οινόπνευματώδη ποτά.

Όταν όμως ο Περιέ κατέβασε και τόν δεύτερο ποτήρι άλλως έντελώς. Και παίρνοντας τόν λόγο, ρώτησε:

—Τί με θέλετε, κύριε; Άφου είσαε φίλος τού κ. Ροζιέ, τόν όποιο έκτιμώ ιδιαίτέρως, μπορείτε να βασισθίτε σ' έμένα για ό,τι ήθίποτε δουλεία. Είμαι ικανός για όλα και έτοιμος για όλα.

Ο Ταρντιέ άνοιξε τά μάτια του, ο Ροζιέ όμως έσπευσε να τόν καθησυχάση ως προς τήν διανοητική κατάσταση τού έρωτευμένου, λέγοντας:

—Έγώ Ταρντιέ μου, δέν πρέπει ν' άπαρής. Έτσι είνε ο φίλος μας. Πρέπει να τού δάνης λάδι τόν λυχνάρι. Τώρα μπορείτε να τού μιλήσης για ό,τι έχεις να τού προτείνης. Θά σ' άπαντήση ό,τι σκέπτεται.

Παίρνοντας θάρρος από δεύτερο νόημα τού Ροζιέ ο Ταρντιέ, διηγήθηκε στον έρωτευμένο τήν υπόθεσι για τήν όποία είχε ανάγκη από σοβαρούς και έπιτηδείους πράκτορας.

Υστερα από τόν δεύτερο αφέντι ο έρωτευμένος διατηρούσε όλη τήν διαύγεια τού μυαλού του. Μονάχα όταν έξακολούθουσε να πίνη μεθούσε σε βαθμό άναισθησίας σχεδόν.

Άκουε λοιπόν τόν Ταρντιέ με μεγάλη προσοχή και φαινόταν ότι ενδιαφερόταν για τήν διήγησι.

Έφθασε μάλιστα στιγμή, τού άκούοντας να τού μιλούν για άντικείμενα, πού εύρε ο «σωτήρ»—έτσι ο Μαρσιάλ είχε όνομάσει τόν Ζακόμ Μενιέ στην συζήτησί του με τόν Ταρντιέ—ο έρωτευμένος έστησε τ' αυτή του και δέκοψε τόν γραφέα ρωτώντας τον:

—Τί πράγματα ήσαν τά άντικείμενα αυτά;

Ο Ταρντιέ αποκρίθηκε ότι θά τά καθόριζε άργότερα, πράγμα πού δέν έμπόδιζε τόν Περιέ να συλλογισθί τήν άλυσισία εκείνη με τόν μενταγιόν, πού ο Μιλόδοτος ισχυριζόταν ότι τού τάκλειαν. Και μέσα του έλεγε ότι αυτό ήταν μία παραδοξη συμπτωσις.

Ο Ροζιέ πού δέν ενδιαφερόταν για τόν ζήτημα, έφυγε για να παραγγείλ η γεύμα.

Ο έρωτευμένος έπωφελήθηκε τότε από τήν περίστασι για να πλησιάση τόν γραφέα και να τού πη:

—Δέν ζητώ τίποτε καλύτερο από τού να σας βοηθήσω να βρήτε τούς γονείς τής νε-

ας πού λέτε. Γι' αυτό όμως πρέπει να μου δώσατε όσο τόν δυνατόν περισσότερες πληροφορίες.

—Όχι σήμερα, αλλά σε λίγες μέρες θα μπορούσώ πολύ πιθανόν να σας πώ τί είδους άντικείμενα ο «σωτήρ» ήρθε επάνω στη νεά.

—Για τήν ώρα δέν έξερετε τίποτε περισσότερο; Κι' αυτόν τόν «σωτήρα» τόν έξερετε τούλάχιστον;

—Όχι ακόμη!

Μετά ο Ταρντιέ βλέποντας ότι ο έρωτευμένος φαινόταν ότι σκεπτόταν κάποιο σχέδιο, τού είπε απότομα:

—Η υπόθεσις αυτή φαίνεται να σας ενδιαφέρει, πιστεύω λοιπόν ότι θα έπιδοθίτε σ' αυτήν με θάρρος και ύπομονή.

—Μά τήν πίστι μου τόν καταλάβετε. Μ' άνοίξατε τήν όρεξι κι' άνυπομονώ να έχω περισσότερες πληροφορίες.

Στό μεταξύ αυτό, με τήν φαντασία του ο Περιέ σχηματίσε δλοκληρη σκηνή παιδιού πού έγκαταλείπονταν από τούς γονείς του και στην όποια ο Μιλόδοτος έπαιζε σπουδαίο ρόλο.

Η συζήτησις διεκόπη ξαφνικά από τόν Ροζιέ πού άνηγγειλε ότι τού γεύμα ήταν τούμο. Οι τρεις άνδρες τότε έπλησίασαν στο τραπεζί και ή συζήτησις ξανάρχισε άμέσως:

—Λοιπόν, φίλοι μου, φώναξε ο Ροζιέ, έμεινατε συμφωνοί ως προς τούς όρους;

—Ναι, άπήντησε διασπτικά ο έρωτευμένος πού, αντίθετα προς τήν συνήθειά του, έτρωγε πολύ και έπινε λίγο.

—Δέν πίνεις λοιπόν, Έρωτευμένε! τού φώναξε ο Ροζιέ γεμίζοντας τά ποτήρια. Μη τυχόν σ' έπιασε ή συνηθισμένη μελαγχολία σου; Τότε, φίλε μου, να κυττάξης να πνίξης τήν λύπη αυτή όσο τόν δυνατόν γρηγορώτερα.

Ο Περιέ άρχισε τότε να πίνη και, όπως ήταν έπόμενο, γρήγορα έφθασε στην κατάσταση εκείνη πού τόν κρασί λύνει τήν γλώσσα και παρακινεί σε έκμυστηρεύσεις.

Δέν ήταν λοιπόν μικρή ή έκπληξις τού Ταρντιέ, όταν τόν άκουσε να λέγη:

—Νομίζω πως είμαι πιο καλά από σας πληροφωρημένος για τόν έκθετο. Πιθανόν μάλιστα να έξρω τούς γονείς τής δεσποινίδος για τήν όποια πρόκειται!...

—Εσείς! Διάβολε! φώναξαν ταυτόχρονα ο Ροζιέ και ο δικαστικός γραφέας.

—Ναι, έγώ! αποκρίθηκε ο Έρωτευμένος άπλώνοντας τόν ποτήρι του. Αυτό μπορεί να σας φαίνεται παραδοξο, αλλά είνε έτσι, όπως σας τόν λέγα!

Φαινόταν ότι δέν είχε πια τόν μυαλό του και ότι τά λόγια του τά τραβούσε μέσα από τόν ποτήρι πού δέν έπαυε ν' άδειάζη όταν τού γέμιζαν.

Έξακολούθησε να βεβαιώνη τά λόγια του με τήν έξαψή ωσπου στο τέλος ο Ταρντιέ παρετήρησε στον φίλο του Ροζιέ ότι πιθανόν να ήσαν αληθινά τά λόγια του.

—Λοιπόν, συμπερανε ο αστυνομικός έπόπτης, θα δούμε αν ο Έρωτευμένος μιλή σοδαρα ή όχι.

—Αν μιλά σοδαρα! φώναξε ο Περιέ, πού μαζί με τόν μεθύσι του μεγάλανε κι' ο θυμός του. Να ήγίτε, θα μπορούσώ από άπώψε μάλιστα έδώ, να σας πώ πράγματα πού θα σας έκπληξουν, σας τόν βεβαιώ!...

—Γιά έλα! έκαμε έμπαικτικά ο Ροζιέ... Τί παράξενο λοιπόν μπορείς να μάς πής; Σε προκαλώ να τόν πής αν μπορείς, γέρο μου!

—Ξέρω ποιός τήν έφτιαξε τήν δουλεία! είπα με πεποίθησι ο Έρωτευμένος.

—Ποιά δουλεία; ρώτησε ειρωνικά ο Ροζιέ.

Ο Ταρντιέ στο μεταξύ είχε σηκωθή και στήριζοντας τά δυο του χέρια επάνω στο τραπεζί, έτραυλίσε σκύδοντας προς τά έμπρός:

—Θά μπορούσατε να μάς πήτε ποιό είνε τόν πρόσωπο πού έγκατέλειψε τόν παιδί; Ξέρετε τόν όνομά του;

Ο Ροζιέ ένόμισε πως έπρεπε να έπιμείνη κι' αυτός.

—Μας είπατε πολλά και δέν μπορείτε να σταματήσης, αν ξέρης τίποτε σοδασο, έχεις ύποχρέωσι να μάς τόν φανερώσης... Ίσχυρίζεσαι πως ξέρεσι τόν όνομα...

—...Πού έγκατέλειψε τόν παιδί, πού είνε σήμερα κορίτσι τής παντρειάς, πρόσθεσε ο Ταρντιέ.

—Μπορώ να σας πώ τόν όνομα πού έκλεισε τήν μικρή...

—Έκλειψε; ρώτησαν ο Ταρντιέ και ο αστυνομικός έπόπτης μαζί.

—Ναι, έκλειψε από τούς γονείς του, γιατί είχε κατά πάσαν πιθανότητα τούς λόγους γι' αυτό, έπειδή είνε ένας άθλιος πρώτης τάξεως.

—Αλλά τότε γιατί να έγκαταλείψη τόν παιδί; ρώτησε ο Ροζιέ κουνώντας δύσπιστα τόν κεφάλι του.

Ο Ταρντιέ τινάχτηκε και χτυπώντας τόν μέτωπό του:

—Αυτό είνε!... Αυτό είνε! φώναξε.

Και καθώς θυμόταν τώρα τήν συζήτησί του με τόν Μαρσιάλ:

—Θέταν παράξενο! πρόσθεσε σάν να τού πέρασε μία ξαφνική ιδέα.

Και νοερά άρχισε ν' άναπαριστάρ τήν σκηνή τής διασώσεως τού παιδιού, όπως τού τήν είχε διηγηθή ο άνακριτής. Ξαφνικά διεκόπη τήν σιωπή.

—Ναι, αυτό είνε! επάνελαβε. Μπορεί θαυμάσια νακλειώνη ένα παιδί για μία όποιαδήποτε άφορμή, μία έκδίκησι ίσως.

Άλλά για να μη πείσουν σε ύποψιες και κατηγορηθούν τόν έγκατέλειψαν και με κίνδυνο ακόμη να τόν ίδούν να χαθή.

Έπειδή οι σύντροφοί του έξέφραζαν δυσπιστία, ο Ταρντιέ επάνελαβε σ' αυτούς με λίγα λόγια ό,τι τού διηγήθηκε ο Μαρσιάλ.

Μόλις έπαυσε να μιλή, ο Έρωτευμένος σηκώθηκε μ' ένα πήδημα. Τά μάτια του ήσαν κατακόκκινα και με δροντώδη φωνή φώναξε:

—Κρατώ τήν δουλεία, είμαι θέβαιος ότι δέν γελιέμαι, ο άνθρωπος πού έσωσε τόν παιδί θα ήρθε επάνω του άντικείμενα...

—Ναι!... Ναι!... έκαμε ο Ταρντιέ.

—Αυτό όμως τά άντικείμενα, έσείς δέν έξερετε τί είνε, δέκοψε ο Έρωτευμένος, έγώ τόν ξέρω!... Ήταν μία χρυσή άλυσισδα κι' ένα μενταγιόν!... Ναι, αυτό είνε, είμαι θέβαιος, άπολύτως θέβαιος, σ' ό,τι λέγω... Άλλά δέν είνε μόνον αυτό. Ξέρω τόν όνομα τού άθλιού πού έκαμε τήν δουλεία και άφου έκλειψε τόν παιδί τόν άφησε στον Σηκουάνα σε μία βάρκα, έλπίζοντας πως θα χανόταν. Ξέρω τόν όνομα έγώ! είπα με τρομερή φωνή. Είνε τόν όνομα ενός πλουσιού, καθώς φαίνεται, πού βαστέλνα στο κάτεργο αν ήθελε.

—Τό όνομα αυτό; Τό όνομα αυτό; ρώτησε μ' άγανάχι ο Ταρντιέ.

—Είνε ο ντ' Όμόν!... Ο Γκοντράν ντ' Όμόν! άρθρωσε ο Έρωτευμένος με φωνή λύσσης.

Ο Ταρντιέ θέλησε να τού μιλήση, αλλά τού κόπηκε ή φωνή. Έμεινε για ένα δευτερόλεπτο μ' άνοιχτό τόν στόμα και τά μάτια όρθάνοιχτα κι' έπειτα άφέθηκε να πέση σάν κεραυνόπληκτος επάνω στο κάθισμα. Στο μεταξύ αυτό ο Έρωτευμένος έξακολουθούσε να προφέρη τρομερές απειλές, φωνάζοντας και χειρονομώντας σάν τρελλός.

Άφου ο Ταρντιέ συνήλθε λίγο, είπε προς τόν Περιέ με γλυκύτητα σχεδόν, για να τόν καταπειθή να πη περισσότερα:

—Ήσυχάστε, πέντε μου είλικρινά, φίλε μου, γνωρίζετε...

—Τόν Γκοντράν ντ' Όμόν; δέκοψεν ο Έρωτευμένος. Άν τόν γνωρίζω!... Άν γνωρίζω αυτόν τόν άθλιο!...

Και τόν πρόσωπο τού δυστυχισμένου προξενούσε οίκτο καθώς συσπόνταν από τήν ήθικη κατάπτχισι πού δοκίμαζε στην άνάμνησι τών σκηνών, πού είχαν συμβή στην έπαυλι τού κ. ντ' Φερλχ.

Και άν και ο Ταρντιέ έπωφελούμενος τού έρεθισμού τού Περιέ θέλησε να τόν άναγκάση να έξηγηθί, ο Έρωτευμένος άσ-τόσο φάνηκε έπιφυλακτικός για να μνη έκθέση, άφ' ενός μόν τήν υπόθεσι πού τού ίχε αναθέσει ο Μιλόδοτος, άφ' έτέρου δε για να κρατήση μυστικό τόν έκδικητικό του σχέδιο, πού προμελετούσε κατά τού ανθρώπου πού τού άρπαξε τήν αγαπημένη του Στελλά ντ' Φερλχ.

—Σας δίνω τόν λόγο μου, είπα μόνάχα ότι θα σας βοηθήσω να έξεχνάσουμε τήν υπόθεσι πού μάς άπασχολεί. Δέν άποσύρω τίποτε απ' ό,τι είπα.

—Φίλε μου, είπε ο Ταρντιέ κρύδοντας

τήν δυσαρέσειά του, άφου έχω τόν λόγο σας, άς όρίσωμε μία μέρα για ν' άσχο-ληθούμε με τήν υπόθεσι αυτή.

—Δέν μπορεί να σας όρίσω ακόμη μέρα, είπα με σταθερότητα ο Περιέ. Πρέπει να περιμένω, έχω τούς λόγους μου.

Ο Ροζιέ επένεβη.

Άφου ο Έρωτευμένος σούδωσε τόν λόγο του, είπε προς τόν Ταρντιέ, πρέπει να βασίζεσαι σ' αυτόν.

Και γυρίζοντας άμέσως στον Περιέ:

—Θέλεις να περιμένω τήν στιγμή πού θα διαλέξης; Πολύ καλά! Έχεις όμως τήν ύποχρέωσι να κρατάρς ένήμερο τόν φίλο μας Ταρντιέ. Δώσε του, λοιπόν, ένα ραντεβού.

—Ναι!... Έχεις δίκην, έτσι πρέπει να γίνη, φίλε μου Ροζιέ, είπα ο γραφέας.

—Άρχεσαι κάθε μέρα στο καφενείο «η Συνάντησις», είπε ο Ροζιέ στον Έρωτευμένο.

—Συμφωνοί! ύποσέθηκε ο Περιέ.

Ο Ταρντιέ πού κατάλαβε τότε ότι δέν θα μπορούσε να έπιτύχη περισσότερα, άναγκάσθηκε να κάμη ύπομονή, έχοντας πίστι στην ύπόσχεσι τού Έρωτευμένου.

Μετά οι τρεις σύντροφοί αντήλλαξαν χειραψία και έφυγαν.

«ΦΑΚΕΛΛΟΣ ΝΤΕ ΜΟΡΑΝ»

Κατατρομαγμένος απ' όσα άκουσεν ο Ταρντιέ, δέν μπορούσε να συνέλθη ακόμη από τήν ταραχή τού. Τ' όνομα τού ντ' Όμόν δομούσε σ' αυτή και άναρωτιόταν αν έπρεπε ν' άνακοινώση άμέσως όλα όσα άκουσε, στον Μαρσιάλ.

Με τις σκέψεις αυτές έφθασε στο δωμάτιό του, όπου, άφου πήρε ένα φάκελλο με τήν έπιγραφή «Φάκελλος ντ' Μοράν» έκάθισε μπρος στο γραφείο του κι' έδυσθίσθηκε σε συλλογισμούς.

Ξαφνικά χτύπησε τόν μέτωπό του. Μία ιδέα γεννήθηκε στο μυαλό του. Και φώναξε:

—Βρήκαμε τόν ότομο πούκλειψε τόν παιδί, άφου ο Έρωτευμένος ισχυρίζεται ότι είνε ο κ. Γοντράν ντ' Όμόν!... Καλά!... Νά ο κλέφτης! Άλλά τόν παιδί; Ποιανού ήταν τόν παιδί; Γιατί δέν πρόκειται μόνον να μάθωμ ποιός έκλειψε τήν μικρή, πού ο «σωτήρ» ήρθε σε μία βάρκα στον Σηκουάνα. Ο κ. άνακριτής θέλει ακόμη να δορούμ και τούς γονείς! Νά ή ούσια τής ύποθέσεως!

Είχε σηκωθή κι' έδάδιζε, φλεγόμενος από τόν πυρετό, μέσα στο δωμάτιο, προσ κρούοντας επάνω στα έπιπλα, κι' επάναλαμβάνοντας:

—Σε ποιόν άνήκε ή μικρή; Σε ποιόν; Σταμάτησε άνασκιρτώντας. Με τά μάτια προσηλωμένα επάνω στον φάκελλο, πού είχε μείνει άνοιχτός επάνω στο τραπεζί, έσκέφθηκε:

—Άν ήταν ή κόρη... τού κόμητος... τού κόμητος ντ' Μοράν!

Άφέθηκε τότε να πέση επάνω στο κάθισμα ενώ πλήθος ιδεών άλληλοσυγκρουόμενων περνούσαν μέσα από τόν μυαλό του.

Ο,τι είχε ύποθέσει για μία στιγμή, τώρα τόν έτάραζε. Η προσπίπτισι πού είχε, δέν έτρόμαζε. Να κατηγορήση τόν Γκοντράν ντ' Όμόν τόν προστάτη τού άνακριτού!...

Τέλος άπορροφημένος από τις σκέψεις του, πού όλοένα γίνονταν πιο άσυνάρτητες και άόριστες, αποκριμήθηκε...

Όταν έγυμνησε ύστερα από δυό ώρες πήρε άμέσως τήν απόφασί του: «Θά περιμένω, είπα μέσα του, πριν κάμω τίποτε, να ίδω τόν Έρωτευμένο».

Έπίσης σκέφθηκε ότι έπρεπε από τήν ήμέρα εκείνη να έπιτηρή άγρυπνα τόν πρόσωπο πού τού ύπέδειξαν ως άθλιο, και να μάθη τί έκαμε ο Γκοντράν ντ' Όμόν.

Μετά, άφου πρόσθεσε μερικώς ακόμη σημειώσεις στον «Φάκελλο ντ' Μοράν», ευθίστηκε πάλι σε σκέψεις...

Με μεγάλη του όμως έκπληξι είδε να παρουσιάζεται ο Ταρντιέ πού βλέποντας

τήν έκφρασι τού άνακριτού έτοιμάσθηκε ν' άποσυρβή ζητώντας συγγνώμη.

Ο Μαρσιάλ όμως τόν κράτησε με μία χειρονομία.

—Άφου είσαε έδώ, είπα, θα σας δώσω άμέσως μία σύστασι.

—Είμαι στις διαταγές τού κ. άνακριτού.

—Ακούστε, λοιπόν, καλά αυτά πού θα σας πώ: Έπιθυμώ για μερικες μέρες και μέχρις ότου έγώ ο ίδιος άποσύρω τήν διαταγή μου, να μείνη ή πόρτα τού γραφείου μου κλειστή σε όλους, εκτός έννοείται τών μελών τής εισαγγελίας και τών δικηγόρων πού θα με ζητήσουν ως άνακριτή. Έπιθυμώ όμως να μή με δι' κανένα πρόσωπο ξένο, καταλαβαίνετε; Σας παρακαλώ λοιπόν να δώσατε τις σχετικές διαταγές στον κλητήρα.

—Κατάλαβα, κύριε άνακριτά, άπήντησε ο γραφέας, θα διώξω όλους και δέν θα γίνη έξαιρέσις για κανένα. Μήτε για...

—Ένα όνομα τού έρχόταν για γειλη. Σταμάτησε όμως έγκαιρως, έκφράζοντας με ύπεκφυγη τήν σκέψι του:

—Ξέρω πράγματι, είπα, ότι ο κ. άνακριτής έχει τήν συνήθεια να δέχεται, κάθε φορά πού παρουσιάζεται, ένα πρόσωπο...

—Τόν κ. Γκοντράν ντ' Όμόν;

—Άκριδώς! έκαμε ο γραμματέυς με παραδοξη ταραχή, πού δέν διέφυγε τόν Μαρσιάλ.

—Λοιπόν, κ. Τραντιέ, δέν θα έπιτηρψετε τήν είσοδο και σ' αυτόν όπως και σε κάθε άλλον, μ' έκαταλάβετε;

—Μείνετε ήσυχος, κ. άνακριτά!

★

Ο Ταρντιέ σκούπισε με τρεμάμενο χέρι τόν μέτωπό του από τόν όποιο έσταζε ήδη ο ιδρώτας.

Ήταν φανερό ότι ήθελε να έπω

ΣΚΕΨΕΙΣ

για τόν ΕΡΩΤΑ

Μερικοί άφορισμοί

Μιά από τις πιο περίεργες ιδιοτροπίες της φύσεως είναι ότι, στα ζητήματα του έρωτος, το πιο αδιάκριτο φύλο είναι το γυναικείο.

Και όμως θα έπρεπε να συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο.

Γιατί οι γυναίκες βρίσκονται σε πολύ μεγαλύτερη ανάγκη από τους άνδρες να κρατήσουν μυστικές τις σχέσεις τους και να μην αφήσουν κανένα αδιάκριτο μάτι να εισχωρήσει ως αυτές.

Στους άνδρες, εκείνο που αποκαλούμε άρετη δίνει, τις πιο πολλές φορές, άφορμη στο γέλιο και την ειρωνεία. Για τη γυναίκα όμως είναι μια απαραίτητη προϋπόθεση της θέσεως και της υπόληψής της στην κοινωνία.

Συμβαίνει μάλιστα κάποτε το εξής: οι έρωτικές περιπέτειες ενός άνδρος δημιουργούν ένα είδος αίγλης γύρω του και τον οδηγούν στην επιτυχία σε πολλά άλλα επίπεδα, εκτός από το έρωτικό. Τούναντίον, μια γυναίκα που δεν ζή ε-νάρετη ζωή, προκαλεί, σιγά - σιγά, την περιφρόνηση και, μια μέρα, βρίσκεται έξω από την κοινωνία των τιμίων ανθρώπων. Οι πόρτες, ή μια έπειτα από την άλλη, κλείνουν μπροστά της.

ΔΕΝ ΚΡΥΒΕΙ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ

Οι "Αγγλοι λένε πως ένας τζέντλεμαν μπορεί να μιλήσει για τις έρωτικές του κατακτήσεις, αλλά πως δεν του επιτρέπεται ποτέ να κόψει τον ελάχιστο ύπνινγμο για τις γυναίκες στις οποίες αναφέρονται αυτές οι κατακτήσεις.

Ποιά γυναίκα θα μπορούσε να κόψει το ίδιο;

Ποιά γυναίκα μπορεί να κρύψει την ευτυχία της;

Χωρίς να μιλήσουμε για τις εξομολογήσεις, που μια έρωτευμένη γυναίκα είναι πρόθυμη να κάνει σε όλες εκείνες που νομίζει φίλες της, έχει χίλιους δυο τρόπους για να κάνει τους άλλους να αντιληφθούν ποιός είναι ο άνδρας που προτιμά. Ο τρόπος με τον οποίον τον δείχνει, με τον οποίον του μιλά, με τον οποίον επιζητεί ή αποφεύγει το βλέμμα του, όλα αποτελούν μιαν ομολογία.

ΠΕΡΙΦΡΟΝΕΙ ΤΟΥΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ

Η έρωτευμένη γυναίκα είναι πραγματικά το πιο παράδοξο όν που θα μπορούσε να φαντασθεί κανείς.

Μ' όλο που η έρωτική της ζωή περιβάλλεται διαρκώς από κινδύνους, αισθάνεται μιαν ακατανίκητη επιθυμία να κάνει επίδειξη του έρωτός της. Δεν την ικανοποιεί προσωπικά. Θέλει να τον μάθουν και μερικοί ή έστω ώρισμαμένοι άλλοι. Και τότε ξεχνά όλες τις προφυλάξεις, γίνεται τολμηρή, περιφρονεί τις κοινωνικές προλήψεις — και στο τέλος εκπλησσεται για την κακογλώσσία του κόσμου.

Και όταν είναι δυστυχισμένη; Ο πόνος της γίνεται ένα κοινό μυστικό. Κάθε φίλη έχει και από μιαν έμπιστευτική εξομολόγηση. "Αν τουλάχιστον άνακουφιζόταν με τον τρόπο αυτόν; "Αλλ' όχι! Δεν συμβαίνει ούτε αυτό! Γιατί, στο τέλος, όλα την βλέπουν σαν μάρτυρα και είναι υποχρεωμένη τότε να παίξει το ρόλο της όσο πιο καλύτερα μπορεί.

ΠΡΟΘΥΜΟΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

Πιστεύουμε συνήθως ότι οι άνδρες μιλούν πιο πρόθυμα, πιο συχνά και με μεγαλύτερη ελευθερία για τον έρωτα.

Και όμως αυτό δεν είναι αλήθεια. Εκτός από μερικές εξαιρέσεις, οι άνδρες μιλούν για τον έρωτα, μόνο όταν εξαναγκάζονται σ' αυτό. Ποτέ με την θέλησή τους. Όταν ένα οποιοδήποτε γεγονός ξυπνά την έρωτική συγκίνηση μέσα στην ψυχή τους, το βλέμμα τους βολώνει

για μια στιγμή, αλλ' άμέσως έπειτα γυρίζουν τη συζήτηση σε άλλο θέμα.

"Ενας άνδρας, που πιέζεται από έρωτικές, λέει:

—Ναί... βέβαια... κάτι είχα κι' εγώ στη ζωή μου!

Μια γυναίκα απαντά:

—Κανένας δεν εγνώρισε τον έρωτα όπως εγώ!... Θα βρώ την ευκαιρία μια μέρα να σάς μιλήσω για ώρισμαμένα έπει-σόδια της ζωής μου...

"Αν έχετε τη διάθεση να την ακούσετε, ή ευκαιρία παρουσιάζεται εκείνη τη στιγμή.

Και η γυναίκα δεν κάνει χάρι σε κανένα λεπτομέρεια.

"Ενας άνδρας θεωρεί δεδηλωσι να αφήσει τους άλλους να φαντασθούν τα σώμα-τικά χαρίσματα ή τις "ψυχικές αρετές της γυναίκας που αγαπά. Νομίζουν ότι αυτά τα πράγματα πρέπει να τα ξέρη μόνον αυτός.

"Αντιθέτως, μια γυναίκα περιγράφει με τη μεγαλύτερη προθυμία τα προτερήμα-τα —κάποτε μάλιστα και τα ελαττώμα-τα του ανθρώπου που αγαπά.

"Ίσως γιατί αισθάνεται την ανάγκη να μιλήσει πάντοτε γι' αυτόν.

ΑΧΑΛΙΝΩΤΟ ΠΑΘΟΣ

Ποιός είπε ότι οι άνδρες διεκδικούν με μεγαλύτερο πείσμα τη γυναίκα που αγα-πούν;

Και όμως το αντίθετο είναι σωστό.

"Ενας άνδρας αγωνίζεται, αλλά σπα-νίως ξεφεύγει από ώρισμαμένα όρια αξιο-πρεπείας.

Το πάθος μιας γυναίκας είναι τούναν-τίον αχαλίνωτο.

Είναι ικανή για τις μεγαλύτερες εξάρ-σεις, αλλά και για τις χειρότερες πα-ταπότητες. Δεν διστάζει εμπρός σε τί-ποτε. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι νικά πάντοτε.

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ

Για τη γυναίκα ο προορισμός της έπα-ναι στη γη φαίνεται ότι δεν είναι κανείς άλλος από την αγάπη. Για τον άνδρα είναι η δράσις.

Να ή άφορμη των περισσότερων συγ-κρούσεων μεταξύ των δύο φύλων. Η ά-φορμη εκείνη που προκαλεί τις ασυμφω-νίες, τις αντιθέσεις —το χωρισμό.

Για τον άνδρα, η έρωτική κατάκτησις είναι μια μορφή δράσεως. Όταν συντελε-σθή αυτή η κατάκτησις το ένδιαφέρον του σβύνει αυτόματως.

Δεν υπάρχει καμιά υπερβολή σ' αυ-τό. Μόνο ότι κάθε άνθρωπος κάνει την έ-ρωτική του κατάκτηση σε διαφορετικά χρονικά διαστήματα.

Υπάρχουν άνθρωποι, έξαφνα, για τους οποίους η έρωτική κατάκτησις συντελεί-ται έπειτα από μιαν ώρα ή μιαν ημέρα. Και άλλοι για τους οποίους δεν έχει γί-ναι ούτε μετά δέκα πέντε ή είκοσι χρό-νια.

"Όταν μιλούμε γι' ατην έρωτική κατά-κτηση, δεν έννοούμε την υλική ή άλλη πα-ρόμοια άπόλαυση, αλλά την ικανοποίη-ση του άτομου ότι εξεπλήρωσε τον σκοπό του — ότι εξήντησε ό,τι είχε να πάρη από το πράγμα, που του εμφανίσθηκε ως καινούργιο και άπρόοπτο και ότι έδωσε επίσημ ό,τι όφειλε προς αυτό.

Η έρωτική κατάκτησις είναι ένα φαινό-μενο έντελώς ψυχικό και δεν έχει καμιά σχέση με υλικά γεγονότα.

Για τη γυναίκα αντίθετως ο έρως άρ-χίζει σε κάθε στιγμή. Γι' αυτό και δεν έχει ποτέ τέλος.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΡΜΟΝΙΑ ;

"Ενας άνδρας και μια γυναίκα μπορεί να αγαπιώνται. Σπανίως όμως κατορθώ-νουν να συμφωνήσουν μεταξύ τους.

Η γυναίκα είναι όλο ένστικτο.

Ο άνδρας είναι τούναντίον όλος μυα-λό — και όταν ακόμη έχει ελάχιστο ή καθόλου.

ΚΛΩΝΤ ΑΜΕ

Για την αγάπη σου

ΣΚΛΑΒΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Γιατί με κυττάξεις έτσι, μαμά;

—Σκέπτομαι τί αξίζει ή ό-μορφιά σου.

Σκυμμένη στα βιβλία και στα τετράδιά μου, έννοιωσα να με θαράινε το βλέμμα της μητέρας μου. Φαινόταν κουρασμένη απ' τις σκέψεις που έκανε για μένα και πρό πάντων για τη μέλλοντική μου ζωή, αν και πολύ ένωρίς άκόμη.

"Από την πιο τρυφερή μου ηλικία, ή όμορφιά μου ήταν ή μόνη της χαρά και το μόνο πράγμα που την άπασχολούσε. Στην ηλικία που τα παιδάκια χοροπηδούν και διασκεδάζουν χαρούμενα και ξένοιαστα, έμένα με κρατούσε με τα χαλινάρια σαν ένα σκυλάκι που θέλουν να το έγκυμνάσουν. Στην εύτυχι-σμένη ηλικία του τραγουδιού και του γέλιου, εγώ ναυουρίζο-μουν με μια μόνη ένωδο: την όμορφιά μου.

Για πολλά χρόνια, δεν καταλάβαινα τη σημασία που έδινε ή μητέρα μου σ' αυτές τις λέξεις. Άκόμη και όταν με στερού-σε από τη συντροφιά των φίλων μου, για να με παίρνει μαζί της στις φίλες της και να με θαυμάζουν όλες οι κυρίες της μικρής μας πόλεως, άπέδιδά αυτό την υπερβολή στην έ-ξαιρετική αγάπη που είχε για μένα.

Οι θλίψεις της ώστόσο δεν άργησαν να πάρουν πιο συγκε-κριμένη μορφή και αλλοιόμονον! Υπό τους χειρότερους όινους. Γυναικεία περιοδικά, κινηματογραφικές έφημερίδες, φωτογρα-φίες καλλιτεχνών συσσωρεύονταν στο τραπέζι της.

"Ενώ εμεγαλώνω, τα μάτια της με βολιδοσκοπούσαν, με ψη-λαφούσαν, σαν να θέλουν ν' άνακαλύψουν στην άδιάπλαστη ά-κόμη μορφή μου, στη στάσι μου και γενικά σε κάθε έκδηλωση του χαρακτήρος μου, την εξαιρετική τύχη που μ' έπείριμενε.

Ο πατέρας μου, άπορροφημένος τελείως με τις ύποθεσεις του, δεν ήσυχολείτο διόλου μ' έμένα. "Όστόσο, όταν έπα'ισα τα δεκάδη μου χρόνια, μου προσέφερε μιαν άσημνια τσάντα και φιλώντας με στο μέτωπο:

—Ντενίξ, μού είπε, σ' αυτό έδώ θα μαζεύεις τις οικονομίες σου. Από δω κι' εμπρός πρέπει να μάθεις να γίνεις μια καλή νοικοκυρά, μια καλή σύζυγο. "Ελπίζω πως δεν θ' άργήση να φανή κανένα καλό παιδί του τόπου μας που θα σε ζητήσει σε γάμο.

—Α, όχι! Δέκοφε άπότομα ή μητέρα μου. "Ενα καλό παιδί

του τόπου μας, είπες; Δεν λες καλύτερα κανένας μπαγαπόν-της; "Όχι, Ζουλιέν, ή κόρη «μ ο υ» δεν θα καταστρέψη τη ζωή της, σ' αυτό τον βρωτόπο. Η όμορφιά της την προορίζει γι' άλλου, για ένα μέλλον ευρύ, ύπεροχο, έξαιρετο.

Ο πατέρας μου άνασκήκωσε τους ώμους:

—Άκουσε, της άπήντησε κυττάζοντάς την στα μάτια, ξε-φρεις τί θα πη έξαιρετο μέλλον; "Ενα καλό παιδί που να σ' αγαπά ελίκρινά, ένα καλό νοικοκυριό και ένα κοπάδι παιδιά.

Τη φορά αυτή ή μητέρα μου θύμωσε. "Εσουφρώσε το μέτωπό της και γυρίζοντας προς έμένα, είπε:

—Μην τον άκούς. Η όμορφιά σου θα νικήση κάθε αντίστα-σι. Η επιτυχία σου θα γεμίση δόλοκληρες στήλες έφημερίδων.

Θυμούμαι πως ο πατέρας μου χαμογέλασε εκείνη τη στιγμή, άποδοκιμαστικά.

—Θα σου περάση αυτό, "Ανζέλ, όταν ή μικρή αγάπηση κα-νέναν.

Και έφυγε για τη δουλειά του.

"Αυτό δεν της έπέρασε. "Αντιθέτως. Με μεγάλη κατάπληξι, είδα ν' αντιτίθεται όσο πήγαινε και περισσότερο στις έδραδους μου με νέους του περιβάλλοντός μου, προφασιζόμενη πως δεν ήμουν πια παιδί και ότι με τό να βγαίνω με νέους ο κόσμος θα με παρεξηγούσε.

Η αλήθεια είναι πως αυτό δεν μ' έννοιαζε και πολύ. Οι φί-λοι μου με κυττούσαν σαν μια κοπέλλα και προσπαθούσαν να μου κάνουν κόρτε. Προτιμούσα τη συντροφιά των βιβλίων απ' τη δική τους. "Όστόσο, ή στάσις της μητέρας μου άρχισε να με κάνει να σκέπτομαι: Τί έσήμαινε αυτή ή ζηλότυπη στοργή; Αυτή ή άποκλειστικότητα; Γιατί να δίνη τόση σημασία στην όμορφιά μου; Άρχιζα να κυττώ τον εαυτό μου με περισσό-τερη προσοχή: Τα σκούρα φυσικά όντυλε μαλλιά μου, τα γκρι-ζοπράσινα άμυγδαλωτά μάτια μου, το στόμα μου, που άφηνε να φαίνωνται δυο σειρές από καταλευκα μικρά δόντια, το δρο-σερό μου δέρμα, που δεν είχε καμιάν ανάγκη από δάψιμο, όλ' αυτά άσφαλώς τραβούσαν. Έπρεπε λοιπόν να τα εκμεταλευ-θώ; Και μόνη ή σκέψις αυτή μ' έκανε να έπαναστατώ.

Ξανοίχτηκα στις φίλες μου "Αλίσ και Ζωρζέτ, και οι δυο της ηλικίας μου και αγαπημένες μου —εύτυχώς για κείνες— με μητέρες πιο άπλεις και με περισσότερη άντλήψη. "Εκούνησαν το κεφάλι τους και άλληλοκυττάθηκαν.

—Μη δίνης τόση προσοχή, είπε ή Ζωρζέτ με τη συνηθισμένη της άισιοδοξία.

Η "Αλίσ ώστόσο έμεινε σκεπτική.

—Άκουσε, Ντενίξ, μού είπε μια μέρα, νομίζω πως έχω κα-θίγον να σου πω εκείνο που ξέρω. Μια μέρα απ' αυτές συζη-τούσαν για σένα στο σπίτι. Άκουσα πράγματα που δεν πρέ-πει να τ' άγνοής, τουλάχιστον για να καταλάβης ποιά είναι τα κίνητρα που ώδουν τη μητέρα σου να κρατή αυτή τη στάσι άπέναντί σου.

Σταμάτησε για λίγο και έπειτα συνέ-χισε:

—Είσαι όμορφη, Ντενίξ, αλλά ή μη-τέρα σου το προσέχει περισσότερο από σένα, ίσως γιατί ύπήρξε ώραία και τό

ήξερε. Μιλούσαν σ' όλη την πόλη για την όμορφιά της.

Δεν δρισκόταν κανένας, γαμ-πρός αντίξείς της. "Όλες

οι φίλες της παντρεύτη-καν ένώ εκείνη έμενε διαρκώς μόνη και ύπερήφανη. Ο πατέ-ρας της, οι συγγενείς της και ιδίως ή μητέρα μου, που ύπήρ-ξε μια άδελφή γι' αυτήν, την εξάρκιζαν να δημιουργήση ένα σπιτικό. Τίποτε δεν της έκανε. "Όστόσο οι γαμπροί εξαφνί-στηκαν. Τότε συνήνησε τον πατέρα σου. Είχε έρθει να νοι-κίαση τα κτήματα στον άνήκαν τότε στον παπού σου Λωράν, στο Βιτράκ-λε-Ω. Εκείνη λοιπόν που περιφρόνησε ύπαλ-λήλους, δασκάλους, άπεφάσισε και παντρεύτηκε αυτόν τον ά-πλο, ένεργητικό και λίγο τραχύν άνθρωπο. "Όστόσο έβαλε έ-ναν όρο: Έπρεπε ο πατέρας σου να έγκαταλείψη τις έργασίες των κτημάτων και ν' άσχοληθή με το εμπόριο. Και αυτό για να έχη μια κοινωνική θέσι πιο άστική. "Ετσι κι' έγινε. Τα καρδελαιό, που είναι μια από τις ειδικότερες της περιοχής, έγινε για την οικογένειά σου μια σπουδαία πηγή έργασίας και πλούτου.

"Αλλά πρέπει να πιστέψη κανείς, ότι ποτέ δεν ήταν εύχα-ριστική για την τύχη της. "Όλα τα όνειρα, όλες τις φιλο-δοξίες, που δεν μπορούσε να πραγματοποιήσει για τον εαυτό της, τις βλέπει τώρα πραγματοποιήσιμες σ' έσένα. Θέλει να γίνης ό,τι έπεθύμησε εκείνη να ήταν. Φοβούμαι πολύ πως δεν θα κατορθώση να προσαρμόση τη ζωή σου σύμφωνα με τις δικές της επιθυμίες...

"Επείναμε πολλή ώρα σκεπτικές, κρατώντας ή μια το χέρι της άλλης.

"Αν και το μυαλό μας είχε δοιμάσει από το πολύ διάβασμα και ιδίως από τη ζωή μας στην έξοχή την τόσο κοντά στη φύση, ώστόσο σταματούσε μπροστά στο τί γινότανε πιο πέρα από μας: Φιλοδοξίες, όνειρα, πεπρωμένα, δεν μπορούσαν να πά-ρουν καμιά συγκεκριμένη μορφή μέσα στη φαντασία μας. Τί ακριβώς ήθελε ή μητέρα μου;

Θυμύουν τους σωρούς από τις έφημερίδες που μαζεύε στο κομοδίνο της:

—"Αλίσ, ρωτούσα τη φίλη μου, πιστεύεις πως σκοπεύει να με στείλη στο Παρίσι;

Παρίσι, ή ύπεροχη πρωτεύουσα! Η πόλις με τὰ χίλια φώ-
τα! Άλλά και ή πόλις, ή γεμάτη μυστήριο και κινδύνους για
ένα κορίτσι άπειρο σαν έμένα.

—Ποτέ, ποτέ δεν θα πάω στο Παρίσι, έφώναζε δυνατά.
Η Άλκις, ήρθε κοντά μου. Πήρε το χέρι μου μέσα στο δι-
κό της:

—Ντενίς, είμαι φίλη σου. Υπολόγισε στη δική μου δοήθεια,
πάντοτε, σε όποιαδήποτε περίστασι. Θ' αγωνισθούμε μαζί, ά-
κομη και έναντιον των δικών σου, εάν χρειασθώ.

Ήταν σοβαρή και αποφασιστική όταν έπρόφερε τὰ λόγια
αυτά. Ένοιωσα πόσο πολύτιμο πράγμα είναι ή φίλια.

—Εσφίξα το χέρι της κι' εγώ και κατάλαβε πως κι' εκείνη
μπορούσε να υπολογίση πάντοτε σ' εσένα.

Γνωριμία με τη ζωή

Ε μέναμε σχεδόν όλο το χρόνο στο Βιτράκ-λζ-Ω. Το Δε-
κέμβρη, έπληγαίναμε να περάσουμε μερικές έβδομάδες στο
Σαρλά, στη νουνά της μαμας, μια πρωτότυπη γριά, ή ό-
ποια στα νεατά της είχε μείνει πολλά χρόνια στην Άπω Ά-
νατολή. Είχε φέρει απ' εκεί πολλά ιδιότροπα και χαριτωμένα
μπιμπλό και πάντα είχε να σου διηγηθώ διάφορες παραξενές
ιστορίες. Καμμία φορά δεχόταν την έπίσκεψη κανενός πλου-
σιού ατόικου πού, περαστ-κός απ' εκεί, έρχόταν να της πη
μια καλημέρα. Οι συνομιλίες τους, όταν έτυχαινε να παρευρί-
σκαμαι, αποκάλυπταν στα μάτια μου μυστηριώδεις όρίζοντες
πού με άφηναν για πολύ σκεπτική και φοβισμένη.

Εκτός από την εποχή αυτή, πού την εξούσαμε πάντα μαζί
με τη μαμά κοντά στη νουνά στο Σαρλά, πηγαίναμε ακόμη μια
ή δυο φορές το μήνα για ψώνια και ξαναγορίζαμε την ίδια μέ-
ρα στο χωριό μας, με τα χέρια φορτωμένα.

Όστόσο ήρθε ένας χειμώνας άρκετά σκληρός. Η μητέρα
μου ύποχρεώθηκε να μείνει στο κρεβάτι γιατί έπαθε από ρευ-
ματισμούς πού της άκινητοποιήσαν το άριστερό πόδι και το
δεξιό χέρι. Η κατάσταση δεν ήταν σοβαρά, ύπεφερε ώστόσο,
γιατί δεν μπορούσε να έπαυρηπύ στο πηγαινι-έλα το δικό
μου, όταν έπληγαίνα στο φαρμακείο ή στην αγορά. Προσπαθού-
σα να την άφηνω όσο το δυνατόν λιγώτερο μόνη, ύποχωρούσα
στις ιδιότροπιες της και, άν και είχα όλο το νοικοκύριο στην
πλάτη μου, ήμουν πάντα εύθυμη και γελαστή μπροστά της.

Σαν ήρθε ο Δεκέμβρης, ή νουνά Σύλβια μάς παρήγγειλε πως
μάς έπέρριμε, όπως κάθε χρόνο. Η μητέρα μου, πού μόλις εί-
χε αναλάβει, άναγκάστηκε να παραιτηθώ από την πρόσκληση.

Άρνηθηκε και για τις δυο μάς, γιατί δεν έβρισκε ώσαστ ά
πάω χωρίς έκείνη. Αυτή τη φορά όμως έπενέθε ο πατέρας
μου. Έπέμεινε πως έπρεπε ν' άλλόξω τον άέρα μου, γιατί
είχα άδυνατείσει και κατάρθωσε να πείση και τη μητέρα μου,
πού κι' αυτή άνησούσε με τη σειρά της γιατί έπρόσεξε ότι
το δέρμα μου είχε χάσει τη φρεσκάδα του.

Έφθασα στη γριά κυρία την παραμονή των Χριστουγέν-
νων. Μια μεγάλη έκπληξις με έπέρριμε: μ' ένα πονηρό χα-
μόγελο στα χείλη, έσκυψε κοντά μου:

—Τι θάλεγες, Ντενίς, για μια μικρή οικογενειακή δεξίωση
και να φάμε το ψητό γαλόπουλο; Έκάλεσα μερικούς γέιους
της ηλικίας μου και καθώς δεν είμαι έγωίστρια, έσκέφθηκα
να καλέσω και μερικούς νέους της ηλικίας σου. Δεν ύπάρχει
και μεγάλο έδαφος έκλογης. Όστόσο, θα ύπάρχουν καμμία δε-
καρία νεοροί και νεαρές πού δεν θ' άρνηθούν να χορέψουν για
να φαϊδρουνον το έρημο σπίτι μου.

Η προσδοκία αυτή μ' ένθουσιασε. Στα μάτια της νουνάς
όλοι οι άκάτω των τριάντα χρόνων» περνούσαν για «παϊδα-
ρέλια και κοριτσόπουλα». Έπίσης δεν είχα καμμία άνησυχία
για το ζήτημα των προσκαλεσμένων. Ήμουν δεδαία πως θα
δρισκόμουν—έπί τέλους— μέσα σ' ένα περιβάλλον ζωντανό
και νεό. Το τί θα φορέω με άπασχολούσε πολύ περισσότερα.
Η νουνά, πού προαισθάνθηκε την έπιθυμία μου, μουδωσε μια
ρεσα και τη μαύρη φούστα, εκάρφωσα ένα ρολό γαυφάλλο στη
ζώνη μου και άφού έβριξα ένα ίκανοποιητικό δέμα στον κα-
θρέφτη, μπήκα στο σαλόνι.

Η άνάμνησις αυτής της βραδυάς συνοψίζεται σ' ένα μόνον
πρόσωπο: τον Τόνου. Παρ' όλα τα λουλούδια, τα φώτα, το λε-
πτό συνδαιτημόνων, το δέμα μου έπεσε άμέσως στον ψηλό
στο τράκι, δεν μ' άφηνε από τα μάτια του. Την ώρα του φαγη-
τού εκάθησε άπέναντί μου. Ανταλλάξαμε μερικές κουβέντες,
για να συνεχίσουμε την κουβέντα πού είχαμε άρχισει.

Θυμάμαι πως δεν είχα συγκρατήσει τόνόμά του και του το
είπα γελάοντας.

—Αντουάν Λαμπέρτεν, είπε, Τόνου για τους φίλους. Διω-
ρισμένος στην Άποικιακή Τράπεζα ως ταμίας. Άνηψις άυ-
στην άγαπημένη σας γριά νουνά. Και, προσέθεσε σιγώτερα,
έρωτευμένος με την δεσποινίδα Ντενίς Ωλνυ.

Κοκκίνισα, έσάστισα κι' έγύρισσα το κεφάλι μου.

—Σας φαίνομαι άναίδης ίσως, είπε ο συνομιλητής μου.
Μα σας γνωρίζω ήδη πολύν καιρό, έξω τα δικά σας, σας άγα-
σας να ψωνίζετε από όλα τα μαγαζιά του Σαρλά δυο φορές
τόν μήνα. Έξω έπίσης ότι ή μητέρα σας άπομακρύνει από
κοντά σας τους άδίκαιτους, τους ύποψηφίους... Βλέπετε δεν
άγνωσ τίποτε...

Υπό τον τύπον της άστεϊότητας, άνεκάλυφα ένα είδος σο-
βαρής άνησυχίας. Έμοιάζε σαν να με ρωτούσε: «Είπν' άλήθεια

αυτά πού λένε;», περιμένοντας να διαψεύσω αυτά πού διη-
γούντο οι άάφοροι.

Άλλάξαμε τόνο και θέμα. Φάνηκε πως εύχαριστήθηκε όταν
άκουσε ότι άγαπούσα το διάβασμα, προσέφερθώ να μου δώση
διάβια και να με γυρίση με την κούρσα του στα περίχωρα.
Έδέχθηκα, έχωνάνας για μια στιγμή όλες τις δυσκολίες πού
θα συναντούσα.

Όταν ή πόρτα εκλείσε πίσω και από τον τελευταίο καλε-
σμένο, εκάθησα σ' ένα μαξιλάρι στα πόδια της νουνάς Σύλβιας
και άκούμπησα το κεφάλι μου στα γόνατά της. Με είχε παρα-
κούληθει με την άκρη του ματιού της όλο το δράδυ, μα δεν
φαινόταν δυσραστημένη μαζί μου.

—Λοιπόν, μικρή μου, με ρώτησε, δεν είναι πάντα πολύ...
κουραστικοί οι νέοι της έπαρχίας. Κι' έχει καλές ιδέες το έ-
κουρσο μου κεφάλι, δεν είν' έτσι;

—Νουνά, πιστεύετε πως ή μαμά θα δεχόταν;

Δεν έδειξε καμμία κατάπληξις άκούοντας με να προφέρω
αυτή τη φράση, πού θα μπορούσε ώστόσο να της φανή άκατα-
νόητη. Με χείδεψε στο μέτωπο, στα μαλλιά:

—Θά ίδουμε, είπε. Άναμένοντας, ή στενοχωρηθής διόλου
και προσάθησε να περάσης όσο μπορείς καλύτερα το διά-
στημα πού θα μείνης εδώ.

Έπέρασα δυο εβδομάδες, δυο μήνες, δυο χρόνια; Είχα χά-
σει την άντηληπύ του χρόνου. Έπέρασα όπωσδήποτε δυο πε-
ρίόδους γεμάτες εύτυχία. Συνήθισαμε να βλέπωμαστε κάθε
μέρα ο Τόνου κι' εγώ. Η άγαπημένη μου νουνά μάς έπρόσεχε
μ' έπείκεισε και καλωσύνη και μάς έπέτρεπε ακόμη να πηγαί-
νωμε μόνοι σε εκδρομές Σάββατο και Κυριακή. Η μητρόπολις
χτισμένη στα ύψη, το σπήλαιο των Έξί και άλλες ιστορικές
γωνίες γεμάτες θαλητρη, έδέχθηκαν την έπίσκεψή μας, άκου-
σαν τους πρώτους όρκους μας ή έστέχασαν τα όνειρά μας.
Τρεις φορές την εβδομάδα ο Τόνου έρχόταν να δειπνήση μαζί
μας. Ο θεός του είχε ξαναφύγει. Τα καθήκόντά του ως διευ-
θυντού της Άποικιακής Τράπεζής τον ύπεχρέωναν σε συχνές
μετακινήσεις.

Κατά τις 10 Ίανουαρίου, ή μητέρα μου μου θύμιζε ότι έ-
πρεπε να γυρίσω. Είς άπάντησιν, έλαβε την πρόσκληση νάρθη
να περάση τρεις μέρες μαζί μου την έρχόμενη εβδομάδα και
να γυρίσωμε μαζί στο Βιτράκ.

Με αυτό είχε σκοπό ή νουνά, να βρεθώ ή μαμά προ τετελε-
σμένου γεγονότος και έτσι να μεταπεισθώ από τις βλέψεις πού
είχε για μένα, οι όποιες, άν και δεν είχαν πάρει ακόμη ώρι-
μένη μορφή, δεν ήταν ώστόσο λιγώτερο αντίθετες από τις
δικές μου. Έξ άλλου, οι κάτοικοι του Σαρλά γενικά, πού μάς
ένωρίζαν, δεν έδειχναν καμμιάν άδιαλλαξία. Άντι ν' άρχι-
σουν το κουτσμπολιό σχετικά με τις σχέσεις μου με τον Άν-
τουάν Λαμπέρτεν, τις υλοθέτησαν, με ένα είδος σιωπηράς συ-
νενοχής.

Κατά τα μέσα Ίανουαρίου, άντι νάρθη ή μαμά, ένα και-
νούργιο γράμμα μάς είδοποιούσε να γυρίσω άμέσως, γιατί λό-
γω έλαφράς άδιαθεσίας του μπαμπά δεν μπορούσε να τον έγ-
καταλείψη. Μαύστελνε συγχρόνως και μια σημείωσι από τα
ψώνια πού έπρεπε να κάνω.

Άνησυχ ή για την κατάσταση του πατέρα μου έπέρασα την
τελευταία μου μέρα «λεηλάτωντας τα μαγαζιά», όπως έλεγε
ο Τόνου.

Το δράδυ, ήρθε να δειπνήση στο σπίτι και αποφασίσαμε να
μην πούμε τίποτε προς το παρόν στους γονείς μου. Ήταν κα-
λύτερα να γίνη πρώτα καλά ό μπαμπάς. Η νουνά το ένέκρινε
και για να έπισημοποιήση τους άρραβώνες μας, άνέβασε από
την αποθήκη μια σκονισμένη μπτολίλα σαμπάνιας.

Πόσο μου φάνηκε έπειτα ή ζωή μονότονη και χωρίς κανένα έν-
διαφέρον! Ο μπαμπάς έγινε γρήγορα καλά και ξανάρχισε τη
δουλειά του. Φαινόταν σκεπτικός πολύ, μα δεν έδωσα και με-
γάλη προσοχή. Η μαμά μ' έρευνούσε με το βλέμμα, ζητώντας
να μαντέψω το μυστικό πού προκάλυψε όλην αυτή την εύχα-
ριστική και το όποιον δημιουργούσε ό έρωτας πού είχε ήδη
έμενα σιωπηλή γιατί αίσθανόμουν τον έαυτό μου άνίκανο να
υποφέρη τη θύελλα πού θα έρεστούσε.

Όστόσο, δεν μπορούσα να κούψω την έλπίδα από την Άλκις
και την Ζωρζέτ. Την πρώτη Κυριακή πήγα μαζί τους να συ-
νανήσω τον Τόνου. Δημιουργήθηκε μια οικεία μεταξύ και
των τριών και άμέσως μου προσφέρθηκε να με βοηθήσουν.

Άφού ή νουνά Σύλβια δεν άποδοκιμάζει τους άρραβώνες
σου, μπορείς να υπολογίσης στη Ζωρζέτ και σε μένα. Στο τέ-
λος θα δεχθώ και ή μαμά σου, μου έδήλωσε ή Άλκις.

Έπέρασε ο Φεβρουάριος, έπειτα ο Μάρτιος και ο Άπρί-
λιος.

Όταν περνούσα την Κυριακή μαζί με τον Τόνου, όλη την
εβδομάδα ήμουν χαρούμενη. Ο πατέρας μου γινόταν διαρκ-
ώς πιο σκεπτικός κι' έπληγαίνα συχνά στο Σαρλά. Μας έφερνε
ότι χρειάζόμαστε. Μια φορά τόν μήνα έπληγαίνα και ή μητέρα
μου μαζί, για να τον συνοδεύση στο γιατρό.

Τό γκρέμισμα των ονείρων

Ντενίς, μου είπε μια Κυριακή ο Τόνου, μου φαίνεται πως θ' ά-
ποασίσω να μιλήσω στον πατέρα σου. Τον βλέπω νάρχε-
ται συχνά στην Τράπεζα πού ελογάζομαι. Σταματάει μάλινα
καμμία φορά μπροστά στο ταμείον για να έμβάση ή ν' άποσύ-
ρη χρήματα. Με σκανδαλίζει ή σκέψις να του ζητήσω μίαν ά-
κράσι.

Ο πατέρας μου στην Άποικιακή Τράπεζα!, είπα έκ-
πληκτη.

—Πώς; Άγνοείς ότι έχει συναλλαγές με τις άποικίες;

—Ένώμίζα πως ο πατέρας μου ήσυχότει άποικιστικώς με
το έμπορίον του καρυδελαίου, είπα. Μα δεν ήξερα και ποτέ

άκριδώς τις δουλειές του. Όσο για το δικό μας ζήτημα, πρόσ-
θεσα, άφησέ με να σκεφθώ προτού κάμης αυτό το διάδημα.
Ίσως νάναι καλύτερα να του μιλήσω έγώ.

Η ήμερα ήταν ήλιόλουστη. Έπληγαμε να συναντήσωμε την
Άλκις και την Ζωρζέτ, πού κι' αυτές τις συνώδεαν δυο νέοι.
Πιστήκαμε και οι έξη από τα χέρια και τραθήξαμε χαρούμε-
νοι, τραγουδώντας, μέσα όπ' τους άνθισμένους και πυρό-
λους άγρούς. Σταματήσαμε σ' ένα άγρόκτημα για να πάρωμε
κάτι. Φάγαμε με πολλή όρεξη από δυο μεγάλες φέτες ψωμι ό
καθένας και από ένα μεγάλο ποτήρι γάλα. Ο καθάρς άέρας
και ο περίπατος μάς είχανε κάνει να πεινάσωμε.

Στην έπιστροφή, ένας χωρικός με τη σούστα γεμάτη από
φρεσκοκομμένη βρώμη, μάς έπροσκάλεσε να γυρίσωμε μαζί
του στο Βιτράκ. Σκαρφαλώσαμε στα μυρωμένα δερμάτια και
μέσα στη σιγαλιά του έξοχικού δειλινού, οι φωνές μας έγέμι-
σαν την άτμοσφαιρα από έρωτα και νεατά.

Την έπομένη εβδομάδα, έπρεπε ν' άποφασίσω με τον Τόνου
κατά ποιόν τρόπο θα μιλούσαμε στους γονείς μου.

Τόν ξανσυναντήσαμε έπειτα από δυο μέρες μετά το μεση-
μέρι στην όχη του ποταμού. Καθόμαστε εκεί στη χλόη καμμία
ώρα, όταν είδα να καταφθάνη τρέχοντας και κιτρινη σαν το
κερί, ή Άλκις.

—Ντενίς, είπε λαχανιασμένη, ο πατέρας σου... είχε μια
καρδιακή κρίσι... ή μαμά σου σε ζήτησε στο σπίτι μας... στης
Ζωρζέτ όπου και δρισκόμουν... πρέπει να γυρίσης πολύ γρή-
γορα... άμέσως!...

Μια κακή προαίσθησις με έκυρίευσε και σηκώθηκα άστρα-
πιαίως. Άνεβήκαμε και οι τρεις στην κούρσα του Τόνου και σε
λίγα λεπτά δρισκόμαστε μπροστά στο σπίτι. Έτρεψα στην
κάμαρα του πατέρα μου. Ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, πε-
λιδνός, άνέπνεε με κόπο. Κοντά του έστεκε όρθια ή μητέρα μου
και τον κυττούσε άνησυχη. Μόλις μπήκα, γύρισε, με κύτταξε ά-
γριεμένη, κι' έφώναξε:

—Μα πού ήσουν λοιπόν;

Δεν έπρόφθασα ν' άναστήσω. Στην πόρτα φάνηκε ο Τόνου.

—Καταλαβαίνω, είπε ή μητέρα μου.

Περισσότερο από το θυμό της, με πάγωσαν αυτές οι λίγες
λέξεις πού έπρόφερε με τόση ψυχρότητα.

Προχώρησα στο προσκέφαλο του άρρώστου. Χαμογέλασε ά-
τονα και ξανάκλεισε τα μάτια. Η μαμά μ' έπιασε από το
μπράτσο και με ώδηγησε στο γειτονικό δωμάτιο.

Ο Τόνου μάς άκόλουθησε, έτοιμος για όλα.

—Ποιός είναι αυτός ο νέος; μ' έρώτησε.

Τότε, με λίγα λόγια, της τή τα έξηγήσα όλα. Πως τον έγνωρί-
σα, τι δουλειά έκανε, μίλησα για το θέιο του Λαμπέρτεν, για
τη νουνά Σύλβια, για τους περιπάτους μας, για τα σχέδια
μας. Της ώμολόγησα το φόβο μου πού είχα και δεν της τή έ-
λεγα, όπως και τις τύψεις γιατί της τή έκρυβα. Με άκουσε χω-
ρίς να πη λέξι όπως ένας άνακριτής άκούει μια κατάθεση.

Όταν έτελείωσα, έγύρισε προς τον Τόνου:

—Έχετε να προσθέσετε τίποτε;

—Μάλιστα, κυρία, άγαπώ τη Ντενίς και θέλω να την παν-
τρευτώ. Κανείς στον κόσμο δεν θα μπορέση να με χωρίση απ'
αυτήν.

Μιλούσε με τόση θερμή, ώστε ή μητέρα μου έμεινε για μια
στιγμή σιωπηλή. Έδίσταζε να καταστρέψη τη ζωή και των
δυο μάς; Δεν το έζρω αυτό. Όστόσο, ή φωνή της έγινε πολύ
σκληρή, όταν άπήντησε στον Τόνου.

—Είσθε πολύ δέδαίος για τον έαυτό σας, νεαρέ. Ο έρχο-
μός σας στο σπίτι μου το άποδεικνύει άρκετά. Αυτό το σκα-
λοπάτι πού το περάσατε χωρίς να σας καλέσω, θα το ξανα-
περάσετε τώρα για τελευταία φορά. Η Ντενίς δεν είναι για
σας...

Με το δάχτυλο του έδειξε την πόρτα.

Ο Τόνου είχε βγή ήδη και εγώ έξακολουθούσα να στέκομαι
άκίνητη στη θέση μου, μη κατάρθωντας να πιστέψω ότι ή
εύτυχία μου είχε γκρεμισθώ εκεί μπροστά στα πόδια μου. Δεν
μπορούσα να χωνέψω αυτή την άπότομη μεταστροφή της τύ-
χης. Μόλις προ μισής ώρας εκαθόμαστε, ό άρραβωνιαστικός
μου κι' εγώ, στην όχη του ποταμού, εύτυχισμένοι πού ήμαστε
μαζί. Τώρα, είχε φύγει, ή μαμά τή ήξερε όλα και άρισμένως
θα με έμπόδιζε να τον ξαναίδώ.

—Ε, λοιπόν, τί συμβαίνει; Τί έχεις και στέκεις έτσι, σαν
άπολιθωμένη;

Άνεπλήθισα, έκύτταξα σαν χαμένη τριγύρω μου. Ξαναγύρισα
στην πραγματικότητα και ξαναθυμήθηκα συγκεχυμένα πως ο
πατέρας μου ήταν στο κρεβάτι, στο διπλανό δωμάτιο, ενώ
εγώ σκεφτόμουν έγωίστικα τον έαυτό μου. Έκαμα μεταβολή
και μπήκα στο δωμάτιό του. Κοιμόταν. Τόν έφίλησα στο μέ-
τωπο και διευθύνηκα στο δωμάτιό μου.

Λίγες στιγμές άργότερα, ήρθε και ή μαμά μου. Κρατούσε
κάτω απ' τη μασχάλη της μια διπλωμένη εφημερίδα. Έκλει-
σε με προσοχή την πόρτα, εκάθησε στα πόδια του κρεβάτιού
και άρχισε να λέη:

—Ξέρεις ότι ο πατέρας σου είναι τελείως κατεστραμμένος;
Από δέ κι' ένα χρόνο, παραμένοντας το έμπορίο του, άνα-
κατέθηκε σε κάτι μεγάλες δουλειές με τις άποικίες στην άρχή.
Έπειτα δεν έζω με τί είδους τραπεζιτικές πράξεις με την Ά-
ποικιακή Τράπεζα. Φαίνεται πως δεν ήταν καμμένος για τό-
σο μεγάλες δουλειές γιατί έχασε όλη μας την περιουσία. Δεν
μου μίλησε ποτέ, γιατί ήλπιζε πάντοτε να ξαναπιστώ. Τώρα
όλα είναι χαμένα. Η κρίσις πού του ήρθε, μπορούσε να του
στοιχίση και τη ζωή. Όπωσδήποτε ή ύγεια του θα μείνη πολ-
λό κλονισμένη. Είμαστε λοιπόν κατεστραμμένοι και επί πλέον
έχομε να θεραπεύσωμε και άρρώστες. Θα μάς έγκαταλείψης
ή θέλεις να μάς βοηθήσης;

Πράγματι περιέργω, το είπα αυτό όχι μόνον ήρεμα, αλλά και
κόπως λυπημένα. Έγώ, πού δεν ήμουν διόλου συννησμένη να

την άκούω να μιλή έτσι, συγκινήθηκα πολύ.
—Όχι, φυσικά, δεν θα σας έγκαταλείψω. Ο Άντουάν Λαμ-
περτέν παίρνει πολύ καλό μισθό από την Τράπεζα. Έπί πλέον
ο θεός του πού είν' ένας εκ των διευθυντών, του ύπόσχεται
ένα ώραίο μέλλον.

—Πιστεύεις ότι θα δεχθώμε, ο πατέρας σου κι' εγώ να
ζήσωμε εις άβρος ένος ξένου;
—Μά ο ξένος αυτός θα είναι ο άνδρας της κόρης σας, εά
γίνη γυνίς σας!

—Πες καλύτερα πως δεν έχεις καμμία διάθεσι να κάμης
κάτι για μάς. Όμολόγησε πως δρίσκεις πιο άπλο να μάς έγ-
καταλείψης στην τύχη μας.

Σηκώθηκε. Σηκώθηκε κι' εγώ.

—Μητέρα, είπα σταθερά, τί μπορώ να κάμω;

Είδε μέσ' στα μάτια μου την άπόφασί μου. Με πλησίασε
και μου έχείδεψε τα μαλλιά.

—Ντενίς, στο είπα πάντοτε, είσαι άμορφη, πολύ άμορφη.
Η άμορφοι σου μπορεί να σου έξασφαλίσω τη δόξα και τον
πλούτο.

Ξεδίπλωσε σιγά την εφημερίδα. Στην πρώτη σελίδα με χτυ-
πητούς τίτλους ήταν γραμμένο: «Διαγωνισμός Καλ-
λονή». Παρακάτω έδιάβαζε κανείς τις λεπτομέρειες: «Κάθε
γαλλική έπαρχία θα εκλέξη τη βασίλισσα της. Οι νεαρές καλ-
λονές θα προσκληθούν κατόπιν στην πρωτεύουσα, όπου θα εκλε-
γή ή μίς Έπαρχία». Το πρόγραμμα περιείχε έορτές, δεξιό-
σεις, χορούς. Τις ύποψηφίες θα τις κινηματογράφιζαν και σε
δλους τους κινηματογράφους θα έθαυμάζαμε κατόπιν τὰ νέα
και άμορφα κορίτσια της Γαλλίας.

Όταν έτελείωσα το διάβασμα, έδωσα την εφημερίδα στη
μητέρα μου.

—Καταλαβαίνεις πόσο όρίζοντες άνοίγονται μπροστά σου,
μ' αυτό τον διαγωνισμό; Έκτός από τα πλεονεκτήματα πού
σου παρέχει μια διαμονή στο Παρίσι, ταξίδι, τουαλέτες, ξε-
νοδοχείο πληρωμένο, το δραβείο των δυο χιλιάδων φράγκων,
θα συναντήσης άσφαλώς τους μεγαλύτερους κινηματογραφί-
στας, τους γνωστότερους δημοσιογράφους, τους μεγαλύτερους
ζωγράφους. Θα μπορείς μ' ένα μόνο χτύπημα της μαγικής ρά-
βδου, να μεταβάλης τη ζωή σου σ' ένα άληθινό παραμύθι. Τί
ζητούν γι' αυτό; Να έμφανισθής. Μήπως ή θυσία είναι τόσο
μεγάλη;

Τα μάτια της έλαμπαν, τα μάγουλά της είχαν κοκκινίσει
και την άκουα να μου μιλά μ' έναν καινούργιο τρόπο. Μέσα
στη φωνή της ύπήρχαν όλη ή θερμότης, όλες οι έλπίδες και
όλα τα όνειρα πού είχε θρέψει επί τόσα χρόνια. Έπρεπε με
μια λέξη να της έρριδώσα αυτή την τελευταία έλπίδα πού
προσπαθούσε να την συγκρατήση με όλες της τις δυνάμεις;
Δεν μπορούσα τουλάχιστον να λάβω μέρος σ' αυτόν τον δια-
γωνισμό καλλονής και να γυρίσω μετά να παντρευτώ εις άν-
τάλλαγμα τον Τόνου; Ναι, δυο χιλιάδες φράγκα ήταν ένα πα-
σόν σεβαστό για τους γονείς μου! Ε, λοιπόν, θα έμφανισθώ
και ίσως κερδίσω, χωρίς έμένα να μου στοιχίση τίποτε, έ-
σκέφθηκα. Συλλογίζομουν τους γιατρούς, τὰ φάρμακα, πού
χρειάζονταν για τον πατέρα μου...

—Εστω, είπα, θα λάβω μέρος στο διαγωνισμό, άλλ' αν
από την πρώτη εβδομάδα δεν συναντήσω αυτές τις ύπεροχες
προϋποθέσεις, αυτά τα θαυμαστοπαία συμβόλαια πού διαβλέ-
πεις, θα γυρίσω και θα παντρευτώ τον Τόνου.

Χαμογέλασε, δεδαία για τη νίκη της εκ των προτέρων, με
φίλησε στο μέτωπο κι' έβγήκε απ' το δωμάτιο.

Βασίλισσα της καλλονής

Το τράινο έτρεχε με όλη του την ταχύτητα. Από το παράθυ-
ρο του διαμερίσματός μου, κυττούσα το τοπίο πού ξεδιπλώ-
νταν μπροστά μου, τὰ δένδρα πού φύγανε, τὰ σπιτάκια με
τις κόκκινες στέγες, τους άπτεραντους άγρούς...

Καθισμένη άνετα στην πολυθρόνα μου, έβριξα ακόμη ένα
δέμα στις όμορφες καινούργιες βαλίτσες μου, έχείδεψα με
το χέρι το ώραίο γκρι μάλλινο ταγιέρ μου, τὰ από δέρμα ζαρ-
καδιού άσορτί με τὰ γάντια μπλε παπούτσια μου, την τσάντα
μου με το άσημένο φερμουάρ. Το άδυνατισμένο πρόσωπο του
πατέρα μου, οι συστάσεις της μητέρας μου, ή σιωπή του Τόνου,
όλ' αυτά, άνάκατα, ήρθαν στο μυαλό μου, μαζί με τις εκδηλώ-
σεις των φιλενάδων μου και την ξεκάθαρη άποδοκιμασία της
νουνάς Σύλβιας και της Άλκις. Η λαμπρή έορτή, ή εκλογή της
«Ντενίς Ωλγώ, έκπροσώπου της καλλονής και της χάριτος»!

Έπρόκειτο άλήθεια για μένα; Δεν μπορούσα να το πιστέψω.

Το τράινο μπήκε στο σταθμό. Δεν έζω πως με γνώρισε,
με άρπαξε, με φωτογράφησε και με ύπέβαλε σε άνακρίσεις όλ'
αυτά το γελαστό και κομψό πλήθος. Η φωτογραφία μου θα
δημοσιευόταν σ' όλες τις έφημερίδες. Ένα είδος ύπερφηανείας
με κατέλαβε με τη σκέψι πως όλ' αυτά τα πρόσωπα έτρεξαν
έπίτηδες για μένα, πως όλοι αυτοί οι κύριοι προσπαθούσαν
να μου κάνουν έντύπωσι. Χωρίς ν' άσοληθώ διόλου εγώ, κα-
τέβηκαν οι άποσκευές μου και τις παρέλαβε ένας άχθοφόρος.

Άρχισα να περπατώ και με συνώδεε ολόκληρη άκολουθία, σαν
ιόκωμο βασίλισσα.

Μια βασίλισσα της καλλονής, είναι μια βασίλισσα άπω-
δήποτε, ψιθυρίζαν στο διάβα μου και ήδη ένοιωθα κάποια μέθη
από τους επικίνδυνους αυτούς έπαίνους.

Τότε άρχισε ο Ίλιγγος. Με φόρεμα βραδυνό, με φόρεμα πε-
ριπάτου, με μαγιώ, έπέρασα μπροστά από πολλά μέλη της
έξεταστικής έπιτροπής πού με έξητάσαν με μεγάλη προσοχή.
Έπειτα άνηγέλθη ή βραδυά της εκλογής της «μίς Έπαρχίας».

Έφθασα με μίαν ύπεραρχη λευκή τουαλέττα από σατέν και
συνήνησα τις άλλες συναγωνιστριές μου στο σαλόνι, πού είχε
διατεθεί για την άλλαγή των τουαλεττών μας. Όπως οι άλλες

87

ΥΣΤΑΤΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Μία δραματική ιστορία έρωτος υπό ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

Η δεσποινίς Σεσίλ
Γκοντάρ πρὸς τὸν
κ. Λουί Λιστράκ

«Μὲ κάνεις νὰ δειλιάζω τό-
σο μπροστά σου, ἀγαπημένε
μου καὶ νὰ φοβοῦμαι τόσο τὸ
εἰρωνικὸ χαμόγελό σου, γιὰ ὅ-
λα αὐτὰ τὰ πράγματα ποὺ ἀ-
ποκαλεῖς «αἰσθηματικὲς ἀνοη-
σίες», ὥστε διστάζω πολὺ καὶ
δὲν ξέρω πῶς νὰ σοῦ πῶ ἐκεί-
νου ποὺ θέλω σήμερα. Εἶμαι
σάν ἕνα μικρὸ ζῶο, πολὺ τρυ-
φερό, πολὺ κοινὸ καὶ πού μοι-
αζώ καταπληκτικὰ μὲ ὅλες τὶς
ἄλλες γυναῖκες... Τὰ λόγια ποὺ
μεταχειρίζεσαι ὅλος ὁ κόσμος
έρχονται καὶ στὰ δικά μου χεί-
λη, ὅπως καὶ στὴν πένα μου,
ὅταν θέλω νὰ σοῦ ἐκφράσω
ὅ,τι αἰσθάνομαι —καὶ αἰσθα-
νομαί πάντα πολὺ κοινὰ πρά-
γματα, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρω-
ποι ποὺ ἀγαποῦν. Πῶς νὰ κά-
μω μὲ σένα, ποὺ εἰρωνεύεσαι
ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα; «Η-
θελὰ λοιπὸν ν' ἀρχίσω τὸ γράμ-
μα μὲ μιὰ φράσι πού τὴν
ἔχω ἀκούσει, πού τὴν ἔχω δια-
βάσει πολλές φορές καὶ ποὺ
εἶνε ἡ φράσις πού μεταχειρί-
ζονται ὅλες οἱ ἀνόητες γυναί-
κες, ὅταν βρεθοῦν στὴν περι-
πτώσί μου: «Φίλε μου, ὅταν
θὰ διαβάξεις αὐτὲς τὶς γραμ-
μές, θὰ ἔχω παύσει νὰ ζῶ...». Καὶ
ἐπειτα ἐσκέφθηκα πῶς αὐ-

τὴ ἡ φράσις θὰ σὲ ἔκανε νὰ
γελάσης, ὅτι θὰ τὴν εὐρίσκες
ρωμαντικὴ καὶ πολὺ μελοδρα-
ματικὴ... Καὶ ὅμως εἶνε ἀλή-
θεια, φίλε μου, ὅτι ἡ Σεσίλ
σου θὰ εἶνε νεκρὴ, ὅταν θὰ
διαβάξης αὐτὴ τὴν ἐπιστολή...

«Μὴ γελάσης αὐτὴ τὴ φορά,
ἀγαπημένε μου. Δὲν εἶνε καὶ
τόσο εὐχάριστο νὰ πεθαίνω κα-
νεὶς στὴν ἡλικία μου, μὲσα σ'
ὅλη τὴ νεότητά του, μόνον καὶ
μόνο γιὰτὶ εἶνε πολὺ δυστυχι-
σμένος. Αὐτὸ ἀξίζει, νομίζω,
γιὰ νὰ σὲ κάμῃ νὰ νοιώσης
κάποια λύπη, γιὰ τὴ δυστυχι-
σμένη τὴ Σεσίλ. Καὶ ἂν δὲν
λυπηθῇς πολὺ, κ' ἂν δὲν κλά-
ψης, πρέπει τοῦλάχιστον νὰ
πάρῃς στὰ σοβαρὰ τὸ μικρὸ
αὐτὸ γεγονός καὶ νὰ μὴ γελά-
σης γι' αὐτό... Δὲν σοῦ ζητῶ
τίποτα ἄλλο, φίλε μου. Αὐτὴ
τὴ φορά, ἄφες μὲ νὰ σοῦ πῶ
ὅλες τὶς ἐρωτικὲς ἀνοησίες, ὅ-
λες τὶς ῥωμαντισμοὺς ποὺ
ἔχω μὲσα στὴν καρδιά μου...
Μὴ γελάσης γι' αὐτά... Εἶνε ἡ
τελευταία φορά πού θὰ σὲ ἐ-
νοχλήσω. Μπορεῖς νὰ κάμῃς
αὐτὴ τὴ χάρι στὴ φίλη σου;

«Βλέπεις, ἀγαπημένε μου,
δὲν ὑποπτεύω ποτὲ τὴν ἀ-
γότητὴ τὴν μεγάλη ἀγάπὴ πού
εἶχα γιὰ σένα. Ὅταν μὲ ἔκα-
μες δικὴ σου, δὲν ἤμουν θέ-
λεια μιὰ ἀθάνα. Μία γυναίκα
πού εἶνε εἰκοσι χρόνων καὶ πού
ζῇ στὸ Παρίσι δὲν μπορεῖ νὰ
εἶνε ἀθάνα. Ἀλλὰ, σοῦ ἀκού-
ζομαι ἐμπρὸς στὸ Θεό, ὅτι δὲν
εἶχα δοθῇ σὲ κανένα πρὶν ἀπὸ

σένα. Ἦμουν τελείως ἀνέπα-
φη, ἀγαπημένε μου, καὶ μο-
λονότι εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν
καρδιά μου μερικά παιδιᾶστι-
κα αἰσθηματά, σοῦ παρέδωκα
ἀπόλυτα ἀγνὸ τὸ σῶμα μου...
Οὔτε καν τὸ ἐπρόσεξες. Περιέ-
παιξες μὲ τόσο σκληρὲς λέξεις
τὴν ἀντίστασί μου. Δὲν ἐτόλ-
μησα νὰ σοῦ πῶ: «Ξέρεις,
Λουί, εἶσαι ὁ πρῶτος!...». Πό-
σο θὰ ἐγελοῦσες ἂν σοῦ τὸ ἔ-
λεγα!... Καὶ ὅμως ἐγὼ σὲ ἔ-
λάτρευα καὶ ἠθέλα νὰ γίνω
δική σου, μόνον δική σου... Ἐ-
καμες, ἄλλωστε, ὅ,τι θέλησες
σύ... Φυσικὰ, θὰ ἐπρότιμούσα
νὰ παραδοθῶ στὸν ἄνθρωπο
πού ἀγαποῦσα, μὲ λόγια πῶ
τρυφερά, μὲ χάδια πῶ ἐρω-
τιάρικα καὶ μὲσα σὲ μιὰ ἐρη-
μικὴ καὶ ἡρεμὴ γωνία, στὴν
ἐξοχὴ ἃς ποῦμε: μὲσα σ' ἕνα
μικρὸ σπιτάκι, ὅπου θὰ ἤμα-
στε μόνον ἐμεῖς οἱ δύο καὶ ὅ-
που θὰ ὑπῆρχαν πολλὰ δέν-
δρα καὶ ἀνθὴ ὁλόγυρα... Θὰ ἐ-
μέναμε ἐκεῖ, σάν ἀνδρόγυνο,
ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρες μόνον, ἐπὶ δύο
ἡμέρες —ὅσο ἠθέλες ἐσύ, τέ-
λος... Ἀλλ' ὅταν ἐτόλμησα νὰ
σοῦ ἐκφράσω αὐτὴ τὴν ἐπιθυ-
μία μου, μὲ ἐρώτησες, μὲ ἕνα
χαμόγελο πού μὲ ἐτρόμαξε,
μήπως θὰ προτιμούσα μιὰ κα-
λύβη καὶ μήπως δὲν θὰ ἦταν
καλύτερο νὰ ντυθῶμε, σάν
τσιμπάνης ἐσύ κ' ἐγὼ σάν
δοσχοπούλα... Ἀπὸ τὴ στιγμή
ἐκείνη, δὲν ἐμίλησα πιά. Ἐγι-
να δική σου μὲσα σ' ἕνα δω-
μάτιο ξενοδοχείου. Ἐάν δὲν σ'
ἐλάτρευα, Λουί, αὐτὴ θὰ ἦταν
ἡ φρικτότερη ἀνάμνησις τῆς

ζωῆς μου...
«Ἀλλὰ τὴν εὐλογῶ αὐτὴ τὴ
φοβερὴ νύχτα, γιὰτὶ μοῦ ἐπέ-
τρεψε νὰ σοῦ δώσω λίγη χαρὰ
καὶ γιὰτὶ ἐνοιώσα πῶς, αὐτὴ
τὴ στιγμή τοῦλάχιστον, μὲ ἀ-
γαποῦσες. Μὲ ἀγαποῦσες;
Πρέπει νὰ τὴν γράψω αὐτὴ τὴ
λεξί, πού σὲ ἐκνευρίζει τόσο,
ὅταν δὲν σὲ κάνει νὰ ξεκαρδι-
ξοῖς στὰ γέλια; Διαρκῶς μοῦ
ἐρχόταν στὰ χεῖλη τὸν πρῶτο
καὶρὸ τοῦ συνδέσμου μας, ὅ-
λὰ πολὺ γρήγορα ἐκατάλαβα
ὅτι δὲν ἐπρεπε νὰ τὴν προφέ-
ρῃς τρυφερότητας ἐρχίχες τὰ
χεῖρά σου γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό
σου καὶ ἡ ἀγάπη ἐξεχείλιζε
μέσ' ἀπὸ τὴν καρδιά μου, ὑ-
ποδεχόσουν τὶς δειλὲς ἐξομω-
λογήσεις μου —πού ἦταν ἀνώ-
φελες, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ τό-
σο εἰλικρινεῖς — μὲ τὸ συνηθι-
σμένον εἰρωνικὸ σου χαμόγελο.
«Τραγοῦδισε τὸ ἀγαπημένο
σου τραγοῦδι», μοῦ ἔλεγες. Ἡ
«Ἀρχίζεις νὰ παραμιλάς, μοῦ
φαίνεται...». Δὲν ξέρω ἂν τὰ
λόγια αὐτὰ ἦσαν παράξενα
καὶ ἂν θὰ ἔκαναν ἄλλες γυναί-
κες νὰ γελάσουν. Ἀλλ' ἐμένα,
μοῦ διαπερνοῦσαν σάν ἕνα πα-
γερὸ μαχαίρι τὴν καρδιά. Καὶ
ὅμως δὲν εἶσαι κακὸς, Λουί.
Ἀλλὰ, τότε, γιὰτὶ ἔκανες τό-
σο κακὸ σὲ μένα; Θὰ σοῦ τὸ
πῶ τώρα. Γιὰτὶ δὲν μπόρεσες
νὰ ἴδῃς μὲσα στὴν καρδιά μου.

«Δὲν μπόρεσες νὰ ἴδῃς ποτὲ
ἡ καλύτερα δὲν ἐνδιαφέρθηκες
νὰ μάθῃς ποτὲ τί συνέβαινε
μέσα σ' αὐτὴ τὴ φτωχὴ καρ-
διά. Εἶχες τὴν θεατικότητα ὅτι
μὲ ἔκανες εὐτυχισμένη. Μήπως
δὲν μὲ ἐπήγαινες τακτικὰ στὸ
θέατρο, στὶς καύρες, μήπως
δὲν μοῦ ἔκαμες ἕνα ταξίδι ὡς
τὸ Μόντε Κάρλο;... Πόσα δά-
κρυα, πού σοῦ τὰ ἔκρυβα πάν-
τα, μὲ ἔκανε νὰ χύνω αὐτὴ ἡ
ζωή; Ἦμουν γεννημένη πολὺ
ἀπλή, μὲ πολὺ λίγο μυαλό,
ἀλλὰ μὲ καρδιά πού ἤξερε νὰ
ἀγαπᾷ — νὰ σὲ λατρεύῃ.
Καὶ ὅμως ἐπρεπε σὲ κάθε στι-
γμὴ νὰ κρύβω τὴν τρυφερότη-
τά μου, σάν νὰ ἦταν κανένα ἐ-
λάττωμα καὶ νὰ ὑποφέρω, γιὰ-
τί δὲν εἶχα τὴν ἐξυπνάδα καὶ
τὸ σπινθηροδόλο πνεῦμα, πού
ἔχουν ἄλλες γυναῖκες. Ὡ! Πό-
σο σκληρὰ ἦσαν τὰ λόγια σου,
κάθε φορά πού διεπίστωνες
πῶς τὸ μυαλό μου δὲν ἦταν
κατάλληλο γιὰ νὰ δώσῃ μιὰ
ἐξυπνὴ ἀπάντησι στὰ λόγια
καὶ τὰ πειράγματά σου! Σοῦ
ἔλεγα τότε δειλὰ: «Μιὰ ἄλλη
θὰ εἶνε πῶς ἐξυπνὴ τῶς, ἀλ-
λὰ θὰ ἔχῃ λιγώτερη καρδιά». Μιὰ
μέρα, εἶχες τὸ θάρρος νὰ
μοῦ ἀπαντήσης: «Λίγο μ' ἐν-
διαφέρει ἂν μ' ἀγαποῦν... Τί
νὰ τίς κάμω τίς μεγάλες φρά-
σεις καὶ τίς αἰσθηματολογίες;
Σιωπή! Εἶνε τὸ ἴδιο σάν νὰ
ἔκαναμε τὴν ἡλιθιότητα νὰ
πανδρευθοῦμε!».

«Δὲν ἐπανδρευθήκαμε, ἀγα-
πημένε μου. Ἀλλὰ ἐσύ ἀπά-
τησες τὴ φτωχὴ σου Σεσίλ μὲ
γυναικὲς πού ἦταν πῶς διασκε-
δαστικὲς ἀπ' αὐτὴ. Ὁφείλω νὰ
ὁμολογήσω ὅτι τὸ ἔκαμες μὲ
ἀξιοθαύμαστη εἰλικρίνεια, χω-
ρὶς νὰ προσπαθῇς οὔτε μιὰ
φορά νὰ μοῦ κρύψῃς τίς ἀπι-
στίες σου. Ἐδῖνες τὸση λίγη
σημασία στὰ λόγια σου, ὥ-
στε σχεδὸν τίς ἐμάντευα... Καὶ
ἦμουν τόσο δειλὴ, πού, παρ'
ὅλο τὸ ράγισμα τῆς καρδιάς
μου, δὲν ἐτόλμούσα νὰ κλάψω,
δὲν ἐτόλμούσα νὰ σοῦ κάμω
κανένα παράπονο!... Τὴ μονα-
δικὴ φορά πού ἔκαμα τὴν ὑπε-
ρισκεψία νὰ φανῶ λιγάκι λυπη-
μένη, μὲ ἐκύτταξες μὲ ἐκπληξι,
πού δὲν ἦταν καθόλου προσ-
ποιητὴ καὶ μοῦ εἶπες:
«Πῶς! ἔχομαι καὶ ζήλεις
τώρα; Μήπως ὥρκεισθήκαμε αἰ-
ῶνα πιστὶ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο;
Μήπως δὲν εἵμαστε ἐλεύθεροι
καὶ οἱ δύο; Μοῦ ἄρεσες καὶ
σοῦ ἄρεσιν. Βαδίζουμε μαζὶ στὴ
ζωή, ἀλλὰ διατηροῦμε καθένας
τὴν ἀνεξαρτησίαν του.

«Ἐπροσπάθησα νὰ σὲ εὐ-
χαριστήσω, φίλε μου. Ἐπροσ-
πάθησα, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, νὰ
εἶμαι λογικὴ, νὰ πάρω τὴν ζωὴ
καὶ τὴν ἀγάπὴ ὅπως τίς ἐπαίρ-
νες ἐσύ, ...στὰ πεταχτά. Ἐ-
προσπάθησα νὰ εἶμαι ἀδιάφο-
ρη, νὰ μὴν κλαῖω γιὰτὶ μὲ ἀ-
πατοῦσες, νὰ μὴν ὑποφέρω.
Ἐπροσπάθησα νὰ εἶμαι χαρού-
νη, νὰ γελάω ὅταν εἶχα μέ-
σα στὴν καρδιά μου τὸ θάνα-
το καὶ μάλιστα κατὶ περισσό-
τερο ἀπὸ τὸ θάνατο. Ἐπαῖξα
ἐπὶ ἕνα χρόνον σχεδὸν μαζὶ
σου, μαζὶ μὲ τὸν ἐαυτὸ μου
ἐπίσης, αὐτὴ τὴ θλιβερὴ κο-
μωδία. Εἶχα τὴ μεγάλη ἐπιτυ-
χία νὰ μὴ μπερῶ νὰ γελάσω
καὶ σένα ἀκόμη. Μὲ ἐνομίσεις
ἐριστικά, θεραπευμένη ἀπὸ τὸ
πάθος μου καὶ μὲ συνεχάρης
γι' αὐτό...
«Καὶ ὅμως ὄχι, φίλε μου!...
Δὲν ἔχω πιά τὴ δύναμι, γιὰ νὰ
συνεχίσω τὸν ἀγῶνα καὶ τὸ φέ-
μα... Ὁ ρόλος αὐτὸς δὲν μοῦ
ταίριαζει. Τὸν πετάω μακριὰ
(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 44)

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΑΣ

σὰς τραβάει ἀπὸ τὴ μύτη;

Κάθε ἄνδρας ὑποστηρίζει,
καὶ μάλιστα μὲ μεγάλο πείσμα,
πῶς εἶνε ἀπόλυτος κυρίαρχος
στὸ σπιτί του. Καὶ ὅμως, στὴν
πραγματικότητα, ἡ ἐξουσία
καὶ ἡ κυριαρχία του ἐξαρτᾶ-
ται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴν τρυ-
φερότητα καὶ τὴν ἐπιτηδεότητα
τῆς γυναίκας του. Ἐκείνη πού
ὑποχωρεῖ ἐμπρὸς σ' ὅλες τὶς ἐ-
πιθυμίες του, πού τὴν προλαμ-
βάνει καὶ πού φαίνεται νὰ τὴν
θεωρῇ σάν διαταγῆς, εἶνε ἡ
ἀκριβὴς ἐκείνη πού ἐξουσιάζει
πῶς τὸν σύζυγό της. Ἡ ἀ-
ξιοπρέπεια τοῦ ἀνδρὸς σώζεται
καὶ ὅλοι μένουν εὐχαριστῆμενοι.

Ἀλλὰ πόσα προσόντα δὲν ἀ-
παιτεῖ ἀπὸ τὴν γυναίκα ἡ τέχνη
τοῦ νὰ μπορῇ νὰ ἐξουσιάζῃ τὸ
σύζυγό της χωρὶς ἐκείνη νὰ
τὸ ἀντιλαμβάνεται καθόλου!
Πρέπει γι' αὐτὸ νὰ εἶνε προσε-
κτικὴ, ὑπάκοη, ἀρκετὰ πονηρὴ,
γελαστή πάντοτε, ἀλλὰ καὶ
συγχρόνως πολὺ ἀποφασιστικὴ
καὶ — πῶς πολὺ ἀπ' ὅλα —
πρέπει νὰ τὸν ἀγαπᾷ. Τότε
ὅλα τῆς γίνονται καλά.

Δὲν θὰ θέλατε ἀρὰ γε νὰ
μάθετε ὡς ποῖον βαθμὸ ἀθάνει
ἡ ἐξουσία τῆς γυναίκας σας ἐ-
πάνω σας; Δὲν θὰ θέλατε μὲ
ἄλλα λόγια νὰ μάθετε σὲ ποῖα
κατηγορία ὑπάγεται ἡ γυναίκα
σας καὶ ποῖα εἶνε ἡ στάσις
τῆς στὰ διάφορα περιστατικὰ
τῆς συζυγικῆς ζωῆς;

Προσέξτε τὶς παρακάτω ἐ-
ρωτήσεις.

Ἐάν ἡ γυναίκα σας, στὴν κά-
θε μιὰ ἀπὸ τὶς παρουσιαζόμε-
νες περιπτώσεις, κάνει ἐκείνου
πού ἀναφέρεται τὴν ἐκπληξί-
σιν ποὺ σημειώνονται μὲ τὸ
στοιχείο Α, τότε εἰσάγετε ἕνα
ἄνθρωπον πραγματικὰ ἀξιοθρή-
νητος. Ἡ γυναίκα σας εἶνε ἀ-
νυπόφορη καὶ ἡ ζωὴ σας κα-
ταντὰ μαρτυρικὴ. Ἐάν κἀνὴν
ἐκείνου πού ἀναφέρεται στὶς ἀ-
παντήσεις μὲ τὸ στοιχείο Β,
τότε εἶνε ἕνας ὁμαλὸς τύπος, μὲ
κάποια ὑπομονὴ καὶ μὲ μιὰ μέ-
τρια ἀγάπη. Ἡ γυναίκα τῆς
κατηγορίας Γ εἶνε πῶς εὐχάρι-
στη. Κάνει μεγάλες προσπάθει-
ες γιὰ νὰ ἀλλάξῃ τὸν χαρακτή-
ρα της (πού δὲν εἶνε πολὺ
συνωστὸς) γιὰτὶ σὰς ἀγαπᾷ
πολύ. Ἡ γυναίκα τῆς κατηγο-
ρίας Δ εἶνε καλὴ καὶ τρυφε-
ρή. Ἐρεῖς τὴν κάνετε νὰ θυμώ-
νῃ. Δὲν ξέρετε νὰ ὑποτασσῆσθαι
τὸν ἐαυτὸ της καὶ θυσιάζεται
γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ. Τέ-
λος, ἡ γυναίκα τῆς κατηγορί-
ας Ε εἶνε μιὰ ἀγία. Ἀλλὰ μιὰ
ἀγία πολὺ ἐξυπνὴ καὶ ἀρκετὰ
πονηρὴ. Εἶνε ἀκριβῶς ἡ γυναι-
κα πού σὰς τραβάει ἀπὸ τὴ
μύτη. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει ση-
μασία, ἀφοῦ γίνεται γιὰ τὴν
εὐτυχία της καὶ τὴ δική σας.

ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΜΙΛΑΤΕ...

Ἰσοῦ τώρα οἱ ἐρωτήσεις!
1. Σὰς συμβαίνει καμμὶ φο-
ρὰ νὰ μὴν γεσφίγγετε καθόλου
τὸ στόμα σας στὸ τραπέζι; Τί
κάνει τότε ἡ γυναίκα σας;
Α. Σὰς ἀπευθύνει πικρὰ πα-
ράπονα καὶ σὰς λέει ὅτι πρὸ
τοῦ γάμου σας δὲν τὸ ἔκανατε
ποτέ αὐτό;
Β. Παίρνει μιὰ ἐφημερίδα καὶ
παρηγορεῖται διαβάζοντας;
Γ. Σὰς ρωτᾷ ἀκατάπαυστα:

στα: «Τί σκέπτεσαι; Τί ἐ-
χεις;»

Δ. Ἀρχίζει νὰ σὰς διηγῇται
ἱστορίες, πού σὰς κάνουν νὰ
ανοίξεις τὸ στόμα σας, ἔστω
καὶ γιὰ νὰ τῆς πῆτε νὰ σω-
πάσῃ;

Ε. Προσπαθεῖ νὰ προσελκύσῃ
τὴν προσοχὴ σας, χωρὶς νὰ τὸ
ὑποπτεύεσθε καθόλου καὶ τὸ κά-
νει μὲ τόσο τέχνη, ὥστε στὸ τέ-
λος τὸ καταφέρνει;

ΟΤΑΝ ΤΗΝ ΞΕΚΟΥΦΑΙΝΕΤΕ

2. Σὰς συμβαίνει νὰ σφυρί-
ζετε ἐπὶ ὥρες τὸν ἴδιο σκοπὸ
καὶ μάλιστα νὰ τὸν σφυρίζετε
ἀσχημα; Τί κάνει τότε ἡ γυ-
ναίκα σας;

Α. Φωνάζει: «Πάμε πιά! Μὲ
ξεκούφανες!»

Β. Φεύγει ἀπὸ τὸ δωμάτιο,
κλείνοντας ὅλες τὶς πόρτες πί-
σω της;

Γ. Σὰς λέει χαμογελώντας:
«Ἀγαπημένε μου, θέλεις νὰ
μοῦ κάμῃς μιὰ μικρὴ χάρι...
Νά... πῶς νὰ σοῦ πῶ... δὲν μ' ἄ-
ρεῖται αὐτὸς ὁ σκοπός... Ἄν δὲν
σ' ἐπείραζε...»

Δ. Ἀνοίγει τὸ ραδιόφωνο σὲ
ἄλλο τὸν τῆς δυνάμι, πράγμα πού
σὰς κάνει στὸ τέλος νὰ σωπά-
σετε;

Ε. Σὰς ἀκούει χωρὶς νὰ λή-
ψῃ τίποτε, ἐπειτα γελάει καὶ σὰς
πειράζει γιὰ τὴν προσηλωσί-
σας στὶς ἴδιες νότες;

ΚΑΤΕΒΑΖΕΙ ΤΑ ΜΟΥΤΡΑ;

3. Σ' ἕνα σπιτί, ὅπου ἔχετε
πάει μαζὶ, συναντᾷτε παλιούς
φίλους καὶ τὴν ξεχνάτε σὲ μιὰ
γωνία. Τί κάνει τότε;

Α. Σὰς κάνει μιὰ, δύο, τρεῖς
φορὲς τὴν παρατήρησι καὶ στὸ
τέλος φεύγει μόνη της;
Β. Κάθεται σὲ μιὰ γωνία καὶ
κατεβάζει τὰ μούτρα;
Γ. Διαλέγει τὸν καλύτερο τῆς
συντροφικὰ καὶ ἀρχίζει νὰ γίνε-
ται προκλητικὴ μαζὶ του, σὲ
τρόπο πού νὰ σὰς πειράξῃ;
Δ. Ἐρχεται στὴ δική σας

Θὰ σοῦ ἐτοιμάσω κάτι πρὸς
χειρὸς μέσα σὲ λίγα λεπτά».

ΟΙ ΑΣΥΜΠΑΘΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

6. Ὅταν προσκαλεῖτε σπιτί
σας φίλους, πού δὲν τοὺς συμ-
παθεῖ, τί κάνει;

Α. Δὲν κάνει τίποτε καὶ σὰς
ἀφίνει νὰ τὰ θυάλετε πέρα μόν-
ος σας;

Β. Ἐπωφελεῖται γιὰ νὰ κα-
λέσῃ καὶ αὐτὴ μιὰ συντροφία
πού τῆς ἀρέσει;

Γ. Κάνει ὅ,τι ἀκριβῶς χρει-
άζεται καὶ ἐπειτα φεύγει, ἀφή-
νοντας σας μόνους;

Δ. Προσπαθεῖ νὰ σὰς εὐχαρι-
στήσῃ, διάζοντας τὸν ἐαυτὸ
της;

Ε. Ξεχνάει τὴν ἀντιπάθειά
της καὶ προσπαθεῖ νὰ φερθῇ
πρὸς τοὺς φίλους σας, σάν νὰ
τῆς ἦταν ἐξαιρετικὰ συμπα-
θεῖς;

ΔΙΑΦΟΡΑ ΓΟΥΣΤΩΝ

7. Δὲν σὰς ἀρέσει ἡ τουαλέτ
τα τῆς καὶ τῆς λέτε ὅτι δὲν
δυναίτε μαζί της, ἂν δὲν ἐν-
λάθῃ φόρεμα. Τί κάνει τότε;

Α. Θυμώνει καὶ σὰς λέει:
«Δὲν ἔχεις καθόλου γούστο.
Ἀλλωστε, δὲν με ἐνδιαφέρει ἡ
γνώμη σου».

Β. Σὰς λέει: «Ἄς δοῦμε
τώρα. Ἐπρεπε νὰ μοῦ τὸ πῆς
πρωτύτερα ὅτι δὲν σοῦ ἀρέ-
σει»;

Γ. Φροντίζει νὰ κάμῃ τοὺς
ἄλλους νὰ πῶν μπροστά σας
ὅτι ἡ τουαλέτα τῆς εἶνε ὑπέ-
ροχη;

Δ. Σὰς ἐκφοράζει τὴ λύπη
της καὶ σὰς λέει ὅτι δὲν θὰ
δῶσῃ τὴν τουαλέτα της νὰ τῆς
τὴν μεταποιήσουν;

Ε. Τρέχει ἀμέσως νὰ τὴν
βγάλῃ καὶ ἐμφανίζεται ἐπειτα
ἀπὸ πέντε λεπτά μὲ μιὰ ἄλλη;

ΤΟ ΚΑΚΟ ΦΑΓΗΤΟ

8. Ὅταν τῆς ἐκφοράζετε τὴν
δυσἀρεσκεία σας γιὰ ἕνα φα-
γητό πού σὰς ἐτοίμασε, τί
κάνει;

Α. Σηκώνει τοὺς ὤμους καὶ
σὰς λέει: «Ἐσὺ δὲν εὐχαριστεῖ-
σαι ποτὲ με τίποτα»;

Β. Σὰς λέει: «Ὡ! Σὲ παρα-
καλῶ! Γιὰ πρόσεξέ το καλύ-
τερα!»;

Γ. Σὰς ἐξυμνεῖ μὲ τρόπο τὰ
πλεονεκτήματά του;

Δ. Σὰς λέει ὅτι τὴν ἐλύπη-
σε πολὺ γιὰτὶ τὸ φαγητό της
δὲν σὰς ἀρέσει;

Ε. Τρέχει ἀμέσως στὴν κου-
ζίνα καὶ σὰς ἐτοιμάζει κάτι ἄλ-
λο;

ΟΤΑΝ ΘΕΛῃ ΝΑ ΤΗΝ ΣΥΝΟ-
ΔΕΥΣΕΤΕ

9. Ὅταν δὲν θέλετε νὰ τὴν
συνοδεύετε σ' ἕνα σπιτί, τί
κάνει;

Α. Σὰς λέει: «Δὲν μποροῦ-
με νὰ συμφωνήσωμε... Εἶσαι
τελὲως ἀκοινωνητος! Ἐπρεπε
νὰ καθῆσθαι στὸ χωριό σου!»;

Β. Σὰς λέει ὅτι ὑπάρχουν
πιθανότητες νὰ κάμετε μιὰ εὐ-
χάριστη συνάντησι στὸ σπιτί
αὐτό;

Γ. Σὰς λέει: «Θὰ ἔλθῃς γιὰ
μένα, φίλε μου. Κάμε μου αὐτὴ
τὴ μικρὴ χάρι...»

Δ. Ἀρχίζει νὰ σὰς φέρνῃ
τὰ ρούχα σας καὶ νὰ σὰς δο-
νήσῃ νὰ ντυθῇτε, γιὰ νὰ τὴν
συνοδεύετε;

Ε. Σὰς λέει: «Δὲν πειράζει.
Πηγαίνουμε ὅπου ἄλλοι θέλουμε».

Αστυνομικό ανάγνωσμα μυστηρίου, αγωνίας, έρωτος και περιπετειών

Υπό ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Μετά την λήψη μίας απειλητικής επιστολής, ο Ουίνθροπ Ουάλνταν Ιδιοκτήτης και διευθυντής των μεγάλων εργοστασίων πυρομαχικών Ουάλνταν, βρίσκεται δολοφονημένος στο ιδιαίτερο γραφείο του. Την δολοφονία διέπραξε ο "Αγνώστος με τη Μαύρη Κουκούλα", που έχρησιμοποιήσει μία μυστική δίοδο, η οποία έφθανε ως το γραφείο του εργοστασίου, και που μόνο αυτός ήξερε. Ο "Αγνώστος" αυτός ισχυρίζεται ότι είναι ο πραγματικός κύριος των εργοστασίων Ουάλνταν και συνεχίζοντας το έργο του απειλεί και την κόρη του δολοφονηθέντος, Λίλιαν, την οποία πολλές φορές αποπειράται να δολοφονήσει. Η νέα σώζεται χωρίς έγκαιρες επεμβάσεις του νεαρού χημικού Γκρέχαμ Χάρβεϊ, τον οποίον η νέα συμπαθεί ιδιαίτερα. Η συμπαθεια αυτή γίνεται αφορμή να ξεγελαθούν εναντίον του χημικού ο θεός της Λίλιαν "Ερζα Ουάλνταν", ο εξάδελφός της Πήτερ και η εξάδελφός της Νοεμή, οι οποίοι —καθόνας χωριστά, προσπαθούν να πείσουν την νέα να παραδώσει ο' αυτούς την διεύθυνση του εργοστασίου. Η Λίλιαν αρνείται και οι τρεις συγγενείς της κατορθώνουν κάποια να την πείσουν ότι ο "Αγνώστος με την Κουκούλα" δεν είναι άλλος από τον χημικό Γκρέχαμ Χάρβεϊ. Ο χημικός όμως γρήγορα αποδεικνύει την αθωότητά του και τότε όλοι διερωτώνται ποιος μπορούσε να ήταν ο "Αγνώστος με την Κουκούλα" που, όπως φαίνεται από τις ενέργειές του, ήταν άνθρωπος από το δικό τους περιβάλλον. Οι υπόνοιες δρούνουν όλους, αλλά κανείς δεν τολμά να κατηγορήσει συγκεκριμένα. Οι αποπειρές ωστόσο εναντίον της Λίλιαν εξακολουθούν και μία μέρα, που η νέα για πολλοστή φορά είχε σωθεί χωρίς στην έγκαιρη επέμβαση του χημικού, τούλεως ξαφνικώς στο φωτείο του ιδιαιτέρου γραφείου του πατέρα της.

Χάρβεϊ, έχω τόσες συγγνώμες να σας ζητήσω, γιατί για μία στιγμή έδειξα δυσπιστία απέναντί σας... Συγχωρήστε με... Από τώρα και στο εξής θα σας ακούω τυφλά! Άλλα, έπρόσθεσε κυττάζοντας τον νέο κατάματα, γιατί μου κρύβετε τον λόγο που σας έκανε να δεχθείτε, έσείς, ο τόσο πλούσιος, μία θέσι τόσο μικρή στα εργοστάσιά μας;

Μία άσπρατη έπεσε από τα μάτια του νέου, που αφού έκτυψε με παράτεταμένο βλέμμα την Λίλιαν, απάντησε με σοδωρή φωνή:

—Θα σας το εξηγήσω, δεσποινίς, σας το υπόσχομαι! Θα μάθετε τα πάντα σε λίγο... απολύτως τα πάντα. Σας ζητώ μόνο να περιμένετε λίγο. Πρέπει πρώτα απ' όλα, να προσπαθήσω να αποκαλύψω με τον έγχρονο σας. Μετά, θα συζητήσω με το ζήτημα αυτό αφού σας ενδιαφέρει...

Η Λίλιαν έτοιμάζετο να αποκρίνη, αλλά την άκουσε ξαφνικά κι' ετέντωσε τ' αυτή της.

—Ακούστε!, είπε με ανησυχία.

Ένας ελαφρός υπόκοφος τριγύρω είχε άκουσθη πίσω τους που φαινόταν πως προ-ερχόταν από τον τοίχο.

Ο Χάρβεϊ έβλεπε προς όλα τα σημεία του δωματίου, αλλά τίποτε το ύποπτο δεν παρατήρησε.

—Κάποιο έπιπλο θάτριξε, είπε καθισ-χασμένος.

Και γελώντας δυνατά, έπρόσθεσε:

—Είπατε λιγάκι νευρική. Το παραμικρό σας κάνει ν' ανασκουμπό. Μη φοβάσθε τί-ποτε, είμαι εδώ. Ο έγχρονος σας έρεει καλά ότι θάκανε άδικα τον καιρό του!

Θάταν όμως ίσως λιγότερο κατηγορη-ματικός ο τόνος της φωνής του, αν κατώρ-θωνε να διακρίνη, ενώ συζητούσε με την νέα, το σανίδωμα του τοίχου που είχε ά-νοιχθή ελαφρά για να εμφανισθή στο άνοι-γμα του ο άπασις κουκούλας.

—Η Λίλιαν έσώκωσε έκπληκτη το κε-φάλι της.

—Ο Γκρέχαμ, απάντησε ο Γκρέχαμ, ο στρα-τιωτικός ακόλουθος της Γαλλικής Πρε-σβείας. Έρχεται ασφαλώς να σας μιλή-ση για το συμβόλαιο που επρόκειτο να υπογράψει με τον πατέρα σας, σχετικώς με την αγορά του νέου μας μυδραλλιο-δόλου...

—Πολύ καλά, έκαμε η νέα γυρίζοντας στον υπηρέτη, εισάγαγέ τον...

Και έπειδη, μόλις δγῆκε ο Τζών, ο χημικός έκαμε ν' αποσυρθή κι' αυτός, νομίζοντας ότι δεν ήταν πιά η θέσις του εκεί.

—Ω! όχι, είπε η Λίλιαν, σταματών-τας τον, μείνετε έσείς. Άλλωστε δεν ξε-ρετε την υπόθεσι αυτή;

—Μάλιστα, παρενρικόμουν σ' όλες τις συζητήσεις. Όταν ο πατέρας σας χρειάζοταν καμμία πληροφορία, του την έδινα πάντοτε εγώ...

—Ο Γκρέχαμ ντε Καργκεζέ; ρώτη-σε.

—Ναί, απάντησε ο Γκρέχαμ, ο στρα-τιωτικός ακόλουθος της Γαλλικής Πρε-σβείας. Έρχεται ασφαλώς να σας μιλή-ση για το συμβόλαιο που επρόκειτο να υπογράψει με τον πατέρα σας, σχετικώς με την αγορά του νέου μας μυδραλλιο-δόλου...

—Πολύ καλά, έκαμε η νέα γυρίζοντας στον υπηρέτη, εισάγαγέ τον...

Και έπειδη, μόλις δγῆκε ο Τζών, ο χημικός έκαμε ν' αποσυρθή κι' αυτός, νομίζοντας ότι δεν ήταν πιά η θέσις του εκεί.

—Ω! όχι, είπε η Λίλιαν, σταματών-τας τον, μείνετε έσείς. Άλλωστε δεν ξε-ρετε την υπόθεσι αυτή;

—Μάλιστα, παρενρικόμουν σ' όλες τις συζητήσεις. Όταν ο πατέρας σας χρειάζοταν καμμία πληροφορία, του την έδινα πάντοτε εγώ...

—Ο Γκρέχαμ, απάντησε ο Γκρέχαμ, ο στρα-τιωτικός ακόλουθος της Γαλλικής Πρε-σβείας. Έρχεται ασφαλώς να σας μιλή-ση για το συμβόλαιο που επρόκειτο να υπογράψει με τον πατέρα σας, σχετικώς με την αγορά του νέου μας μυδραλλιο-δόλου...

—Πολύ καλά, έκαμε η νέα γυρίζοντας στον υπηρέτη, εισάγαγέ τον...

Και έπειδη, μόλις δγῆκε ο Τζών, ο χημικός έκαμε ν' αποσυρθή κι' αυτός, νομίζοντας ότι δεν ήταν πιά η θέσις του εκεί.

—Ω! όχι, είπε η Λίλιαν, σταματών-τας τον, μείνετε έσείς. Άλλωστε δεν ξε-ρετε την υπόθεσι αυτή;

—Μάλιστα, παρενρικόμουν σ' όλες τις συζητήσεις. Όταν ο πατέρας σας χρειάζοταν καμμία πληροφορία, του την έδινα πάντοτε εγώ...

—Ο Γκρέχαμ, απάντησε ο Γκρέχαμ, ο στρα-τιωτικός ακόλουθος της Γαλλικής Πρε-σβείας. Έρχεται ασφαλώς να σας μιλή-ση για το συμβόλαιο που επρόκειτο να υπογράψει με τον πατέρα σας, σχετικώς με την αγορά του νέου μας μυδραλλιο-δόλου...

—Πολύ καλά, έκαμε η νέα γυρίζοντας στον υπηρέτη, εισάγαγέ τον...

Και έπειδη, μόλις δγῆκε ο Τζών, ο χημικός έκαμε ν' αποσυρθή κι' αυτός, νομίζοντας ότι δεν ήταν πιά η θέσις του εκεί.

—Ω! όχι, είπε η Λίλιαν, σταματών-τας τον, μείνετε έσείς. Άλλωστε δεν ξε-ρετε την υπόθεσι αυτή;

—Μάλιστα, παρενρικόμουν σ' όλες τις συζητήσεις. Όταν ο πατέρας σας χρειάζοταν καμμία πληροφορία, του την έδινα πάντοτε εγώ...

—Ο Γκρέχαμ, απάντησε ο Γκρέχαμ, ο στρα-τιωτικός ακόλουθος της Γαλλικής Πρε-σβείας. Έρχεται ασφαλώς να σας μιλή-ση για το συμβόλαιο που επρόκειτο να υπογράψει με τον πατέρα σας, σχετικώς με την αγορά του νέου μας μυδραλλιο-δόλου...

—Πολύ καλά, έκαμε η νέα γυρίζοντας στον υπηρέτη, εισάγαγέ τον...

Και έπειδη, μόλις δγῆκε ο Τζών, ο χημικός έκαμε ν' αποσυρθή κι' αυτός, νομίζοντας ότι δεν ήταν πιά η θέσις του εκεί.

—Ω! όχι, είπε η Λίλιαν, σταματών-τας τον, μείνετε έσείς. Άλλωστε δεν ξε-ρετε την υπόθεσι αυτή;

—Μάλιστα, παρενρικόμουν σ' όλες τις συζητήσεις. Όταν ο πατέρας σας χρειάζοταν καμμία πληροφορία, του την έδινα πάντοτε εγώ...

—Ο Γκρέχαμ, απάντησε ο Γκρέχαμ, ο στρα-τιωτικός ακόλουθος της Γαλλικής Πρε-σβείας. Έρχεται ασφαλώς να σας μιλή-ση για το συμβόλαιο που επρόκειτο να υπογράψει με τον πατέρα σας, σχετικώς με την αγορά του νέου μας μυδραλλιο-δόλου...

—Πολύ καλά, έκαμε η νέα γυρίζοντας στον υπηρέτη, εισάγαγέ τον...

Και έπειδη, μόλις δγῆκε ο Τζών, ο χημικός έκαμε ν' αποσυρθή κι' αυτός, νομίζοντας ότι δεν ήταν πιά η θέσις του εκεί.

—Ω! όχι, είπε η Λίλιαν, σταματών-τας τον, μείνετε έσείς. Άλλωστε δεν ξε-ρετε την υπόθεσι αυτή;

—Μάλιστα, παρενρικόμουν σ' όλες τις συζητήσεις. Όταν ο πατέρας σας χρειάζοταν καμμία πληροφορία, του την έδινα πάντοτε εγώ...

—Ο Γκρέχαμ, απάντησε ο Γκρέχαμ, ο στρα-τιωτικός ακόλουθος της Γαλλικής Πρε-σβείας. Έρχεται ασφαλώς να σας μιλή-ση για το συμβόλαιο που επρόκειτο να υπογράψει με τον πατέρα σας, σχετικώς με την αγορά του νέου μας μυδραλλιο-δόλου...

—Πολύ καλά, έκαμε η νέα γυρίζοντας στον υπηρέτη, εισάγαγέ τον...

Και έπειδη, μόλις δγῆκε ο Τζών, ο χημικός έκαμε ν' αποσυρθή κι' αυτός, νομίζοντας ότι δεν ήταν πιά η θέσις του εκεί.

—Ω! όχι, είπε η Λίλιαν, σταματών-τας τον, μείνετε έσείς. Άλλωστε δεν ξε-ρετε την υπόθεσι αυτή;

—Μάλιστα, παρενρικόμουν σ' όλες τις συζητήσεις. Όταν ο πατέρας σας χρειάζοταν καμμία πληροφορία, του την έδινα πάντοτε εγώ...

—Ο Γκρέχαμ, απάντησε ο Γκρέχαμ, ο στρα-τιωτικός ακόλουθος της Γαλλικής Πρε-σβείας. Έρχεται ασφαλώς να σας μιλή-ση για το συμβόλαιο που επρόκειτο να υπογράψει με τον πατέρα σας, σχετικώς με την αγορά του νέου μας μυδραλλιο-δόλου...

—Πολύ καλά, έκαμε η νέα γυρίζοντας στον υπηρέτη, εισάγαγέ τον...

Και έπειδη, μόλις δγῆκε ο Τζών, ο χημικός έκαμε ν' αποσυρθή κι' αυτός, νομίζοντας ότι δεν ήταν πιά η θέσις του εκεί.

—Ο Γκρέχαμ, απάντησε ο Γκρέχαμ, ο στρα-τιωτικός ακόλουθος της Γαλλικής Πρε-σβείας. Έρχεται ασφαλώς να σας μιλή-ση για το συμβόλαιο που επρόκειτο να υπογράψει με τον πατέρα σας, σχετικώς με την αγορά του νέου μας μυδραλλιο-δόλου...

—Πολύ καλά, έκαμε η νέα γυρίζοντας στον υπηρέτη, εισάγαγέ τον...

Και έπειδη, μόλις δγῆκε ο Τζών, ο χημικός έκαμε ν' αποσυρθή κι' αυτός, νομίζοντας ότι δεν ήταν πιά η θέσις του εκεί.

—Ω! όχι, είπε η Λίλιαν, σταματών-τας τον, μείνετε έσείς. Άλλωστε δεν ξε-ρετε την υπόθεσι αυτή;

—Μάλιστα, παρενρικόμουν σ' όλες τις συζητήσεις. Όταν ο πατέρας σας χρειάζοταν καμμία πληροφορία, του την έδινα πάντοτε εγώ...

—Ο Γκρέχαμ, απάντησε ο Γκρέχαμ, ο στρα-τιωτικός ακόλουθος της Γαλλικής Πρε-σβείας. Έρχεται ασφαλώς να σας μιλή-ση για το συμβόλαιο που επρόκειτο να υπογράψει με τον πατέρα σας, σχετικώς με την αγορά του νέου μας μυδραλλιο-δόλου...

—Πολύ καλά, έκαμε η νέα γυρίζοντας στον υπηρέτη, εισάγαγέ τον...

Και έπειδη, μόλις δγῆκε ο Τζών, ο χημικός έκαμε ν' αποσυρθή κι' αυτός, νομίζοντας ότι δεν ήταν πιά η θέσις του εκεί.

—Ω! όχι, είπε η Λίλιαν, σταματών-τας τον, μείνετε έσείς. Άλλωστε δεν ξε-ρετε την υπόθεσι αυτή;

—Μάλιστα, παρενρικόμουν σ' όλες τις συζητήσεις. Όταν ο πατέρας σας χρειάζοταν καμμία πληροφορία, του την έδινα πάντοτε εγώ...

—Ο Γκρέχαμ, απάντησε ο Γκρέχαμ, ο στρα-τιωτικός ακόλουθος της Γαλλικής Πρε-σβείας. Έρχεται ασφαλώς να σας μιλή-ση για το συμβόλαιο που επρόκειτο να υπογράψει με τον πατέρα σας, σχετικώς με την αγορά του νέου μας μυδραλλιο-δόλου...

—Πολύ καλά, έκαμε η νέα γυρίζοντας στον υπηρέτη, εισάγαγέ τον...

Και έπειδη, μόλις δγῆκε ο Τζών, ο χημικός έκαμε ν' αποσυρθή κι' αυτός, νομίζοντας ότι δεν ήταν πιά η θέσις του εκεί.

—Ω! όχι, είπε η Λίλιαν, σταματών-τας τον, μείνετε έσείς. Άλλωστε δεν ξε-ρετε την υπόθεσι αυτή;

—Μάλιστα, παρενρικόμουν σ' όλες τις συζητήσεις. Όταν ο πατέρας σας χρειάζοταν καμμία πληροφορία, του την έδινα πάντοτε εγώ...

—Ο Γκρέχαμ, απάντησε ο Γκρέχαμ, ο στρα-τιωτικός ακόλουθος της Γαλλικής Πρε-σβείας. Έρχεται ασφαλώς να σας μιλή-ση για το συμβόλαιο που επρόκειτο να υπογράψει με τον πατέρα σας, σχετικώς με την αγορά του νέου μας μυδραλλιο-δόλου...

—Πολύ καλά, έκαμε η νέα γυρίζοντας στον υπηρέτη, εισάγαγέ τον...

Και έπειδη, μόλις δγῆκε ο Τζών, ο χημικός έκαμε ν' αποσυρθή κι' αυτός, νομίζοντας ότι δεν ήταν πιά η θέσις του εκεί.

—Ω! όχι, είπε η Λίλιαν, σταματών-τας τον, μείνετε έσείς. Άλλωστε δεν ξε-ρετε την υπόθεσι αυτή;

—Μάλιστα, παρενρικόμουν σ' όλες τις συζητήσεις. Όταν ο πατέρας σας χρειάζοταν καμμία πληροφορία, του την έδινα πάντοτε εγώ...

—Ο Γκρέχαμ, απάντησε ο Γκρέχαμ, ο στρα-τιωτικός ακόλουθος της Γαλλικής Πρε-σβείας. Έρχεται ασφαλώς να σας μιλή-ση για το συμβόλαιο που επρόκειτο να υπογράψει με τον πατέρα σας, σχετικώς με την αγορά του νέου μας μυδραλλιο-δόλου...

—Πολύ καλά, έκαμε η νέα γυρίζοντας στον υπηρέτη, εισάγαγέ τον...

Και έπειδη, μόλις δγῆκε ο Τζών, ο χημικός έκαμε ν' αποσυρθή κι' αυτός, νομίζοντας ότι δεν ήταν πιά η θέσις του εκεί.

—Ω! όχι, είπε η Λίλιαν, σταματών-τας τον, μείνετε έσείς. Άλλωστε δεν ξε-ρετε την υπόθεσι αυτή;

—Μάλιστα, παρενρικόμουν σ' όλες τις συζητήσεις. Όταν ο πατέρας σας χρειάζοταν καμμία πληροφορία, του την έδινα πάντοτε εγώ...

—Ο Γκρέχαμ, απάντησε ο Γκρέχαμ, ο στρα-τιωτικός ακόλουθος της Γαλλικής Πρε-σβείας. Έρχεται ασφαλώς να σας μιλή-ση για το συμβόλαιο που επρόκειτο να υπογράψει με τον πατέρα σας, σχετικώς με την αγορά του νέου μας μυδραλλιο-δόλου...

—Πολύ καλά, έκαμε η νέα γυρίζοντας στον υπηρέτη, εισάγαγέ τον...

Και έπειδη, μόλις δγῆκε ο Τζών, ο χημικός έκαμε ν' αποσυρθή κι' αυτός, νομίζοντας ότι δεν ήταν πιά η θέσις του εκεί.

—Ω! όχι, είπε η Λίλιαν, σταματών-τας τον, μείνετε έσείς. Άλλωστε δεν ξε-ρετε την υπόθεσι αυτή;

—Μάλιστα, παρενρικόμουν σ' όλες τις συζητήσεις. Όταν ο πατέρας σας χρειάζοταν καμμία πληροφορία, του την έδινα πάντοτε εγώ...

—Ο Γκρέχαμ, απάντησε ο Γκρέχαμ, ο στρα-τιωτικός ακόλουθος της Γαλλικής Πρε-σβείας. Έρχεται ασφαλώς να σας μιλή-ση για το συμβόλαιο που επρόκειτο να υπογράψει με τον πατέρα σας, σχετικώς με την αγορά του νέου μας μυδραλλιο-δόλου...

—Πολύ καλά, έκαμε η νέα γυρίζοντας στον υπηρέτη, εισάγαγέ τον...

Και έπειδη, μόλις δγῆκε ο Τζών, ο χημικός έκαμε ν' αποσυρθή κι' αυτός, νομίζοντας ότι δεν ήταν πιά η θέσις του εκεί.

—Ω! όχι, είπε η Λίλιαν, σταματών-τας τον, μείνετε έσείς. Άλλωστε δεν ξε-ρετε την υπόθεσι αυτή;

—Μάλιστα, παρενρικόμουν σ' όλες τις συζητήσεις. Όταν ο πατέρας σας χρειάζοταν καμμία πληροφορία, του την έδινα πάντοτε εγώ...

παιδί; ρώτησε ο "Ερζα με το πανούργο του ύφους. Ένομισαμε πως μπορούσαμε να παρενρικόμουμε στην συζήτησί σας, που τό-σο σημαντικά ενδιαφέρει το έργοστασί-μας...

—Άλλα είνε δικαίωμά σας, θείε μου! αποκρίθηκε η Λίλιαν με δεδισμένο χα-μόγελο.

Και γυρίζοντας προς τον αξιωματικό:

—Ο θεός μου "Ερζα Ουάλνταν..., ο εξάδελφός μου Πήτερ Ουάλνταν..., η εξα-δελφή μου Νοεμή Ουάλνταν, έπρόσθεσε παρουσιάζοντας τους νεοφερμένους.

Ο Γκρέχαμ Καργκεζέ ύποκλιθηκε με φιλοφροσύνη.

Μεσα όμως στο διαπεραστικό του βλέμ-μα θα μπορούσε κανείς να διαβάσει ότι θα προτιμούσε ν' απαλλασσόταν από την αδιάκριτη εκείνη παρέμβασι, από την ό-ποιαν τίποτε το καλό δεν έπεριμενε.

Γιατί οι άνθρωποι εκείνοι παρουσιάζον-ταν έτσι ξαφνικά; Ποιά τάχα περιπτώκη θάφερναν στην υπόθεσι εκείνη τη στιγμή άκριδώς που επρόκειτο να τερματισθή τό-σο καλός;

—Άλλωστε, έπανελάβε με ήρεμία η Λίλιαν, θα σας ενημερώσω γι' αυτά που αποφασίσαι. Έν όνόματι της Κυβερνή-σεώς του, ο Γκρέχαμ Καργκεζέ αγοράζει το νέο μας μυδραλλιοδόλο και αναλαμβάνο-με την υποχρέωσι να του προμηθεύσω-με όποιονδήποτε αριθμό απ' αυτά νομίσαι αναγκάζοι...

—Άλλα, διέκοψε ζωηρά ο "Ερζα, δεν έχομε νομίζω προτάσεις και από άλλο κράτος;

—Πιθανόν, θείε μου... και ίσως μάλι-στα πολύ συμφερότερης. Απεφασίσα- όμως να μη συναλλάγω μ' ένα έθνος που δνειρό του θάταν να υποτάξη στον ζυγό του το σύμπαν ολόκληρο!

—Συγγνώμη, έπανεβλεψε ο Πήτερ, όλα αυτά είνε αντιλήψεις προσωπικές. Άλλα τα συμφέροντα είνε συμφέροντα! Σας ύ-πενθυμίζω τον θείο μου Ουίνθροπ, τον "Ερζα, τον Ένχ και τους άλλους προγέ-νους μας...

—Ολοι αυτοί πουλούσαν πάν-τοτε τα όπλα και τα πυρομαχικά τους σ' εκείνους που προσέφεραν περισσότερα. Κόμα αίματος έχρομάτισε με μίας κα-τακόκκινα τα μάγουλα της νεαρής κλη-ρονόμου. Έσχηκώθηκε απότομα, έκτυπα σταθερή αποκρίθηκε:

—Είχαν άδικο εκείνοι... Από τώρα ο-μως και στο εξής το εργοστάσιο Ουάλ-νταν δεν θα έρρασθαι παρά μονάχα για την υπεράσπισι της ελευθερίας, του δι-καίου και του πολιτισμού!

—Οτόσο, έδοκίμασε να έπιμεινη ο Πήτερ θυμωμένος...

—Δεν πρόκειται ν' αντιμετώπισω με μόνο το ζήτημα του χρήματος, εξακολού-θησε η Λίλιαν στον ίδιον τόνο. Και ο πα-τέρας μου θα ήταν ο πρώτος που θα μ' έπικροτούσε γιατί δεν έπρόμηθευσα όπλα σε μία χώρα που δεν είνε άπθανον να τ' στρέψη μία μέρα κατά της ίδιας, μας πα-τρίδας!

—Ο "Ερζα έγέλασε κι' ανασήκωσε τους ώμους.

—Τί είνε αυτά που φαντάζεσαι τώρα, παιδί μου; είπε. Αυτά όλα είνε μυθιστο-ρήματα. Χθες μόλις ο βαρώνος φόν Ρα-τάιμ μ' έδεδαίωσε ότι η Γερμανία ποτε δεν συνέλαβε την παραμικρή σκέψι κακού εναντίον της Αμερικής!

Η άνηψις του όμως δεν τον άφησε να συνεχίση και με τόνον κυριαρχού, είπε:

—Εγώ διευθύω σήμερα το εργοστά-σιο, θείε μου. Και ένωθ να ενεργώ σύμ-φωνα με την συνειδήσι μου. Ο Γκρέχαμ ντε Καργκεζέ έχει ήδη τον λόγο μου. Μ' αυτόν και μόνο θα συμβληθώ!

Υπήρχε στο βλέμμα της νεαρής διευ-θυντρίας τέτοια επιβλητικότητα, τ' αχαρ-κτηριστικά της εξέφρασαν τόσην άκλόνη-τη θέλησι, ώστε οι δυο συγγενείς της δεν έτόλμησαν να έπιμεινουν.

—Άλληλοκυττάχθηκαν μόνο κι' από το μυαλό τους έπέρασε η ίδια σκέψις:

—Έπρεπε με κάθε τρόπο ν' απομακρυν

θη η Λίλιαν από την διεύθυνσι του έργο-στασίου και να συνεννοηθούν, γιά ν' άρ-πάσουν, ο ένας η ο άλλος την θέσι αυ-τής.

Επηκολούθησε μακρά σιγή, ενώ ο "Ερ-ζα και ο Πήτερ, στο βλέμμα που ανταί-λαξαν, έκρυβαν όλο το μίσος εναντίον της συγγενούς των, ένα μίσος που γινόταν μεγαλύτερο ύστερα από τον τόνο με τον οποίον τούς είχε μιλήσει.

Ο "Αρμάνδος ντε Καργκεζέ και ο Γκρέχαμ, που στεκόταν ακίνητος πιδ πέ-ρα, έκρυβαν όσο μπορούσαν την συγκί-νησι που έννοιωθαν.

Έθαύμαζαν την γενναιότητα της νέας, κι' αν δεν έμποδίζονταν από την παρου-σία των άλλων, θα της έσφιγγαν με θερ-μη το χέρι γιά να της εκφράσουν την εύ-γνωμοσύνη τους.

—Ως προς την Νοεμή, αυτή έκρυφεύ-ταξε τον Γάλλο αξιωματικό.

Ήταν όμως άνδρας και της άρεσε. Μία αδιόρατη φλόγα πόθου έλαμπε στα μάτια της, που ύποκριτικά σκεπάζονταν κάτω από τις μακρές της βλεφαρίδες, και διαλογίζονταν ένα σωρό πράγματα, που καμμιάν όμως σχέσι δεν είχαν με την εξωτερική πολιτική...

Ξαφνικά, κρότος γυαλιών που έσπαζαν έκαμε όλους να τινάχθούν από τη θέσι τους.

Μία πέτρα, που είχε έκσφενδονισθή ά-πό τον κήπο ασφαλώς, είχε πέσει επάνω στο χαλί έμπρός στα πόδια της Λίλιαν.

—Ολοι έτρεξαν μηχανικά προς το πα-ράθυρο γιά ν' ανακαλύψουν τον δράστη της ήλθιαις αυτής πράξεως. Όταν όμως ξαναγύρισαν στις θέσεις τους, αφού δεν διέκριναν τίποτε, η νεαρά κληρονόμος με έκπληξι της παρατήρησε επάνω στο γρα-φείο ένα γράμμα, που, μία στιγμή προ-τήτερα δεν υπήρχε εκεί.

Το πήρε, το ξεδίπλωσε, τούρριξε μία γρήγορη ματιά και μετά το εδιάβασε με-γαλοφώνως:

«Γιά την Λίλιαν Ουάλνταν,

«Είμαι ο πραγματικός άρχηγός της οί-κογενείας Ουάλνταν. Σας απαγορεύω να συμβληθώ με τον Γάλλο αξιωματικό».

Οι άκροαταί της άλλοκοτης έντολης άλληλοκυττάχθηκαν έκπληκτοι. Ποιος ά-ραγε ήταν ο άποστολεύς της; Ποιος είχε το δικαίωμα να μιλά σε τέτοιον τόνο;

Ποιος, άκόμα, μεταξύ τους, είχε έπω-φεληθή από την στιγμιαία συγκίνησι, που έπρόσέγγισε το πείσιμο της πέτρας, γιά ν' άφήση κρυφά το γράμμα επάνω στο γραφείο;

ΒΑΡΩΝΟΣ ΦΟΝ ΡΑΤΑΙΜ

Εκείνη τη στιγμή η πόρτα άνοιχθηκε διακριτικά και ο Τζών αφού μπήκε και στάθηκε λίγο πιδ μέσα από το κατώφλι της άνήγγειλε με έπισημότητα:

—Ο κύριος βαρώνος φόν Ρατάιμ!

Ήταν ένας πενηντάρης περίπου, μι-κρόσωμος και παχύσαρκος. Φορούσε με έπιτηδευμένη κομψότητα μαύρη ζακέτα γαρνιρισμένη με πλατεία κορδέλλα και λευκό γιλέκο, σύμφωνα με την μόδα. Ένα μονόκλ στήριζόταν στο άριστερό μάτι του και κρατούσε άθικτα γάντια άνοικτου κι-τρίνου χρώματος. Ήταν έντελώς ευρισμέ-νος και τα μακρούς του γκριζά μαλλιά χωρίζονταν με έπιμέλεια στη μέση.

—Ως προς τα λοιπά, ύφος ύποκριτικό και υπερβολική φιλοφροσύνη στην συμπε-ριφορά του, τον έκαναν εύθως άμέσως άρ-κετά αντιπαθητικό και γενικά έφανερώσαν άτομο που δεν μπορούσε να έμπνεύσει καμμιαν έμπιστοσύνη.

Μπαίνοντας στο γραφείο, άπέφυγε να δώση την παραμικρή προσοχή στο σού-φρωμα των φρυδιών, που δεν μπόρεσε να συγκρατήση η Λίλιαν στο αντίκρισμά του και προχωρώντας προς αυτήν, με έδαφι-αία ύπόκλιση, με το χέρι άπλωμένο και το χαμόγελο στα χείλη, της είπε με φα-νερή γερμανική προφορά:

—Αργήσα λιγάκι, δεσποινίς... Λυπού-μαι πολύ γι' αυτό και σας παρακαλώ να

41

ΟΙ ΆΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΑΙ ΛΙΑΚΑΔΔΙ

Αὐτὰς τὰς ἡλιοχαρεῖς ἡμέρας τὰς γλυ-
(κὰς)
Μὲ τέρπει καὶ μ' εὐχαριστεῖ ἀφθόνης ἡ
(λιακάς).
Ἐξέρχομαι ὑπέροχος καὶ μὴ φορῶν τὸν
(πῖλον)
καὶ δόλτας οὖν πολλὰς ποῖω ἐν ταῖς ὥ-
(ραῖσις) πάρκοις,
ὁσφραίνομαι τὴν ἄνοιξιν τὴν σφόδρα
(ἐρωτύλον)
καὶ ἔχω πόθον ν' ἀποδῶ ἐρωτικῶς αὐ-
(τάρκης).
Τούτέστι πρέπει σύντομα νὰ ἀποκτήσω
(ταίριον)
τρυφεροειδὴ νεάνιδα πού νὰ μὲ ἔχη δου-
(της),
τὴν θέλω στρουμπουλόεσαν, μὲ κατσαρώδες ἔριον
καὶ μὲ ἀπειρώς ροδαλὸν τὸ χρώμα τῶν μαγουλῶν της.
Ὡ, ναί! Τὸ ἔαρ ἡγγικεν! Ἡ τάλαινα καρδιά μου
γλυκῶς γουργουρίζεται ἐντὸς τῶν στήθεών μου,
ὦ, πόσον συνταράσσομαι ἐξ ἔρωτος, ὦ Δία μου!
Παρ' οὔτιν οὖν ἐγὼ φέρω, δὲν ἔχω τὸν Θεόν μου.
Ἀλλὰ μὲ τὸν θελητῶν μου τὰς πανισχύρους δόμους
θὰ κάμω πάλι γύρω μου καρδιοεκστόμους.
Ἐφ' ὅσον δελτιώνονται αἱ καιρικά συνθήκαι
τοσούτον ἐνδυνάμειμαι εἰδύλλια ὑπαίθρια.
Ἀβραὶ οὖν ἐρωτικά μὲ ἀναμένουν νίκαι
μὲ κορασίδια τερπνὰ καὶ ὁπωσούν ὀλέθρια.
—Ξεφάντωσον, ξεφάντωσον, ὦ Παρατατικέ!,
στὸν ἐαυτὸν μου λέγω,
ἔχεις τρελλάνες τὰς γυνὰς τῶν Ἀθηνῶν, κακέ!,
ἀλλ' ὅμως δὲν σὲ φέγω.
Τί πταῖς ἐὰν αἱ νεαράι εἴνε πολλοὺ εὐθιγεῖς
κι' ἂν γόης ἐγεννηθῇς;

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΚΑΝΤΣΟΝΕΤΙ- ΣΤΑΣ:

Ο ΝΙΝΟ ΚΩΣΤΑ

Ἀπὸ τίνος δρίσκεται στὰς Ἀ-
θῆνας, ὅπου καὶ θὰ παραμείνῃ μο-
νίμως ὁ Ἑλληὴν καντσονετίστας Νί-
νο Κώστα.
Ὁ συμπαθὴς αὐτὸς νεὸς, μὲ τὸ
ὥραιο ἀνάστημα, τὰ μαύρα μαλλιά,
τὰ ἐκφραστικὰ μάτια, καὶ μὲ τὸ χα-
μόγελο πάντα στὰ χεῖλη, μὰς ἦρθε
ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅπου ἔκαμε τελευ-
ταία τὴν καλλιτεχνικὴν του κορρίερα.
Πρὸ 12 ἐτῶν εἶχε ἀναχωρήσει ἀπὸ
τὴν Θεσσαλονικὴν γιὰ τὸ Παρίσι, πη-
γαίνοντας μὲ τὴν αἰσιοδοξίαν, ἂν
γενάρης πού ἦταν, νὰ τελοιοποιηθῇ
ἐν τῇ πρώτῃ τέχνῃ του, δηλαδὴ ἑνὸς
καλὰς τεχνίτης ἐπιπλοτοῦ.
Ἀφοῦ ἐφθάσε ἐκεῖ, δὲν ἔκανε ὅ-
πως θάκανε καθὲ ἄλλος, νὰ σπεύσῃ
νὰ θαυμάσῃ τὴν ἀπείρητην αὐτὴν πό-
λιν καὶ νὰ ἀπολαύσῃ τὴς χαρὲς της.
Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, προσπάθησε
νὰ ῥθῇ δουλεῖα.
Ἀργότερα ἤλπιζε πὺς θὰ εἶχε τὸν
καιρὸν —ὅπως καὶ τὸ κατέρωθεν—
νὰ γνωρίσῃ τὸ Παρίσι ἀπὸ ὅλες
τὰς ἀπόψεις.

κὴ ἀπογευματινὴν ἐφημερίδα.
Ἡ ἐκφραστὴν τοῦ πολέμου ὄρεξε τὸν
καλλιτέχνην ἐπὶ τὸν ὅριον τοῦ.
Τὰ κέντρα τοῦ Παρισιῦ ἔχασαν ζα-
φνικά τὴν πελατεῖάν τους. Καμμία
κίνησις... Οἱ ὀρχήστρες, μὲ τὴν ἐ-
πιστράτευσιν, διαλύθηκαν σχεδὸν κι'
αὐτές.

Ἄν ἀποφασίζε νὰ μείνῃ στὴ Γαλ-
λίαν, ἔπρεπε νὰ πᾶν στὸ Μέντο, νὰ
δοῦσιν αὐτὴν τὸ μέλλον του γιὰ τὴν
ψυχαγωγίαν τῶν πολέμιων.
Ἀπέφυγε ὅμως τὴ φρίκην τοῦ πο-
λέμου καὶ σήμερον δρίσκεται, γιὰ με-
γάλην του χαρὰ, στὴν ὥραιο καὶ εἰ-
ρηνικὴν πατρίδα.

Ἡδὲ ἔχει τραγουδήσῃ σὲ ἄρκε-
τοὺς δίσκους, πού πρόκειται κατ'
αὐτὰς νὰ κυκλοφορήσῃ ἡ ἐταιρεία
«Ὀντέον». Θὰ τὸν ἀκούσαμε σύν-
τομα καὶ σὲ τοὺς ραδιόφωνο.
Τὸ παρελθὸν τοῦ καντσονετίσ-
τα ἐγγυάται καὶ γὰρ τὴν ἐδῶ ἀναγνώ-
ρισιν τῆς ἀξίας του, μὴ πού σὲ τὸ
Παρίσι εἶχε τὴν ἀρμόζουσα θέσιν γιὰ
ἑνὸς καλλιτέχνη τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

Κ. ΓΙΑΝ.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΝ ΦΕΛΛΑΧΑΝ

Νοιώθω πολλὸ καλὰ τὸν πό-
νο σου, μικρὴ μου φίλη. Ἡ
κατάστασίς σου εἶνε ἀληθινὰ
δραματικὴ. Μὰ εἰσαι τόσο νέ-
α κόμη. Μὴν παίρνῃς ἀπὸ τώρα
τὴ ζωὴ τόσο τραγικὰ. Δὲν ξε-
ρεῖς ἂν δὲν σοὺ ἐπιφυλάσῃ
καινούργιες χαρὲς. Ὡστόσο, ἀ-
φοῦ εἰσαι δεδαίη, πὺς ὁ ἀγα-
πημένος σου σ' ἀγαπᾷ καὶ τὸν
ἔχεις κοντὰ σου τώρα, γιὰτὶ νὰ
σπαράξῃς ἐπὶ τὴν καρδίαν σου;
Πρὸς τί ὅλ' αὐτὰ τὰ δάκρυα
καὶ ὁ πόνος;

Ἐπειτα, γιὰτὶ νὰ μὴν προσ-
παθῇς ἐκεῖνος, νὰ δώσῃ μὴ
λύσι τὴν ὑπόθεσιν; Ἀφοῦ σ'
ἀγαπᾷ, πρέπει νὰ κατορθώσῃ
νὰ ὑπερπηδήσῃ καὶ τὰ πρὸ δύ-
σκολα ἐμπόδια. Δὲν δρίσκω δέ,
πὺς εἶνε τόσο δύσκολο νὰ κα-
τάξῃ νὰ γίνῃ ἀπόλυτα δικὸς
σου.

ΡΟΖ-ΜΑΡΙ

Ὅσο καὶ νὰ σὲ στενοχωρή-
σῃ ἡ ἀπάντησίς μου, ἐγὼ πρέ-
πει, ἀγαπητὴ μου, νὰ σοὺ πῶ
ἐκεῖνον πού πραγματικὰ σκέ-
πτομαι. Λοιπὸν, δὲν μοῦ φαί-
νεται ὅτι ὁ νεὸς αὐτὸς σὲ ἀ-
γαπᾷ ὅσο τὸν ἀγαπᾷς ἐσύ.
Γιὰτὶ, ἀφοῦ ζητεῖ ἀπὸ σένα τό-
σες ὑποχωρήσεις, ἔπρεπε κι'
ἐκεῖνος νὰ σκεφθῇ γιὰ σένα
κάπως διαφορετικὰ. Καὶ πρὸ
παντός, νὰ σκεφθῇ ὅτι ὅταν
ζητοῦν ἀπὸ ἑνὸς κορίτσι τόσο
δείγματα ἀγάπης, πρέπει κι'
ἐκεῖνος νὰ δώσῃ κάπως πρὸς
ἀπὸ τὴν ἀπόδειξιν ὅτι σ' ἀγαπᾷ.
Ζήτησέ του νὰ κατοχυρώσῃ τὴς
σχέσεις σας μ' ἑνὸς γάμο καὶ
τότε θὰ ἴδῃς τί θὰ σοὺ ἀπαν-
τήσῃ.

ΑΓΝΟΥΛΑΝ

Ἡ στάσις πού πρέπει νὰ
κρατήσῃς, εἶνε αὐτὴ πού τη-
ρεῖς μέχρι σήμερον. Ἄν ὁ νεὸς
αὐτὸς ἔχῃ σοβαροὺς σκοποὺς
καὶ σ' ἀγαπᾷ, θὰ φροντίσῃ νὰ
ῥθῇ τὸν τρόπον αὐτὸν τὸ ἀπο-
δείξῃ κάπως πρὸς ἐμπράκτα.
Δὲν δρίσκω σωστὸ νὰ τοῦ γρά-
ψῃς εἰς. Ἐκεῖνος πρέπει νὰ
γράψῃ. Καὶ ὅταν ἀκομὴ γυ-
ρίσῃ, ἀφοῦ γνωρίζῃ τὴν οἰκο-
γένειάν σου, πρέπει σ' αὐτὴν ν'
ἀποταθῇ.

Δὲν εἶς συμβουλευτὴ νὰ κά-
μῃς ἐπὶ ὑποχωρήσεις. Πρέπει
νὰ προσέχῃ τόσο πολὺ ἑνὰ κο-
ρίτσι, σήμερον...

ΕΛΕΝΗΝ 124, ΚΑΛΑΜΑΙ

Μὴν κάθεσαι, καλὴ μου φί-
λη, ν' ἀσχολῇσαι μὲ τόσο ὀ-
ρεκτικὰ πράγματα, ἀφοῦ ἄλλως
τε, ὅπως καταλαβαίνω, δὲν ἔ-
χει γεννηθῇ μεταξὺ σας κανέ-
να αἰσθημα.

Ἡ σημερινὴ κατάστασις ἐ-
κείνου δὲν ἐπιτρέπει νὰ σκέ-
πτοσαι σὲ μίαν εὐκόλῃ ἀλλά-
γῃ τῆς θέσεώς του. Γιὰτὶ, λοι-
πὸν, νὰ χάνῃς τὸν καιρὸν σου
μὲ τὸ νὰ σκέπτοσαι μὴ ἱστο-
ρίαν πού ἀνήκει στὸ παρελθόν;

ΠΤΩΧΟΚΟΡΙΤΣΟ

Δὲν εἶνε δυνατόν, ἀγαπητὴ
μου, νὰ γίνῃ αὐτὸ πού μοῦ
ζητᾷς καὶ λυποῦμαι πολὺ γι'
αὐτό. Σκέψου ὅμως κι' ἐσύ τί
θὰ γινόταν ἂν ὅλοι οἱ ἀναγνώ-
σται τοῦ «Θησαυροῦ» ζητοῦ-
σαν κάτι τέτοιο...

Γράψε μοι τί θέλεις, κι' ἐ-
γὼ εὐχαρίστως θὰ σοὺ ἀπαν-
τήσω ἀπὸ τὴ στήλη μου.
ΡΕΑ Ρ.

ΥΣΤΑΤΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 38)
μου μὲ φρίκην. Ξαναγυρίζω στὸν
ἐαυτόν μου... Μία φορὰ τοῦλάχισ-
τον, θὰ σοὺ εἰπῶ τὴν προ-
γιατικὴν μου σκέψιν, θὰ σοὺ
δείξω τὴν ἀληθινὴν μου ψυχὴν.
Θὰ μάθῃς τώρα ὅτι ὑπέφερα
καὶ ὅτι καθεὶν ἀπὸ τὰ λόγια
σου ἐξεσχίζε καὶ ἑνὰ κομμάτι
ἀπὸ τὴν καρδίαν μου: ὅτι, ἐπὶ
ἑνὸς χρόνου, ἐποδοπάτησες αὐ-
τὴ τὴ φτωχὴν καρδίαν, χωρὶς νὰ
γλυκαίνῃς κάπου - κάπου τὸν
πόνο τῆς μ' ἑνὸς τρυφεροῦ σου
λόγου...

Τὸ σφάλμα δὲν ἦταν δικό
σου, τὸ ξεῖρω. Φταίει ἡ μοῖρα
πού μὰς ἔνωσε, ἐνῶ εἴμαστε
τόσο διαφορετικοὶ ὁ ἑνὸς ἀπὸ
τὸν ἄλλο. Θὰ ἐκπληγῇς πολὺ,
εἰμαι βέβαιη γι' αὐτό, μαθαί-
νοντας ὅτι ἡ μικρὴ σου Σαίλ
ἐσκοτώθηκε ἀπὸ λύπη, γιὰ νὰ
φύγῃ ἀπὸ τὴν διασκεδαστικὴν
καὶ χαρούμενὴν ζωὴν, πού τῆς
εἶχες δημιουργήσει... Ὁ κατα-
λάθης ἴσως, τότε, ὅτι ὑπά-
ρχει μὴ ἀλλή ἀγάπη ἀπὸ ἐ-
κείνη πού ξέρεῖς, μὴ ἀγάπην
πού δὲν ἀστεϊεύεται, ἀλλὰ πού
ὑποφέρει, πού ματώνει καὶ πού
πεθαίνει... Καὶ ἴσως ἀκόμη δὲν
θὰ κάμῃς καὶ σ' ἄλλες στὴ
ζωὴ τὸ κακὸ πού ἔκαμες σὲ
μένα...

Χαίρε, ἀγαπημένε μου.
Φεύγω ἀπὸ τὴ ζωὴ χωρὶς πα-
ράπονο, μὲ τὴ φτωχὴν μου καρ-
δίαν σὲ σένα, ὅπως πάντα...
Φεύγω γιὰ νὰ μὴ σὲ ἐνοχλήσω
πιά ποτὲ μὲ τὴν ἀγάπην μου...
Δὲν σοὺ ἀρέσει νὰ πεθάνω ἐπὶ
χωρὶς θόρυβο, χωρὶς φωνές,
χωρὶς κανεῖς, ἐκτὸς ἀπὸ σένα,
νὰ ξερῇ τὸ λόγο γιὰ τὸν ὁ-
ποῖο πεθαίνω; Νομίζω πὺς ἀ-
φοῦ πεθαίνω τόσο ἡσυχᾶ, τόσο
ἀθόρυβα, δὲν θὰ εἰδωλεθῇς τὸ
θάνατό μου... Ἀλλοῖμονο! ἀ-
γαπημένε, θὰ ἤθελα νὰ φύγω
μὲ ἀκόμη μικρότερη λάμψιν, νὰ
γίνω ἀκόμη πρὸς μικρὴ, ὀλίμι-
νη γιὰ νὰ πεθάνω... Ἀλλὰ
πὺς νὰ τὸ κάμω; Μὴ θυμώ-
σῃς μαζί μου... μὴ μὲ εἰρωνευ-
θῇς... Καί, ἂν θέλῃς, μὴ μὲ ξε-
χάσῃς γρήγορα... Ἐγὼ, σὲ ἀ-
γαπῶ... Χαίρε, φίλε μου!

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

Πόλεμος προξενητής

ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΙΡΑ «ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ»

ΤΟΥ ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Τοῦ φθινοπώρου ὁ ἄνεμος
σκορποῦσε τοὺς μαραιμένους
συλλογισμούς των. Ἐστέκον-
ταν σὲ μὴ γωνίαν τοῦ πάρκου.
Ἐκείνη εἶχε γείρει ἀπελπισμέ-
να στὸ πλεύρο του. Καὶ τὸ
σοῦρουπο τοὺς ἐτύλιγε.

Ἐνα σούρουπο γεμάτο ἀνη-
συχία. Σιλουέτες διαδωτῶν
περνοῦσαν στὸν διπλὸν δρό-
μο. Στὸ δῆμα τοὺς ὑπῆρχε ἡ
βισμὴν τῆς φυγῆς μπροστὰ σὲ
κάτι τρομερὸ πού πλησίαζε.
Πρὸς πέρα, πίσω ἀπὸ τὰ τελευ-
ταία δέντρα, ἐλευκάκε κολλη-
μένη σ' ἑνὸς ηλεκτρικοῦ στύλου ἡ
προκήρυξις τῆς ἐπιστρατεύ-
σεως.

«Οἱ Γάλλοι καλοῦνται ὑπὸ
τὰ ὄπλα».

Ἦταν μὴ ἀπὸ τὴς τρομερῆς
βραδυῆς τοῦ περασμένου Σε-
πτεμβρίου. Ὁ ἄνεμος σκορ-
ποῦσε στὴν δεινροστομία μαζί
μὲ τὴς ἀνατριχίλες τοῦ φθινο-
πώρου καὶ τὰ ρίγη τῆς ἀπει-
λῆς τοῦ πολέμου. Καὶ τὰ μα-
ραμένα φύλλα ἐδιάζονταν ν' ἀ-

ποσπασθοῦν ἀπὸ τοὺς κλάδους
γιὰ νὰ πεθάνουν μὴ ὥρα ἀρ-
χίτερα. Τὸ ζευγάρι περνοῦσε
τὴς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ ἀ-
ποχωρισμοῦ. Πολὺ ἀπὸ τὴν ἀ-
πελπίσιν καὶ τὴ θλίψιν τοῦ
«Δεῦτε, τελευταῖον ἀσπασμόν»
ὑπῆρχε στὴν ψυχὴ τους.

—Ὡστε φεύγεις αὐριο; ρώ-
τησε ἡ νέα.
Ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεμε ὅπως τὰ
κίτρινα φύλλα.

—Ναί, αὐριο τὸ μεσημέρι.
—Μὰ γιὰτὶ τόσο γρήγορα;
Ὁ ἀδελφός μου θὰ φύγῃ τὴν
ἄλλη ἐβδομάδα.

—Ἐγὼ εἶμαι ἐφεδρὸς ὑπα-
λοχαγός. Καὶ πρέπει νὰ εἶμαι
ἀπὸ τοὺς πρώτους στὸ Σύντα-
γμα μου.

Σιωπὴ. Μονάχα ὁ ἄνεμος ἐ-
θροῖζε τὰ δέντρα. Κακὲς προ-
φητείες, θαρρείς, ἐπιθροῖζαν τὰ
φύλλωμάτα.
—Θὰ ἤθελα νὰρχοῦμαι στὸ
σταθμό, ξανάπε ἡ νέα. Μὰ δὲν
θὰ μπορέσω. Δὲν θὰ μ' ἀφή-
σουν.

Ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεμε πρὸς πο-
λὺ.

—Δὲν πειράζει, ἔκαμε ἐκεῖ-
νος.

—Ἄν ἤξερες τί ἀγῶνα ἔ-
καμα γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸψε!
Εἶχαμε πάλι καυγάδες.

—Μὲ τὸν ἀδελφὸ σου;

—Καὶ μὲ τὸν ἀδελφὸν μου
καὶ μὲ τὴν μαμά. Ἀρχισαν πάλι
τὰ ἴδια. Μὲ εἶδαν στενοχω-
ρημένη καὶ κατάλαβαν. «Ἀ-
σφαλῶς, δὲν θὰ λυπάσαι γιὰ
μένα πού φεύγω στὸ μέτωπο,
μού εἶπε σκληρὰ ὁ ἀδελφός
μου, ἀλλὰ γιὰ κάποιον ἄλλον».
«Λυπάμαι καὶ γιὰ σένα καὶ
γιὰ τὸν ἄλλον», ἀπήντησε θαρ-
ρετὰ. Καὶ τότε ἀρχισαν οἱ καυ-
γάδες.

—Τί σοὺ εἶπαν πάλι;

—Τὰ συνηθισμένα. «Ὅτι ἐ-
γὼ, μὴ κόρη παλαιᾶς καὶ πλου-

σίας οἰκογενείας, δὲν μπορῶ νὰ
παντρευθῶ ἐσένα, ἕνα φτωχὸ
κι' ἀσημαντὸν ηλεκτρολόγῳ, χω-
ρὶς κανένα μέλλον. Καὶ ὅτι μοῦ
ἔχουν αὐτοὶ ῥθῇ τὸν «κατά-
ληλο σύζυγο». Τὶ τρομερῆς ἀν-
τιλήψεις. Θεέ μου! Καὶ τί φο-
βερὴ ἡ ἐπιμονὴ τους! Καὶ τί κα-
λὰ ἡ μαμά, εἶνε τέλος πάντων
μὴ γυναικὶ ἄλλης ἐποχῆς.
Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀδελφός μου, τόσο
νεὸς, νὰ συμφωνῇ μὲ τὴς ἰδέες
της! Κι' ὅχι μόνο συμφωνεῖ,
ἀλλὰ καὶ ὑπερβάλλει. Αὐτὸς
εἶνε τὸ μεγαλύτερον ἐμπόδιον.
Εἶνε τρομερό!... Ἡ μαμά μου
καταράστηκε πάλι σήμερον γιὰ
χιλιετὴν φορὰ τὴν ὥρα καὶ τῆς
στιγμῆς, πού σ' ἐκάλεσαν νὰ ἐ-
πιδορῶσῃς τὴν ηλεκτρικὴν ἐγ-
κατάστασιν τῆς δόλλας μας...

Ἀρχὴ σιγανοῦ γέλιου ἀκού-
στηκε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ νέου...
Ἡ νέα ἐσφίχθηκε πρὸς κοντὰ
του.

—Θυμάσαι, ἀλήθεια, Πέτρο;
Τότε ἦταν ἄνοιξις. Ὁ κήπος
τῆς δόλλας ἦταν γεμάτος ἀνθῶν,
ἀρώματα καὶ τραγουδία που-
λιῶν.

—Ἀγαπημένη μου!

—Ἐγὼ τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι
δὲν θὰ ξαναῖναι ἡ ἄνοιξις.

—Μὴ λές τέτοια λόγια.

—Ναί, Πέτρο. Μοῦ φαίνεται
πὺς ἡ ζωὴ φθίνει. Νοιώθω τὸν
θάνατον παντοῦ. Ἀπόψε εἶνε ἡ
τελευταία βραδυὰ μὲ λίγο φῶς,
ἔστω καὶ κίτρινο. Ἀπὸ αὐριο
ὅλα θὰ εἶνε σκοτεινὰ καὶ πα-
γερά. Αὐριο φεύγεις...

Λυγμοὶ τὴν ἀνατάραξαν. Ἐ-
κρυψε τὸ πρόσωπό της στὸ στή-
θος τοῦ ἀνδρός. Ἐκείνος τὴν ἐ-
χάιδεψε στοργικὰ στὸς ὤμους.
—Ἐλα, Λίσα, παιδί μου!
Μὴν ἀπελπιζοῦσαι. Ὅλα θὰ πε-
ράσουν...

Ἐσπῆκε δακρυστάλακτο τὸ
δῆμμα τῆς καὶ τὸν ἐκύτταξε,
μέσα στὸ σούρουπο, πολλὴ ὥ-
ρα.

—Μπορεῖ νὰ μὴ σὲ ξαναῖναι,
ψιθύρισε.

Ἐκοῦτισε τὰ μάτια της.
Ἦθελε νὰ τὸν ἴδῃ καλὰ, γιὰ
τελευταία φορὰ, ν' ἀποτυπώσῃ
τὴν μορφήν του ἀνεξάλειπτα
στὴν ψυχὴ της.

—Τώρα πού θὰ χωριστοῦ-
με, τοῦ εἶπε, δὲν θέλω νὰ σὲ ἴ-
δῶ πού θὰ φεύγῃς. Θὰ κλεισῶ
τὰ μάτια μου. Νὰ μὲ φιλήσῃς
γιὰ τελευταία φορὰ καὶ νὰ φύ-
γῃς σιγά-σιγά, ἀθόρυβα...

★

Ἦταν ἀπὸ πέντε μῆνες.
Ἡ Λίσα κατέθηκε τρέχοντας
τὰ σκαλιά τῆς δόλλας. Ἐρχό-
ταν ὁ ἀδελφός της ἀπὸ τὸ μέ-
τωπο μὲ ἀδεία. Νά, τὸ αὐτο-
κίνητο! Στάματῃς μπροστὰ
στὴν ἐξώπορτα. Καὶ ἀπὸ τὴ
θέσιν τοῦ σφῆρος κατέθηκε ἑνὰς
φαντάρος.

—Αἰμίλειε!

—Ἀδελφούλα μου.

Τὰ δυὸ ἀδελφὰ ἀγκαλιάστη-
καν. Δάκρυα χαρὰς ἐρράντισαν
τὴν συνάντησίν τους.

—Εἶσαι καλὰ, Λίσα;

—Καλὰ, Αἰμίλειε.

—Καὶ ἡ μαμά;

—Πολὺ καλὰ. Πάμε ἀπάνω.

—Περιμένε. Ἐχῇς νὰ ὀπο-

δεχθῇς καὶ κ ἄ π ο υ ἄλ-
λου.

Ὁ Αἰμίλιος ἀνοίξε τὴν πόρ-
ταν τοῦ αὐτοκινήτου λέγοντας:

—Ὅριστε, κύριε ὑπολοχα-
γέ.

Ἐνας ἀξίωματικός κατέβη-
κε. Ἡ Λίσα τὸν ἐκύτταξε καὶ
ἀφῆκε ἑνὰ ξεφωγητὸν χαρούμε-
νης ἐκπλήξεως.

—Πέτρο, ξοῦ;
Ἦταν ὁ ἀγαπημένος της.
—Λίσα!, τῆς εἶπε καὶ ἡ φω-
νὴ του ἔτρεμε ἀπὸ τὴν συγκί-
νησιν.

Ἡ νέα εἶχε σαστίσει. Γύρι-
σε καὶ εἶδε τὸν ἀδελφὸν τῆς σὲ
στάσι προσοχῆς.
—Φίλησέ τον, λοιπόν, ἀδελ-
φούλα μου, τῆς ἔκαμε.

Παραξενεύθηκε πρὸς πολὺ.
Καὶ μὲ τὸ ἐκπληκτικὸν δῆμμα
τῆς ἦταν σὰν νὰ ρωτοῦσε τὸν
ἀδελφὸν τῆς: «Καλὰ καὶ ἐσύ;
Δὲν θὰ ἔχῃς ἀντίρρηση νὰ μὲ
ἴδῃς στὴν ἀγκαλιά τοῦ Πέ-
τρου»; Ὁ ἀδελφός της ὅμως,
μαντεύοντας τὴν σκέψιν τῆς, εἶ-
πε:

—Τί μὲ κυττᾷς ἐμένα; Στὸ
στρατὸ οἱ κατώτεροι δὲν θγά-
ζουν τοιμοῦδιὰ μπροστὰ στοὺς
ἀνωτέρους. Αὐτοὶ κάνουν ὅ,τι
θέλουν...

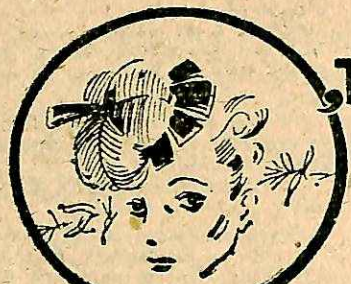
Ἡ Λίσα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά
τοῦ ἀγαπημένου της. Στιγμὲς
μεθυσητικὸν δνέου ἐπέεσαν.
Ὁ Αἰμίλιος πλησίασε τὸ ζευ-
γάρι καὶ χτυπώντας τὰ πόδια
τοῦ πήρε πάλι στάσι προσο-
χῆς καὶ εἶπε:

—Μοῦ ἐπιτρέπετε, κύριε ὑ-
πολοχαγέ, νὰ ἀναγγεῖλω τοὺς
ἀρραβῶνας σας;

Οἱ τρεῖς νέοι ἀνέβηκαν χα-
ρούμενοι τὴν σκάλα. Ὁ Αἰμίλι-
ος κρατοῦσε ἀπ' τὸ μπράτσο
τὴν ἀδελφήν του κι' ἀρχισε νὰ
τῆς ἐξηγῇ:

—Ἐγὼ ἀποσπασθὼ ὀρντι-
νάντας τοῦ Συντάγματος. Δη-
λαδὴ ὑπηρετῶ τοὺς ἀξιωματι-
κοὺς καὶ τὸν Πέτρο. Αὐτὰ εἶνε, ἀ-
γαπητὴ μου, τὰ ἀπρόοπτα τοῦ
πολέμου. Ἐγὼ, ὁ γόνος πα-
λαιᾶς, ἀρχοντικῆς οἰκογενείας,
εἶμαι σήμερον ὑπηρετῆς τοῦ ἡ-
λεκτρολόγου! Στὸ μέτωπο εἶ-
δα τὴν ζωὴν μ' ἄλλα μάτια, Λί-
σα. Καὶ πρὸ παντὸς κατάλαβα
ὅτι ὁ Πέτρος εἶνε ἑνὸς θαυμασίου
παιδί. Μετάνοισα πικρὰ πού
ἀρνῆθηκα νὰ τὸν παντρευθῇς.

Θέλησα, λοιπόν, νὰ ἐπανορθώ-
σω κι' ἐγγραφα στὴν μαμά τὴν
ἀπόφασίν μου. Ἡ μαμά ἐδέχθη-
κε κι' αὐτὴ νὰ γίνῃ ὁ γάμος
σας, κι' ἐστὶν, χωρὶς νὰ μάθῃς
τίποτε, εἶνε ἤδη ὅλα

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΕΝΗΛΙΚΗΝ

τασέες και γιακά σ' ένα μάλλινο ταγιέρ.

ΚΟΥΚΟΥΛΕΣ

Κουδεντούλες

Μιά αναγνώστριά μου μου εκμυστηρεύεται πως χωρίς να το θέλει άκουσε το μουσικό κάποιος φίλης και ρωτά τι πρέπει να κάνει. Άλλα δεν σας ένωσα, καλή μου φίλη. Ποιον είναι το νόημα της ερωτήσεως που μου αποπνέετε? Θέλετε να πητε πως νομίζετε τον εαυτόν σας υποκαρμένον να προδίει εις άνακαυώσεις; Έπ' ουδενί λόγω. Κάτι που έμαθατε χωρίς τη θέλησή του άλλου δεν σας άνηκει. Πρέπει και σεις ακόμη να ξεχάσετε ό,τι ακούσατε.

Αν το πρόσωπο του όποιου έμαθατε το μουσικό είναι φίλη σας και μπορείτε με μεγάλη λεπτότητα να της μιλήσετε για να την νοθεύσετε, καμείτε το, αλλά όποιοδήποτε και αν είναι το αποτέλεσμα που θα φέρει μην ανακινώσετε σε κανέναν άλλον ό,τι έτυχε να μάθετε.

Όσον άφορα το άλλο έρώτημά σας αν υπάρχουν περιπτώσεις που επιτρέπεται να κρυφακούη κανείς σάς άπαντά κατηγορηματικά «όχι». Είναι μεγάλη κακοήθεια, όπως είναι επίσης κακοήθεια να διαβάσωμε γράμμα που δεν μας άνηκει.

Καμιά περίπτωση δεν δικαιολογεί τέτοια παραπτώματα. Ότε καν οι γονείς που φοβούνται κάτι για τα παιδιά τους δεν πρέπει να καταγράφουν σε τέτοια ταπεινά μέσα ανάγια ανθρώπων που λέγονται έντιμοι και εύγενείς. Αν υπάρχουν, όπως λέτε γυναίκες που λογοκρίνουν... τα γράμματα των συζύγων τους, είναι γυναίκες χωρίς αξιοπρέπεια, χωρίς υπερηφάνεια, με μία λέξη μικροπρεπείς.

Το να κρυφακούη κανείς, να κατασκοπεύη, είναι πράξεις ποταπά. ΕΙΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΦΩΝΗ ΓΑΡΝΙΡΙΣΜΑΤΑ

Η μόδα που είναι πάντοτε προνοητική, μας συνιστά εφέτος να μην πετούμε τίποτε, αλλά να χρησιμοποιήσουμε το κάθε τι. Μιά παλιά γούνα, ένα κομμάτι βελούδου, ένα μεταξωτό, μία κορδέλλα.

Με μία γούνα παλιά που δεν μπορεί πια να χρησιμεύση για γιακά ή μανσέτες, μπορούμε να γαρνίρουμε τις τσέπες του επανωφοριού μας ή μπορούμε να σχηματίσωμε δύο φάσες και να τις τοποθετήσωμε κατά μήκος του επανωφοριού. Ο τρόπος της χρησιμοποίησης της γούνας εξαρτάται ιδίως από το είδος της γούνας. Οι γούνες που έχουν κοντό τρίχωμα, όπως το άστρακάν, το καρβικιούλ, το λούτρ, χρησιμοποιούνται για ένκρουστασιόν. Το είδος αυτό της γούνας σχηματίζει πολύ εύκολα λεπτές λωρίδες, ιδιαιτέρως δε το άστρακάν δεν τοποθετείται μόνον εύλογα αλλά απομεινέται ακόμη και φύλλα και άνθη. Η γούνα με το μακρύ τρίχωμα, όπως τα σκούς και η ρενάρ, σχηματίζουν άφαιρες γιαννάδες. ναυαγισών το άκρον μιας εσώρουπας ή περιβάλλον μια βελούδινη τόκα.

Με βελούδο ή μεταξωτό μπορούμε να γαρνίρουμε μία μάλλινη τουαλέτα, σχηματίζοντας εις το μάτ ύσασμα της σχέδια σε διάφορα σχήματα. Το βελούδο ιδίως μπορεί να σχηματίζει μία ζώνη, ένα δίστιμο καπέλλο ή και να αποτελέσει και μία ελόκληρη άμυγιά τσάντα.

Με βελούδο επίσης σχηματίζουμε

Η καλή συμπεριφορά ΣΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Τα παλιά έγκόλπια της καλής συμπεριφοράς δεν μιλούν για τηλεφώνω, γιατί τα τηλεφώνω δεν ύπάρχον τότε που εγρήφθηκαν, δεν σημαίνει όμως αυτό ότι δεν υπάρχουν κανόνες και γι' αυτά.

Και ό πρώτος κανών είναι να μην ένοχλώμε ποτέ κανένα τηλεφωνώντα του, αν δεν είναι μεγάλη ανάγκη. Το τηλεφώνημα είναι κάτι που εισχωρεί τρόπον τινά στα της οικιακής μας ζωής. Τηλεφωνώντας σε κάποιον τον άνησυχούμε, λοιπόν δεν πρέπει να τον κάνουμε για ψάλλον πηδήμα. Ιδίως να μην ένοχλώμε με άλλεπάλληλα τηλεφωνήματα ανθρώπους που έχουν δουλειά ή εργάζονται σε γραφείο.

Μη τηλεφωνώμε, επίσης ποτέ σε σπίτι που πενθεί, εκτός φυσικά, αν παρίσταται μεγάλη ανάγκη να το κάμωμε. Σε σπίτι που ύπάρχει επίσης κάποιος άσθενής τα τηλεφωνήματα περιτίθενται.

Μολονότι είναι ευκόλια να τηλεφωνώσωμε για να πληροφορηθώμε για την κατάστασι του άσθενούς, εν τούτοις είναι πολύ πιο ευγενικό να στείλωμε κάποιον να ερωτήση, διότι πιθανόν ό άσθενής να ένοχληθεί από το τηλεφώνω. Πρέπει επίσης να προσέχωμε ποιές ώρες τηλεφωνώμε. Ποτέ την ώρα του γεύματος, του δείπνου, της άναπαύσεως.

Κάποτε θα συμβή να σάς άπαντήση η ίδια κυρία με φωνή άλλαγμένη «Η κυρία λείπει», προσποιηθήτε ότι το έπιστέψατε και πρό πάντων μη θυμώσετε. Αυτό μου θυμίζει ένα άστειο περιστατικό που συνέβη τις προάλλες σε μία από τας έκλεκτάς καλλιτέχνιδος του Βασιλικού Θεάτρου. Με φωνή άλλαγμένη άπάντησε σε κάποιο τηλεφώνημα : «Δεν είν' εδώ ή δις Χ...». Θέλετε να της πώ τίποτε; Και το πρόσωπο που είχε τηλεφωνήσει είπαι: «ΕΝΑ της πήτε ότι άνεγνώρισα τη φωνή της, αυτό μόνον».

Κάποτε θα συμβή να σάς άπαντήση η ίδια κυρία με φωνή άλλαγμένη «Η κυρία λείπει», προσποιηθήτε ότι το έπιστέψατε και πρό πάντων μη θυμώσετε. Αυτό μου θυμίζει ένα άστειο περιστατικό που συνέβη τις προάλλες σε μία από τας έκλεκτάς καλλιτέχνιδος του Βασιλικού Θεάτρου. Με φωνή άλλαγμένη άπάντησε σε κάποιο τηλεφώνημα : «Δεν είν' εδώ ή δις Χ...». Θέλετε να της πώ τίποτε; Και το πρόσωπο που είχε τηλεφωνήσει είπαι: «ΕΝΑ της πήτε ότι άνεγνώρισα τη φωνή της, αυτό μόνον».

Να τεντώνετε καλά σε όλες τις διευθύνσεις και να το κάνετε με όλη σας την καρδιά σάν να προσπαθίτε να μακρύνετε τα μέλη σας. Όσο περισσότερες φορές τεντώνετε τόσο πιο καλό θα σας κάμη. Καθώς τεντώνετε όμως να παίρνετε βαθειές αναπνοές και εκπνέοντας να χώνετε μέσα την κοιλιά. Κατά γενικών κανόνων όταν είσθε ζαπλωμένοι ή κοιλιά πρέπει να είναι χαμένη μέσα. Η άσκηση αυτή είναι περίφημη για τούς της κοιλιάς και για την κανονική λειτουργία των έντέρων.

Ένα καλό τέντωμα επιτυγχάνεται αν πιασθήτε με τα χέρια έπάνω από το κεφάλι και στα σίδερα του κρεβατιού.

Όσο κουρασμένη και αν είσθε, έστω και αν δεν έκοιμήθήκατε καλά με τα τέντωμα έκουράσσετε άμέσως. Και μετά το τέντωμα άφήστε το σώμα σας έλευθερο, χωρίς την παραμικρή ύσπασσι και θα αισθανθήτε μία μεγάλη ελξία.

Μετά το τέντωμα κάνετε έλαφρό μασάζ του προσώπου για να τώ άφαιρέσετε έκينو το φούσκωμα που έχετε όταν ύπναιτε. Όσο για τα μάτια τ' άνοίγετε σιγά-σιγά γιατί από άπότομο φός μετά από το σκοτάδι δάπναιτε την όρασι.

Η καλή συμπεριφορά ΣΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Τα παλιά έγκόλπια της καλής συμπεριφοράς δεν μιλούν για τηλεφώνω, γιατί τα τηλεφώνω δεν ύπάρχον τότε που εγρήφθηκαν, δεν σημαίνει όμως αυτό ότι δεν υπάρχουν κανόνες και γι' αυτά.

Και ό πρώτος κανών είναι να μην ένοχλώμε ποτέ κανένα τηλεφωνώντα του, αν δεν είναι μεγάλη ανάγκη. Το τηλεφώνημα είναι κάτι που εισχωρεί τρόπον τινά στα της οικιακής μας ζωής. Τηλεφωνώντας σε κάποιον τον άνησυχούμε, λοιπόν δεν πρέπει να τον κάνουμε για ψάλλον πηδήμα. Ιδίως να μην ένοχλώμε με άλλεπάλληλα τηλεφωνήματα ανθρώπους που έχουν δουλειά ή εργάζονται σε γραφείο.

Μη τηλεφωνώμε, επίσης ποτέ σε σπίτι που πενθεί, εκτός φυσικά, αν παρίσταται μεγάλη ανάγκη να το κάμωμε. Σε σπίτι που ύπάρχει επίσης κάποιος άσθενής τα τηλεφωνήματα περιτίθενται.

Μολονότι είναι ευκόλια να τηλεφωνώσωμε για να πληροφορηθώμε για την κατάστασι του άσθενούς, εν τούτοις είναι πολύ πιο ευγενικό να στείλωμε κάποιον να ερωτήση, διότι πιθανόν ό άσθενής να ένοχληθεί από το τηλεφώνω. Πρέπει επίσης να προσέχωμε ποιές ώρες τηλεφωνώμε. Ποτέ την ώρα του γεύματος, του δείπνου, της άναπαύσεως.

Κάποτε θα συμβή να σάς άπαντήση η ίδια κυρία με φωνή άλλαγμένη «Η κυρία λείπει», προσποιηθήτε ότι το έπιστέψατε και πρό πάντων μη θυμώσετε. Αυτό μου θυμίζει ένα άστειο περιστατικό που συνέβη τις προάλλες σε μία από τας έκλεκτάς καλλιτέχνιδος του Βασιλικού Θεάτρου. Με φωνή άλλαγμένη άπάντησε σε κάποιο τηλεφώνημα : «Δεν είν' εδώ ή δις Χ...». Θέλετε να της πώ τίποτε; Και το πρόσωπο που είχε τηλεφωνήσει είπαι: «ΕΝΑ της πήτε ότι άνεγνώρισα τη φωνή της, αυτό μόνον».

Κάποτε θα συμβή να σάς άπαντήση η ίδια κυρία με φωνή άλλαγμένη «Η κυρία λείπει», προσποιηθήτε ότι το έπιστέψατε και πρό πάντων μη θυμώσετε. Αυτό μου θυμίζει ένα άστειο περιστατικό που συνέβη τις προάλλες σε μία από τας έκλεκτάς καλλιτέχνιδος του Βασιλικού Θεάτρου. Με φωνή άλλαγμένη άπάντησε σε κάποιο τηλεφώνημα : «Δεν είν' εδώ ή δις Χ...». Θέλετε να της πώ τίποτε; Και το πρόσωπο που είχε τηλεφωνήσει είπαι: «ΕΝΑ της πήτε ότι άνεγνώρισα τη φωνή της, αυτό μόνον».

Να τεντώνετε καλά σε όλες τις διευθύνσεις και να το κάνετε με όλη σας την καρδιά σάν να προσπαθίτε να μακρύνετε τα μέλη σας. Όσο περισσότερες φορές τεντώνετε τόσο πιο καλό θα σας κάμη. Καθώς τεντώνετε όμως να παίρνετε βαθειές αναπνοές και εκπνέοντας να χώνετε μέσα την κοιλιά. Κατά γενικών κανόνων όταν είσθε ζαπλωμένοι ή κοιλιά πρέπει να είναι χαμένη μέσα. Η άσκηση αυτή είναι περίφημη για τούς της κοιλιάς και για την κανονική λειτουργία των έντέρων.

Ένα καλό τέντωμα επιτυγχάνεται αν πιασθήτε με τα χέρια έπάνω από το κεφάλι και στα σίδερα του κρεβατιού.

Όσο κουρασμένη και αν είσθε, έστω και αν δεν έκοιμήθήκατε καλά με τα τέντωμα έκουράσσετε άμέσως. Και μετά το τέντωμα άφήστε το σώμα σας έλευθερο, χωρίς την παραμικρή ύσπασσι και θα αισθανθήτε μία μεγάλη ελξία.

Μετά το τέντωμα κάνετε έλαφρό μασάζ του προσώπου για να τώ άφαιρέσετε έκينو το φούσκωμα που έχετε όταν ύπναιτε. Όσο για τα μάτια τ' άνοίγετε σιγά-σιγά γιατί από άπότομο φός μετά από το σκοτάδι δάπναιτε την όρασι.

Μετά το τέντωμα κάνετε έλαφρό μασάζ του προσώπου για να τώ άφαιρέσετε έκينو το φούσκωμα που έχετε όταν ύπναιτε. Όσο για τα μάτια τ' άνοίγετε σιγά-σιγά γιατί από άπότομο φός μετά από το σκοτάδι δάπναιτε την όρασι.

διβλοθήκη. Ένα ντουλάπι θα έχη διβλία και συγχρόνως ρούχα, άσπρόρουχα, καπέλλα, υποδήματα. Αν δεν ύπάρχη δωματίον λουτρού, ένα ντουλάπι περιλαμβάνει μέσα νηπίρα, καθρέπτην και όταν κλεινά δεν παρουσιάζει τίποτε το άσχημον.

Η κουζίνα σας

Αν ή μαγιονέζα σας δεν έχη ώ ραίο χρώμα (έπειδή τα αυγά είναι λίγα) ρίξτε μέσα μία μικρή πρέζα σαφρόνα.

Αν ή μπασμέλ μας χρησιμεύη για σφικτά αυγά της άσαςμε λίγη κανέλλα και παίρνει λίγο χρώμα.

Αν θέλετε να έχετε καλό δραστικό και σούπα, έχετε υπ' όψιν πώς το βράσιμο πρέπει να παρη πολλές ώρες και ή φωτιά να είναι σιγαή. Επίσης μη ξεχάσετε να βάλετε μέσα 1—2 κρεμμυδιά κερφωμένα με 2—3 γαρύφαλα.

Αν θέλετε να γινη καλό το πιλάφι σας ά τα Μιανέζα, ρίξτε μέσα λίγο κάρως.

Αν θέλετε να γίνωνται καλές οι σαλάτες σας, να κτυπάτε καλά το λαδόξειδο με το άλάτι και το πιπέρι. Αν δεν είν' εύκολο τότε να βάζετε τούλαχιστό το άλάτι μέσο σε 1—2 κουταλιές ξειδι και με αυτό να περιλούετε την σαλάτα σας προσδόνοντας ύστερα το λαδί.

Αν θέλετε να γίνουν ζουμερές οι τηγανίτες πατάτες σας πριν τελειώσετε τα τηγανίσμα χύνετε στο τηγάνι καθώς είναι στη φωτιά μισό φλυτζάνι νερό και τις άφήνετε ν' άποξηγανισθούν.

ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΤΑ ΨΗΤΑ

Οι περισσότερες νομίζουν ότι τα ψήτα είναι το πιο εύκολο φαγητό, αλλά γελιούνται διότι το καλό ψήτο θέλει μεγάλη τεχνη για να επιτύχη. Η τεχνη αυτή δεν διδάσκαται με γραφώματα, μόνον ή πείρα διδάσκει. Θα σάς δώσωμε εν τούτοις μερικές συμβουλές που μπορείτε να τις βάλετε εις πράξιν και με τον καιρό θα καταλάβετε μόνον σας τί χρειάζεται για να επιτύχουν τα διάφορα ψήτα.

Όλο το μουσικό συνίσταται εις δύο να τοποθετούμε το ψήτο μας σε καλή φωτιά και φυσικά να έχωμε οιασδήποτε το μέρος του κρέατος που χρειάζεται : Μπιφτέκι από φιλέτο, κόντρα φιλέτο, μπριζόλα χοιρινή ή μοσχारीσιο, πατάκια αρνίσια κτλ. Η πολλή φωτιά είναι άπαραίτητη διότι αλλιώς σγαίνει όλο το αίμα του κρεατός και έβραίνεται.

Κάτι επίσης άπαραίτητο είναι να το υρξώμε 1—2 φορές όταν το γυρίσωμε. Σημειώνουν ότι το ψήσιμο γίνεται σε όλίγα λεπτά της ώρας. Πρέπει να δοκιμάσετε μία-δυο φορές για να καταλάβετε τί χρειάζεται σε κάθε είδος κρέατος.

Άλληλογραφία

Ζητώ συγγνώμην από τους άγνοήτους αναγνώστας και αναγνώστριάς μου, διότι λόγω μικρού ταξιδίου καθυστέρησα μερικές άπαντήσεις. Ηδη άπαντά με την σειράν :

Η δ' αν Π ο λ ο β ι τ ς.—Χαίρομαι διά την έπιτυχή εγχείρησιν, την όποιαν ύπέστητε. Όσον άφορα την σούλη μόνον πολύ μαλακό μασάζ με βαζέλινην σάς συνιστά. Έχετε όμως υπ' όψιν ότι δεν πρέπει να δάσετε τα πράγματά. Με την παρελευσιν του καιρού θα εξαλειφθή ή σούλη. Για τώ διαφεραδίσας σας συνιστά την ισπανικήν σκευασίαν «Α-χουρβέν». Είναι ή μόνη άποτελεσματική.

Λ υ κ ό φ ω ς.—Ένταύθα.—Τά χειρόγραφα σας έστάλησαν. Λυπούμαι που δεν κατάρθωσα να σας εύχαριστήσω.

Δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η ν.—Ο ρ φ α ν ο υ λ α ν.—Έξαφρό μανός θα σας ώφέληση, αλλά να γίνεσσι συστηματικά κάθε πρωί 5 λεπτά. Σας άπντησα και εις προηγούμενων τευχών. Πώς δεν το είδατε;

Γ. Π. Ρ.—Ένταύθα.—Δέν σας συνιστώ διαφεραδίας αν δέν συμψεύσει το παθολόγον Ιατρόν που να σας εξετάσχη καλά και να σας πη σε ποιά κατάσταση έρισκονταί τα νεύρα σας.

ΕΙΣΜΕΡΑΛΔΑ

Οι Διαουεύσεις

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 86

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Τίτλος εύγενών Μουσουλμάνων, άναγνόντων το γένος αυτών εις τον Μασάμβ τίτλος των σουλτάνων του Μαρόκου.— Οίκτος, εύπλοαχνία, συμπάθεια φιλαυθροπία, δοήθεια.
- 2) Έπιδεικτικός, λαμπρός, πομπώδης.
- 3) Φόρεμα και ιδία γυναικείον.
- 4) Φρόνσις, σωφροσύνη, συνέσις.— Λέξις ή όποια συνοδεύει σχεδόν πάντοτε το όνομα ενός όρους έντός ενός γεωγραφικού Άτλαντος.
- 5) Πολτός ύδαρης εξ άλεύρου ή άλλης άμυλώδους ουσίας.
- 6) Περίπτωσις χρονική περίοδος ή στιγμή.— (Έν τη άρχ. μετρική), ή παρατάσις του χρόνου της μακράς συλλαβής προς άναπλήρωσιν έπομένου κενού χρόνου.
- 7) Μεγάλη Άσιατική πρωτεύουσα.
- 8) Τινάσσομαι προς τα ένω και εις άπόστασιν.— Ποσοτικών επίρρημα.
- 9) Ψευδώνυμον Γαλλίδος συγγραφέως, φίλης του Μυσσε και του Σοπέν.
- 10) Πρέπει να ύπάρχη άπαραίτητως έντός μιας προτάσεως.
- 11) Μεγάλη θεά της άρχαίας ελληνικής θρησκείας.— Άποδόβρα και κατ' επέκτασιν, λιμήν ή όρος ένθα δύναται να προσεγγίζουν πλοία.

ΚΑΘΕΩΣ

- 1) Το άξιον σεβασμού, λόγω ή ηλικίας ή λόγω ιερότητας.— Πλάγιον μέρος σώματος τινος; εύθειο γραμμή γεωμετρικού σχήματος.
- 2) Είναι τελείως άπαραίτητος εις έναν κινηματογράφον, βερνιν ή χειμερινόν.
- 3) Χρησιμεύει όπως λειαιν ή φειρήν διά της τριβής σκληρά σώματα.— Έκσφενδόνισις επί πυροβόλων όπλων: Πυροβολισμός.
- 4) Χρονικόν επίρρημα.

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

ΤΟ ΝΕΡΟ ΑΝΕΒΑΙΝΕΙ

Είνε ένα πολύ άπλο πείραμα το όποιο όμως σας επιτρέπει να κερδισετε ένα μικρό στοίχημα.

Βάξτε σ' ένα πιάτο ένα νόμισμα της δραχμής και χύνετε κατόπιν μέσα στο πιάτο νερό, κατά τρόπον ώστε, το νόμισμα μόλις να καλυφθή. Προσκαλείτε κατόπιν τούς φίλους σας να άποσώσουν το νόμισμα αυτό χωρίς να κινήσουν το πιάτο. Φυσικά, όλοι θα το θεωρήσουν αυτό αδύνατο, και τότε στοιχηματίζετε ότι σεις θα το καταρθώνατε αυτό με το πρώτο, εκεί έμπρός στα μάτια τους. Πράγματι, λαμβάνετε τότε ένα ποτήρι και άνάδετε μέσα σ' αυτό ένα τσαλακωμένο κομμάτι χαρτί, μόλις δε αυτό άνάψη καλά άντιστρέφετε το ποτήρι έπάνω στο πιάτο, άφήνοντας φυσικά το νόμισμα έξω.

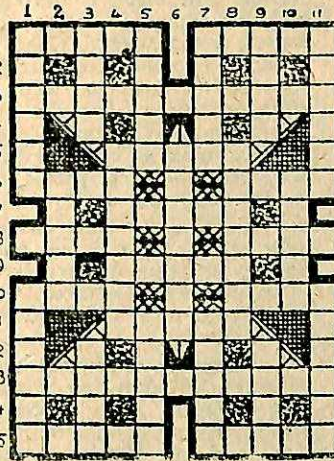
Σε λίγο θα είσθε το νερό να άνεβαίνη μέσα στο ποτήρι, άφήνοντας το νόμισμα τελείως στεγνό. Το άποσώρετε τότε και συγχρόνως κερδίζετε το στοίχημα.

Στην θέσι του χαρτιού, μπορεί να τοποθετήσετε ένα μικρό κεράκι, το όποιο θα βάλετε στο μέσον του πιάτου άναμμένο και το όποιο θα σκεπάζετε κατόπιν με το ποτήρι.

Το φαινόμενον αυτό όφείλεται εις την διαφορά της άτμοσφαιρικής πιέσεως.

ΜΟΝΑ Η ΖΥΓΑ

13ος και ένα άλλο άρεκέτα γνω

- 5) Ό εις ξένην χώραν καταργών ως δικαιόμενος εις την ίδιαν του πατρίδα.— Τα ένω μεσολαβήσαντες έτέρου προσώπου ή πράγματος γίνοντα ή άπέρχοντα.
- 6) Η λέξις αυτή άρσσει πολύ και ιδίως στους νεαρούς.
- 7) Σημείον ή θέσις όθεν εκρέει τι.— Διοικητική περιφέρεια, έχουσα άνω των δέκα χιλιάδων κατοίκων.
- 8) Περιορισμός κατά μήκος, κατ' έκτασιν ή κατ' όγκον.
- 9) Σύρω τι προς έμαυτόν ή δ που έχω φέρομαι μεταφορικά, σαγηνώω, γοητεύω.— Αυσθυμία, στενοχώρια.
- 10) Γενική όνομασία όλων των άρπακτικών πτηνών.
- 11) Ό όμοιωτάτος κατά την μορφήν προς άλλον, ώστε να έκλαμβάνεται άντ' έκείνου.— Γυνή άσχολουμενή επί μισθό εις περιποίησιν μικρού παιδός (λέξις τουρκική).

ΑΠΟΤΟΛΕΥΣ:

ΑΝΗ ΠΑΠΑΔΑΚΗ

Αθήναι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ Γραφολόγου και Κάμα

Η Γραφολόγος Χ. έλαβε και θα άπαντήση κατά σειράν καταχωρήσεως στα ύπό τα κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα, ληθέντα μέχρι της μεσημέριος της Παρασκευής 16ης τρέχοντος:

Μικρή Ξανθούλα, Βίβιαν 30, Βαλσαμίνη Κ., Νίτσα, Βιολέττα, Μαρμένο-λουλούδι, Μίρκα Σ. Ρ., Ραμόνα 1, Πληγωμένη από έρωτα, Άλσκα, Πληγωμένη καρδιά, Βόρνεο, Άνθιμένη λεμονιά, Μαύρος άετός 111, Μικρός κύριος, Ρόδα Τ' Άτρίλη, Άνοιξιάτικη αύγη, Μελαχροινή Άθηνάια, Ξενιόριτα Κ. Α., Ταμπόν, Μυρωμένη γαρδένια, Μικρούλα Τ. Ζ. Άπόκληρη 23, Ντανιέλ Νταριέ, Έλ πίζουσα μητέρα, Κίρκη Κ. Γ. Κ., Σδυμένο φέρι, Βασίλισσα του χιούμορ, Άνέριστο μπουμπούκι Ν., Μελανούρι εύτυχισμένη θάλασσης, Μόαν Θεσσαλονίκη, Όνειροπόλος, Άριανός Χ. Α., Άνυπόμονη Π. Κ., Μιρέν, Δ. Μάρστρος, Τρελή Γυμνασιώτισσις, Όμηρος Πρ., Ξάν-Μουρ, Κορεκλοποδορομερικανίδα, Χιονισμένα βουνά, Ε.Φαίδος, Γκιζέλα Ω., Νίνα Π., Άρπι, Πονεμένη Σπάρκα, Φλέρ ντ' άμούρ, Α. Τ. Ζάκυνθος, Α. Κ. Α. 13, Χ. Χ. Πειραιεύς, Φαρίτα Η. Κ., Άγριοπερίστερο Λευκού Πύργου, Χιονάτη, Λευκό διαδόβακι. Άνοιξιάτικο όνειρο, Όσφύς, Δηδόσνα—Κύπρος, Μοναξιά—Λευκωσία, Καίτη—Βαρύσια.

Η Γραφολόγος Χ. δέν θ' άπαντήση στο ψευδώνυμον Βίβιαν Ραμάν Λαρίαν, διότι δέν έσώκλεισε το κανονισμένον πενταδράχμο.

★

Ο δόκτωρ Κάμα έλαβε και θα άπαντήση κατά σειράν καταχωρήσεως στα ύπό τα κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα ληθέντα μέχρι μεσημέριος Παρασκευής 16ης τρέχοντος:

Κόρη των κυμάτων, Κρινουλούδο, Μάρθα Έγκερθ, Πέπο, Άθηναι, Έπαρχιώτης Β., Γκράφ φον Σπίε, Άθηνάια Ε. Π., Άπελτισμένη, Πονεμένο κορίτσι, Νίσα, Μικρή Ξαννίν, Άμερικανοπούλα, Βιλεμίνη, Μικρόν σκεπτικιστήν, Λιάνα Χ., ΣΕΒΑ ΑΛΚ—ΑΣ, Πικάρ, Νικολάτις Κ. Π. Κάρμεν Σιλδά, Άπελτισμένης, Πειρασία, Άπδον έρήμου, Άλτης Δ—ς, «Μ...», Αίλουρος, Σχρος, Άλφρ ντε Μίς, Άπελτισμένη καρδιά Καίτη, Διδώ, Καμέλια Κ. Κ., Γ. Δ. Γ., Ιαώννινα, Μελαχροινό Πατρινάκι, Άννούλα Α. Κ. 24, Καλλιθέα Μ. Κ., Έλβίρα Π., Πηνελόπη Χολαργός Ι. Κ. 3, Άγριοφουρτουμισμένη θάλασσα, Τριανταφυλλένια μαγουλά, Έρωτευμένη καρδιά, Κατερινέτα, Ροδοδάκτυλος Ηίας, Συρίγιο της καρδιάς, Άγριολούλουδα Κ. Κ. Κ., Μόρς, Π. Ράτος Γ. Γ., Α-γία Τριάς, Μικρή βασανισμένη, Ρομαντικός τύπος, Μικρή Μαγκαλί, Τάτυ.

★

ΚΑΙ ΟΜΩΣ...

Στα σχολεία, στα σπίτια μας και στις έκκλησιές, μας μιλούν, άπό τότε ακόμη που ήμασταν μικρά παιδιά, περί του Χριστού. Περί του όοιου του δηλαδή των βαυμάτων και

της διδασκαλίας του. Κι' όλοι νομίζομε ότι γνωρίζομε το θέμα καλά. Πάνη! Δέ μαθαίνωμε παρά ελάχιστα. Ίσως διότι μας δίδονται εν περιλήψει, ή όχι όσα πρέπει εύληπτα.

Οι μεγαλύτερες διάνοιες πιστεύουν στο Χριστό. Ύπάρχουν εν τούτοις και μερικοί που άρνούνται άκόμη και ότι κατέδρακε στη Γή. Και δίνουν παράδοξες εξηγήσεις, άκόμη και στα πιο άναμφισβήτητα γεγονότα.

Γιά όλους λοιπόν τούς Χριστιανούς, όσους θέλουν να μάθουν τις λεπτομέρειες του όίου του Χριστού, άλλ' άκόμη και για έκείνους που δέν παραδέχονται ότι παρουσιάσθηκε στον κόσμο, έδίδω, έθαυματούργησε κι' έσταυρώθηκε, ήταν άπαραίτητη μία σοβαρή, λεπτομερής γλαφυρή και άπλη εξίστορησις του όίου του Χριστού. Όπως δ' έλληνοροφορήθημεν, ή έφημερίς «Έλληνικός Μέλλον» άνέδρασε την συγγραφήν του όίου του Χριστού σε μίαν ομάδα λογίων και θ' άρχιση την δημοσίευσι του πραγματικώς μεγαλειώδους αυτού έργου λίαν προσεχώς.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ

ΝΤΟΜΙΝΑ

ΜΑΥΡΑ

ΧΡΥΣΑ

ΛΑΜΕ

ΑΜΦΙΣΕΙΣ

Όλων των εποχών

ΤΟΥΑΛΕΤΕΣ

ΧΟΡΟΥ

ΑΠΑΝΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΗ

Θραυνά κτενίσματα

χορού

Μακιγιάζ, Περούκες

ΜΑΪΣΚΕΣ

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Χαλκοκονδύλη 13. Τηλ. 53-277

Το κατάστημα Διανυκτερεύει.

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

που δέν έννοει να ήσυχάση

...Μ' αυτή τη φράσι χαρακτηρίζουν το 'Ινστιτούτο της Μπε ΚΕΤΤΥ όλοι όσοι έρχονται σ' επαφή μ' αυτό. Και δέν έχουν άδικο! Γιατί, πραγματικά, το 'Ινστιτούτο της Μπε ΚΕΤΤΥ... δέν έννοει να ήσυχάση, ούτε να έπανοταυθή στις έπιτυχίες του. Διαρκώς μελετά, διαρκώς παρακολουθεί τις προόδους του έξωτερικού και διαρκώς βελτιώνει τα προϊόντα και τας μεθόδους του. Και τώρα πάλι έχει να μάς παρουσιάση νέες έκπληξεις. Νέα προϊόντα του 1940. Νέες λουσιόν, νέες κρέμες, νέες μάσκες. Όλα σε νέες διταμινωμένες συνθέσεις, που άποτελούν την τελευταία λέξη της έπιστήμης. Και μην ξεχνάτε ότι όσο πιο γρήγορα έπιληφθήτε του δερματός σας, τόσο μεγαλύτερο κέρδος έχετε. Προτιμότερο να προλαβάνη κανείς παρά να βεσάπνη. Έπισκεφθήτε έγκαιρως το 'Ινστιτούτο Καλλονής Μπε ΚΕΤΤΥ. Έρμού 42. Τηλ. 22.088.

ΕΝΑ ΤΡΟΦΕΡΟ ΔΙΑΤΗΤΩΣΙΑ ΓΙΑ
ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΞΕΝΟΙ ΘΡΥΛΟΙ ΤΩ
ΜΟΥΣΑΙΩΣ

ΕΝΩ ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΔΙΑΣΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

28ον

—Απίστε βασιλιά, πού ά-
μείβεις τις πιστές υπηρεσίες
με άγνωμοσύνη, πάρε για ά-
μοιβή σου την άσχημη φάτσα
που έχεις. Σου άφήνω τα με-
γάλα αυτιά και τη μακρυά μύ-
τη, για να θυμάσαι τον Κοντο-
κούρπου.

Αφού είπε αυτά, στριφογύ-
ρισε με τις παντόφλες του και
πέταξε μακριά πριν προφθάση
ο βασιλιάς να καλέση σε βοή-
θεια.

Από τότε ο Κοντοκούρπου-
πας ζή εδώ. Είπε ευκατάστατος
και πιο πολύ σοφός από ό,τι
είπε κακοφαιγμένος. Άξίζει να
τον θαυμάζης παρά να τον κο-
ροϊδεύης.

ροϊδεύης.

Αυτά μου διηγήθηκε ο πα-
τέρας μου. Τα διηγήθηκα και
εγώ στους φίλους μου. Και από
τότε όχι μόνον δεν τον πειρά-
ζαμε, αλλά τον σεβόμαστε όσο
ζούσε και σκύβαμε μπροστά
του πιο πολύ από ό,τι σκύβα-
με μπρός στον καθή και στον
μουφή όταν περνούσε.

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΣΕΛΙΜ
ΜΠΑΡΟΥΧ

Με τη δύση του ήλιου, το
καράβι, ξεκίνησε πάλι για το
δρόμο του και κατά τα μεσά-
νυχτα έφθασε στο Μπίρκελ έλ
Χάντ ή το πηγάδι των προσ-
κυνητών, όπως το έλεγαν άπ'
όπου το Κάιρο απέιχε μόνον
τρεις ώρες δρόμο ακόμα.

Το περίμεναν εκείνες τις ή-
μέρες το καράβι και έτσι σε
λίγο, οι έμποροι είχαν την ευ-
χαρίστησι να ειδοούν τους φί-
λους τους να έρχονται σε προ-
ϋπάντησί τους.

Τράβηξαν για την πόλι και
μπήκαν μέσα από την πύλη
Μπέμπελ Φάλχ, γιατί το έ-
χουν σε καλό όταν κανείς έρ-
χεται από τη Μέκκα να μπαίνει
άπ' αυτή την πύλη, γιατί ο
προφήτης είχε περάσει από έ-
κεί.

Όταν έφθασαν στην αγορά,
οι Τούρκοι έμποροι, άποχαιρέ-
τησαν τον ξένο και τον Έλλη-
να έμπορο Ζάλευκο και διευ-
θύθηκαν μαζί με τους φίλους
τους στα σπίτια τους. Ο Ζά-
λευκος έδειξε στον ξένον ένα
χάκι και τον προσκάλεσε να
γευματίση μαζί του. Ο ξένος
δέχθηκε και ύποσχέθηκε να
πάη να τον βρή εκεί, αφού
προηγουμένως πήγαινε να άλ-
λάξη φορέματα.

Ο Έλληνας κατέβαλε κά-
θε προσπάθεια για να μπορέ-
ση να περιποιηθή, όσον το
δυνατόν πιο καλά τον ξένον
που είχε αγαπήσει στο ταξί-
δι. Και όταν όλα έτοιμάστη-
καν, φαγητά και ποτά, κάθη-
σε και τον περίμενε.

Δεν πέρασε πολλή ώρα και
άκουσε άργά και θαρείά θή-
ματα στο διάδρομο που ώδη-
γούσε στο διαμέρισμα που βρι-
σκόταν. Σηκώθηκε για να προ-
ϋπαντήση φίλικά τον προσκε-
κλημένο του, στο κατώφλι, άλ-
λά μόλις άνοιξε την πόρτα ώ-
πισθοχώρησε έκπληκτος. Για-
τί είδε να έρχεται κατά πάνω
του εκείνον τον φοβερό κόκ-
κινο μανδύα. Έρριξε ακόμα
ένα βλέμμα. Δεν ήταν καμ-
μιά όφθαλμοπατία. Η ίδια ψη-
λή επιβλητική σιλουέττα, ή μά-
σκα που από μέσα της άστρα-
φταν τα μαύρα εκείνα μάτια,
ο κόκκινος μανδύας με τα χρυ-
σά κεντήματα, που του είχε
έντυπωθή καλά στη μνήμη του

από τις πιο τρομερές ώρες
που πέρασε στη ζωή του.

Άλληλοσυγκρουόμενα αίσθή-
ματα άναδεδύθηκαν στο στή-
θος του Ζάλευκου. Από πολύ
καιρό τώρα, είχε συμφιλιωθεί
με την άνάμνησι εκείνη της
εικόνας, και είχε συγχωρήσει
εκείνον. Και όμως τ' αντίκρυ-
σμά του άνοιξε ξανά όλες τις
παλιές του πληγές. Όλες έ-
κείνες οι βασανιστικές ώρες με
το φόβο του θανάτου. Όλη έ-
κείνη ή θλιβερή ιστορία που
δηλητηρίασε το άνθος της ζω-
ής του, πέρασαν σε διάστημα
ένος δευτερολέπτου μπρός ά-
πό την ψυχή του.

—Τί θέλεις, φοβερό φάντα-
σμα; φώναξε ο Έλληνας βλέ-
ποντας να στέκη ακίνητη εκεί-
νη τη μορφή στο κατώφλι. Φύ-
γε γρήγορα από δω για να μη
σε καταρατώ.

—Ζάλευκε, άκούστηκε μια
γνωστή φωνή κάτω από τη μά-
σκα, Ζάλευκε, έτσι ύποδεχε-
σαι τον φιλοξενούμενό σου;

Ο όμιλητής έβγαλε τη μά-
σκα και τράβηξε τον μανδύα
από πάνω του. Ήταν ο Σελίμ
Μπαρούχ, ο ξένος!

Ο Ζάλευκος όμως φαινό-
ταν πως ακόμα δεν είχε καθή-
συχάσει, άισθανόταν μια φρί-
κη μπρός στον ξένο, γιατί τώ-
ρα άνεγνώρισε καθαρά σ' αυ-
τόν τον άγνωστο της Πόντε
Βέτσιο. Το αίσθημα της φιλο-
ξενίας όμως νίκησε και σιωπη-
λός ένευσε στον ξένον να κα-
θήσει κοντά του στο τραπέζι.

—Μαντεύω τις σκέψεις σου,
άρχισε να λέη εκείνος όταν
κάθισαν. Τα μάτια σου με
βλέπουν έρωτηματικά. Θα μπο-
ρούσα να κρατήσω σιωπή κα-
να μην ξαναπαρουσιαστώ μπρ-
στά σου άλλα χρεωστώ να ο-
πολογηθώ σε σένα, και γ
αυτό τόλησα, με κίνδυνο να
με καταραστής, να έμφανιστή
μπρός σου με την παλιά μ
μορφή. Ζάλευκε, μου είπες κά-
ποτε:

«Η πίστις των πατέρω
μου με πρόσταξε να τον άγα-
πώ, έκτός άπ' αυτό άσφαλ-
ώς αυτός εινε πιο δυστυχής άπ'
μένα». Πίστευε το αυτό, φίλ
μου και άκουσε την άπολογία
μου.

—Πρέπει να άνατρέξω πε-
λύ προς τα πίσω, για να σε
κάμω να με καταλάβης. Γεν-
νήθηκα στην Άλεξάνδρεια ά
πιο Χριστιανούς γονείς. Ο πο-
τέρας μου, ο νεώτερος γιού
μιάς παλιάς οικογενείας, ή-
ταν πρόξενος της πατρίδα
του στην Άλεξάνδρεια. Δέκα
χρονών με έστειλαν στη Γαλ-

λία, όπου άνατράφηκα από έ-
ναν άδερφό της μητέρας μου,
και μόλις λίγα χρόνια ύστερα
από την επανάστασι άφησα
μαζί με το θείο μου, που δεν
ήταν σίγουρος για τη ζωή του
έκεί, την πατρίδα μου για να
καταφύγωμε στο σπίτι του πη-
τέρα μου.

»Γεμάτοι έλπίδα ότι θα όρι-
σκαμε την ήσυχία και την ει-
ρήνη που μας στέρησε ο έ-
παναστατημένος λαός μας, ξε-
μπαρκάραμε στην Άλεξάν-
δρεια. Όμως δεν τα βρήκα-
με όλα, όπως τα περίμενα στο
πατρικό μου σπίτι. Ο έπανα-
στατικός άναδρασμός εκείνου
του καιρού, δεν είχε, δέδαια,
άκόμα φθάσει ως εκεί, άλλα
ανάπνευχα ή δυστυχία είχε
χτυπήσει την καρδιά του σπι-
τιού μας.

»Ο άδελφός μου, ένας νέ-
ος γεμάτος έλπίδες, πρώτος
γραμματέυσ του πατέρα μου,
είχε παντρευτή με την κόρη
ένος εύγενούς από τη Φλω-
ρεντία που ήταν γείτονάς μας.
Δυό μέρες πριν από την άφι-
ξί μας, ξαφνικά, είχε εξαφανι-
σθή εκείνη, χωρίς να άφήση
κανένα ίχνος ώστε να μπορέ-
σουν να την βρουν. Είχαν πι-
στέψει τέλος πως σε κάποιον
περίπατο που έκαμε, ξανοίχτη-
κε περισσότερο άπ' ό,τι έπρε-
πε και έπεσε στα χέρια κά-
ποιας ληστρικής συμμορίας.

»Ακόμα κι' αυτή ή σκέψις
θα ήταν πιο παρήγορη για
τον δυστυχισμένο άδελφό μου
παρά ή αλήθεια που μάθαμε
σε λίγο.

(Άκολουθεί)

Ενδιαφέρον!

«ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΛΥΤΕΡΕΥΣΕΤΕ ΤΗΝ ΖΩΗΝ
ΣΑΣ» είναι ο τίτλος του βιβλίου που άπετε-
λήθη από όλη τη βιβλίον. των πλέον χρησίμων
(Ορασίοντος — Μακροβιότητος — Πλούτου — Υ-
γείας — Εύτυχίας — Επτυχίας). Περιέχει, δια
την Ορασίοντα, συντάγας και συμβουλές δια
κάθε τι, δια την Μακροβιότητα και Υγείαν,
τάς σχετικές γνώσεις και άδελφους της Επιστή-
μης, δια τον Πλούτον, πως άποκτάται και πως
συγκρατείται, δια την Εύτυχίαν, φιλοσοφικούς
συλλογισμούς και συμπεράσματα, και δια την
«Επτυχίαν, πως να σκέπτεσθε και να ενεργήτε
δια να έπιτυχάνετε τα άνώτατον όριον εις
ό,τι έπιχειρείτε. Τμή όρχ. 20
0,τι έπιχειρείτε.

«ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΜΑΓΕΙΑ» είναι το βιβλίον—
θεόμα που περιέχει όλες τάς συντάγας των
έκτων και Άλχημικών του Μεσοφύας, δια
την κατασκευή των μαγικών εργαίων φίλ-
τρων. Όμοίως περιέχει έρωτικήν ψυχολογίαν,
γνώσεις διασημών κατακτητών, πως να έρε-
σσε δια να προκαλήτε έρωτα, δια να σας ά-
γαπούν, δια να έχετε τον έλεγκτον ή την εκλε-
κτον σας δια πάντα δική σας, δια να έλασχετε
νοητέαν, έκπνοήν κλπ. Τμή όρχ. 30

Πωλούνται στα βιβλιοπωλεία. Άποστέλλον-
ται από τον Συγγραφέα των Ε. Διακογιάννην.
Ούρακίου 10, Βύρωνος — Άθήναι. Έμβαστεί
και εις γραμματόσημα.

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΑΓΟΡΑΖΕΙ ΣΗΜΕΡΑ

ΕΤΟΙΜΑ

ΠΑΛΤΑ — ΦΟΡΕΜΑΤΑ — ΤΑΓΙΕΡ — ΡΟΜ-
ΠΕΣ — ΚΑΠΕΛΛΑ

ΣΤΗΣ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ

18 — ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ — 18

ΓΙΑΤΙ

ΒΡΙΣΚΕΙ ΑΜΕΣΩΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΣΚΟΤΟΥΡΕΣ ΤΟ
ΓΟΥΣΤΟ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΠΙΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΑΡΙ-
ΣΙΑΝΙΚΗ ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΜΕ ΕΞΟΛΑ ΛΙΓΩΤΕΡΑ ΑΠ'
ΟΤΙ ΘΑ ΤΩΚΑΝΕ ΜΟΝΗ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ

VIX

ΜΙΑ ΠΟΥΔΡΑ ΑΝΩΤΕΡΑ

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΟΣ

Ονείρων

Παγο

Δημο
Holly's